

Hồng Diệp

Contents

Hồng Diệp	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	8
4. Chương 3	13
5. Chương 4	18
6. Chương 5	23
7. Chương 6	28
8. Chương 7	33
9. Chương 8	37
10. Chương 9	41
11. Chương 10	46
12. Chương 11	51
13. Chương 12	55
14. Chương 13	60
15. Chương 14	65
16. Chương 15	70
17. Chương 16	75
18. Chương 17	79
19. Chương 18	85
20. Chương 19	90
21. Chương 20	94

Hồng Diệp



Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, nhân x tiểu quý, niên hạ công, rừng rợn, HEChuyển ngữ: QT & GTBeta

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Gã đàn ông kết hôn.

Tắt đèn, động phòng cũng đã xong, tuy gã cảm thấy rất mệt mỏi nhưng vẫn không cách nào đi vào giấc ngủ.

Gã chẳng làm gì cả, chỉ nhìn chăm chăm vào một điểm trên trần nhà. Dần dần, con mắt thích ứng với màn đêm, mọi vật trong bóng tối cũng từ từ hiện rõ đường nét.

Chung cư cao cấp vừa xây chưa lâu vẫn còn thoảng qua hương nước sơn và mùi gỗ mới.

Nhà lầu hai tầng đảm bảo an ninh, tạo điều kiện cho người dân hưởng thụ cuộc sống tiện nghi: bể bơi nước nóng, phòng tập thể hình, phòng giặt đồ, bãi đỗ xe rộng rãi. Tuy nói nơi đây nằm trong phạm vi Tô-ki-ô, nhưng chỉ cần lái xe bốn mươi lăm phút là đã đến ngoại ô, hơn nữa ga tàu điện ngầm cũng chỉ cách năm phút đi bộ. Tất cả những ưu điểm đó đã khiến cho toàn bộ phòng ở trong khu chung cư này được bán sạch sẽ chỉ trong vòng một tháng.

Những căn nhà tốt đẹp như vậy rất đắt đỏ, hẳn không thể nào nằm trong khả năng tài chính của một nhân vật nhỏ nhoi như gã.

Nhưng vị hôn thê của gã lại ưng ý căn nhà này, lén lút mua một căn với ba phòng hai sảnh, rồi lại hảo tâm tặng gã chiếc chìa khoá của căn nhà.

Gã không cự tuyệt, cũng không có lý do gì để cự tuyệt.

Hơn thế nữa, lúc người vợ tặng lễ vật kia lại lộ ra khuôn mặt lo lắng như sợ vô tình xúc phạm tới tự tôn đàn ông của gã.

Gã biết hiện tại đang ngủ bên mình là phụ nữ đem lòng yêu gã, kia là phương thức của cô để bày tỏ tình yêu đối với gã.

Một phụ nữ xinh đẹp lại có địa vị. Bất kể người nào được người con gái này đem lòng yêu chính là gặp được may mắn của may mắn.

Đúng vậy, gã biết có rất nhiều người đang âm thầm ước ao được như gã, ước ao được thú về một vị “Tiểu thư khuê các” chân chính, ước ao giành được ba mươi năm hưởng thụ không cần phấn đấu.

Ngày hôm nay tham gia tiệc rượu có bao nhiêu người ở đây là thật tâm chúc phúc cho gã? Nếu như không nhờ về bề ngoài và một chút bằng cấp làm người ta tâm phục khẩu phục, có trời mới biết được bọn người kia còn nói xấu sau lưng gã thành cái dạng gì nữa. Ngay cả đám bạn cùng học của gã cũng mang theo ngữ khí chua xót khiến gã nhận ra bọn họ mong có được vị trí như gã biết bao nhiêu.

Chẳng biết từ bao giờ, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng mưa.

Xoạch, xoạch... hạt mưa đánh vào sân thượng, âm thanh dần dần chuyển nặng.

Sàn sạt... tiếng mưa rơi tự tại tại giục gã nhanh đi vào giấc ngủ.

Trước mắt mọi vật từ từ trở thành một khối không rõ, mi mắt trở nên nặng trĩu.

Ngay lúc đang nửa tỉnh nửa mơ, giữa khe hở của hai mí mắt hay có lẽ là xuyên thấu qua mí mắt, gã thấy cảnh tượng xung quanh tựa như một màn ảo thuật. Đầu tiên là một mảnh tranh vẽ mơ hồ, dần dần ngưng tụ thành một khối bóng đen, đậm dần đậm dần, đậm đến mức hoà với không gian thành một thể thống nhất, không cách nào phân biệt được hình thù.

Sự biến hoá vẫn chưa kết thúc. Bóng tối như một khối nước tròn lấy chiếc giường làm trung tâm rồi lan toả từng vòng từng vòng ra phía ngoài, bao phủ toàn bộ gian phòng.

Tắm vải giường màu nhạt hai người đang nằm cũng bị cái tắm tối vây quanh với màu sắc âm u không thể tả.

Mình đang nằm mơ sao? Gã đàn ông nỗ lực trợn to hai mắt. Thế nhưng mí mắt vẫn nặng nề như cũ, cho dù gã cố sức thế nào cũng không thể hoàn toàn mở ra được.

Hay là mình vốn đã mở mắt ra rồi? Bởi vì cố sức quá độ mà không tác dụng, gã đàn ông trờng một hồi lại nghĩ như vậy. Gã muốn chớp mắt nhưng sao vẫn không thể chớp được.

Bỗng nhiên, màn đen tựa như thủy triều, thu lại phạm vi nơi chiếc giường rồi từ từ ngưng tụ lại đầu giường.

Ai? Ai đang nhìn mình? Gã nửa tỉnh nửa mơ bỗng xuất hiện ý niệm này trong đầu.

Là ai? Gã hiện đang nằm nghiêng về một bên, tay theo thói quen kê dưới gối đầu. Vợ đang ngủ say, nằm đưa lưng về phía gã. Đường nhìn kia không phải từ phía sau mà đến, và cũng không đến từ vợ gã.

Vậy đó là ai? Vào lúc này ai có thể đứng ở phòng ngủ mà nhìn gã?

Gã chợt nghe được thanh âm mình chớp mắt, thật rõ.

Tầm nhìn trở nên rõ ràng một chút.

Nghiêng lên trên, một đôi mắt đang nhìn gã chăm chăm, ánh nhìn màu đỏ âm u thăm thẳm.

Gương mặt một người đàn ông mơ hồ hiện lên.

Gã nhớ rằng vợ mình rất tin vào lời vị thầy phong thủy, nói tại nơi kia nên đặt một tấm gương. Nghĩ tới đó, gã liền nở nụ cười.

Ngay lúc đó, gương mặt ở tấm gương trên bức tường cũng khẽ nhếch môi.

Người vợ trở mình, đặt tay lên vai chồng, hồ hững nói mớ: “Lạnh quá...”

Gã đàn ông rùng mình, nháy mắt mấy cái, lắc lắc đầu, hoang mang cầm tay vợ, ngập ngừng mở miệng nói: “Anh. . . đi mở điều hòa”, sau đó với tay bật chiếc đèn cảm ứng ở đầu giường.

Ngọn đèn sáng, gã ngồi dậy ngẩng đầu nhìn về cái gương trên tường chỉ đang phản chiếu mảng tường đối diện.

Gãi gãi đầu, gã cười nhạo cho rằng bản thân đã suy nghĩ quá mức.

Thật tình... cái gương tại nơi như vậy làm sao có thể phản chiếu gương mặt mình được?

Ồi... lạnh quá.

Mới có tháng mười thôi mà sao lạnh như thế nhỉ!

Gã đàn ông nhanh tay mở ngăn kéo, lấy ra chiếc điều khiển từ xa của máy điều hòa, chỉnh nhiệt độ về mức 30°C. Sau đó gã cấp tốc chui vào ổ chăn ấm áp.

2. Chương 1-2

Thành Chu chưa bao giờ biết được mình sẽ may mắn như thế!

Chỉ sau ba năm làm việc mà hắn đã được phái sang nước ngoài công tác!

Thành Chu không khỏi lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt.

E hèm, hắn sẽ có người cảm thấy kì lạ, đây không phải chỉ là xuất ngoại công tác thôi sao? Bây giờ ra nước ngoài cũng đâu còn khó khăn như thời thập niên tám mươi, chín mươi nữa đâu? Có cần kích động đến vậy không?

Thì con người mà, sẽ luôn có những quan điểm bất đồng thôi.

Có người sẽ cảm thấy chuyện này là bình thường, dễ dàng... nhưng cũng có người sẽ cảm thấy chuyện này còn khó hơn lên trời.

Có vài người khốn khổ cả đời mà chẳng biết có mua nổi một căn nhà nhỏ hay không, lại có một vài người chỉ vô tình mua vé số mà trúng được mấy tỉ đồng. Bởi thế mới có câu: ‘nhân bất nhân, khí tử nhân’, đúng không? (so người với người chỉ thấy tức điên người)

Mà ngặt nỗi, Thành Chu của chúng ta lại là cái người bị tức điên kia.

Ai không muốn cổ gắng của mình được người khác công nhận và khen thưởng?

Thành Chu cảm thấy công sức làm trâu làm ngựa vất vả của mình ở công ty suốt ba năm nay đã được hồi đáp.

Xem đi, nỗ lực của hần cuối cùng vẫn lọt vào mắt của cấp trên đấy, đúng không?

Tuy suốt ba năm qua hần không có lấy một lần thăng chức, tỉ lệ phần trăm tăng lương của hần vẫn lọt lọt nhất bộ phận, tên hần cũng chưa bao giờ xuất hiện trong danh sách khen thưởng mỗi tuần, mỗi tháng, mỗi năm, nhưng...

Vị trí quan trọng nhất ở bộ phận kinh doanh thương mại đã bị đổi tới đổi lui với bao nhiêu con người, vậy mà hần vẫn kiên trì bám trụ được.

Có rất nhiều nhân viên đã làm việc ở đây ba năm, nhưng không có ai được cử đi công tác nước ngoài, vậy mà hần lại đại diện cho phòng Thương mại, đại diện cho cả công ty để sang Nhật Bản công tác.

Phải chăng, đây là sự công nhận của cấp trên đối với công lao của hần?

Còn việc những nhân viên không được phái sang nước ngoài đều là quan chức thì anh nhà hoàn toàn không để ý đến. Và việc những người đổi tới đổi lui vị trí, ngoại trừ một số ít kẻ từ chức, còn lại đều được chuyển hoặc thăng chức, thì hần cũng bơ vơ.

Hần... nói trắng ra là một cao thủ bịt tai trộm chuông, trình độ tự an ủi đã xếp hàng đẳng cấp. Cơ mà hần cũng không nhận ra được điều này ở mình.

Thành Chu vật vã mãi mới dần xuống được cảm giác xúc động, sửa sang cà vạt, chuẩn bị xem qua đồng công việc chồng chất hai ngày nay. Càng đến thời điểm dầu sôi lửa bỏng, càng không thể chậm trễ. Các lãnh đạo và cả những tên đồng nghiệp đồ kị vẫn đang quan sát hần đây này.

Bỗng nhiên, hai bàn tay đang trả lời email của Thành Chu chợt dừng lại.

Nếu như...Hần nghĩ, nếu như...

Nếu như lần này đi Nhật, hần không làm tốt công việc Giám đốc giao cho, nếu như hần lỡ thất lễ với cộng sự tại công ty bên Nhật khi gặp mặt, nếu như trong lúc họp hần đột nhiên căng thẳng nói không ra lời, nếu như khi đã lên máy bay hần mới phát hiện mình mang không đủ tư liệu hồ sơ này nọ, nếu như...

Nếu như máy bay hạ cánh mà không ai tới đón hần thì sao?

Nếu như hần bất thành linh quên cách nói tiếng Nhật thì sao?

Nếu như hần đánh mất hộ chiếu thì sao?

Nếu như hần ngủ quên ở khách sạn thì sao?

Nếu như hần ngộ độc sushi thì sao?

Nếu như cảnh sát hoài nghi bột giặt của hần là bạch phiến rồi bắt giam hần thì sao?

Nếu như... nếu như máy bay rủi ro...

Mồ hôi lạnh của hần chảy ròng ròng từ thái dương xuống cổ áo...

“Ê, lão Thành, nghe nói lần này cậu phải đi công tác ở Nhật Bản hả? Sướng nha! Lão Thành của chúng ta đã đắc đạo thăng thiên rồi!” Vương Côn Lượng trong phòng Thương mại đi tới cổ sức đập vai hấn mà lớn tiếng nói.

Tao không phải lão... Tao mới hai mươi sáu à nha!

Thành Chu ghét nhất kẻ nào gọi hấn là “lão Thành”, bởi vì như vậy chả khác nào gọi hấn là cha cả.

“Ha hả, nào có chuyện. Chỉ là công tác mà thôi, cũng trong vòng một tuần à, sẽ trở về sớm thôi. Hơn nữa nghe Giám đốc bảo nội dung công việc lần này tương đối đơn giản, ai cũng có thể làm được.” Thành Chu ngẩng đầu cười ửng phớt.

“Cũng phải ha. Việc khó làm sao mà giao cho cậu được, lỡ như đổ bể thì tính sao giờ? Cậu nói đúng không?” Vương Côn Lượng gật đầu.

“Đúng vậy... Ha ha ha...” Thành Chu gãi đầu cười ngốc.

“Được rồi, Vương Côn Lượng! Anh đừng lúc nào cũng đả kích Thành Chu có được hay không! Thành Chu vốn không mấy tự tin, anh mà chọc anh ấy, đến lúc đó anh ấy hoảng hốt, chuyện đơn giản cũng có thể làm hư cho coi! Thành Chu, anh đừng nghe hấn nói, em hỏi anh này, Quản lý bảo anh chuẩn bị tư liệu anh đã chuẩn bị tốt chưa? Đã lưu mấy thứ quan trọng vào CD hết chưa? Nhật ngữ luyện tới đâu rồi? Đã đổi sang tiền Nhật chưa?”

Người có thể dùng cảm chỉ trích Vương Côn Lượng trong phòng Thương mại chắc cũng chỉ có Trần Nhan, nhân viên Hành chính tổng hợp. Đại đa số người trong công ty đều rất thích Trần Nhan, nhưng Thành Chu đã chịu không nổi cô ta.

Hấn biết cô tốt bụng nên mới lên tiếng giúp hấn, nhưng như thế thường thường là lửa đổ thêm dầu gây trở ngại chứ không giúp được gì. Vậy nên Thành Chu cực kì cực kì mong muốn mình có thể thay đổi nơi làm việc, chỉ cần có thể cách Trần Nhan cùng cái lỗ tai thích quẩn chuyện người khác của cô xa xa một chút, thì ở đâu hấn cũng nguyện ý.

Vấn đề là vị trí bên cạnh cánh cửa thủy tinh của phòng Thương mại đã khắc lên tên hấn – Thành Chu.

Cho dù hấn đã vào công ty được ba năm, cho dù hấn đã nói bóng gió với Trưởng phòng về việc đổi vị trí không dưới trăm lần... Nhưng ba năm, kiên cường bất động, hấn cứ thế mà vẫn không thể tiến nửa bước vào vị trí phía trong kia!

“Thành Chu, Trần cô nương hỏi cậu thì cậu trả lời đi chứ!” Vương Côn Lượng trừng hấn.

“Ấy, xin lỗi, anh đang suy nghĩ anh đã chuẩn bị tư liệu tốt chưa...”

“Em thấy anh tốt nhất là đem cho Giám đốc xác nhận một lần nữa, miễn cho đến lúc đó cái gì cũng hư hết!” Trần đại cô nương không hề cảm kích, tặng cho Vương đại tiên sinh một cái nhìn khinh bỉ.

“Ấy, anh biết rồi... Cơ mà chút nữa đi kiểm tra cũng không sao.”

“Tốt hơn hết là đi anh nên đi bây giờ đi, bằng không chút nữa nhiều chuyện dồn dập vào khiến anh quên hết.”

“Ây ây, được rồi... Anh đi liền.” Ngẫm lại cũng có lý, có trời mới biết hấn thế nào cũng để cho công việc chất đống. Rõ ràng là công trạng của hấn chẳng có gì đặc biệt, vậy mà ngày nào hấn cũng phải quay như chong chóng.

Vội vàng đứng lên, chợt nghĩ nên đem theo bản ghi chép để kiểm tra, hấn nhớ Trần Nhan đã cảnh cáo hấn hàng ngàn lần rằng Giám đốc ưa thích những kẻ ngăn nắp trật tự.

Vờ... vờ... hấn nhớ rõ đã đặt nó vào ngăn kéo thứ hai ở bên trái mà... Ủa, sai rồi, là ngăn giữa chứ, mấy thứ trọng yếu thường dùng gì đó đều ở chỗ này, bản ghi chép công việc cũng có thể ở nơi này thôi.

Cạch cạch! Cốp! Vội vội vàng vàng, khuỷu tay vô tình đập vào cạnh bàn.

“Ui da

~!” Người đàn ông đáng thương kêu lên một tiếng, cắn răng ôm lấy cánh tay mình.

“Ha ha! Lão Thành à, cậu hoảng cái gì thế? Có ai thúc giục cậu đâu! Gà vãi!” Vương Côn Lượng vui sướng, thô bỉ liếc xéo Trần Nhan.

.
. .
.

Ra khỏi văn phòng Giám đốc, lưng Thành Chu căng thẳng hơn bình thường.

Lần đi công tác này phải cố gắng thể hiện thật tốt, không phụ lòng Giám đốc, bằng mọi giá phải khiến ông ta nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa mới được. Nếu như có thể nhờ Nhật Bản bên kia fax vài câu biểu dương hẳn cho Giám đốc thì ... Ha ha ha... ha ha ha....

Thành Chu hẳn đây cuối cùng cũng có ngày toả sáng rồi!

Không biết Trưởng phòng có đồng ý cho hắn về nhà sớm một chút hôm nay được không nhỉ? Không biết Nhật Bản có lạnh hay không, có cần mang theo áo len hay không? Ồi, hắn còn chưa nói với mẹ sẽ đi Nhật bản công tác nữa! Thảm rồi! Đây là chết chắc rồi... !

Vừa nghĩ đến việc mẹ biết được tình hình này... Nuốt nước bọt, lông mày lẩn hai vai Thành Chu nhanh chóng xụi lơ thành hình chữ bát ().

.

Trong khi Thành Chu đang làm thủ tục hộ chiếu, chờ hộ chiếu được cấp thì ở một nơi nào đó tại Tokyo...

“Chúc mừng chị, chị dâu”. Tên đàn ông trực đầu về mặt a dua, khép hai chân, đầu cúi thấp đến nỗi sắp chạm mặt bàn.

“Tôi không phải chị dâu của cậu. Xin đừng xưng hô với tôi như vậy.” Người phụ nữ trung niên mắt húng lên tiếng.

“Hắc hắc, đừng nói thế chứ, tuy rằng theo luật pháp cô đã không còn là chị dâu của tôi, nhưng hiện tại cô vẫn còn trong phòng này thì chúng ta vẫn có quan hệ thân thích.” Gã đầu hói ngẩng mặt mỉm cười.

“Cậu... !” Người phụ nữ trung niên không muốn mất hình tượng, đành cố gắng nhin xuống, điều chỉnh lại tư thế.

“Tôi, Tojou Sendaiko, với nhà Gawakyo các người đã không còn chút quan hệ gì. Tôi đã ly hôn với người đàn ông kia. Căn nhà này vật đền bù cho tôi sau khi ly hôn, cũng chính là thứ mà nhà Gawakyo các người nợ tôi đây! Vậy mà bây giờ cậu chạy tới lảm nhảm rằng chúng ta có quan hệ thân thích, thật buồn cười làm sao! Nếu như cậu đến vì linh vị của mẹ cậu thì đi kiếm anh hai cậu đi, anh ta đã đem linh vị đi mất rồi! Nếu không còn chuyện nào để nói, thì xin mời đi cho.” Người phụ nữ không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

“Được rồi, Sendaiko, cô đã không thích tôi gọi cô là chị dâu thì tôi sẽ không gọi. Có điều chuyện nhà cửa, tôi nghĩ chúng ta còn cần thương lượng một phen. Mẹ qua đời không để lại di chúc, anh hai cứ chuyển căn nhà này lại cho cô như vậy, cô không cảm thấy có điểm bất công sao?” Hói đầu duy trì khuôn mặt tươi cười, không chút sứt mẻ.

“Không công bằng?” Người đàn bà cười nhạt. “Cậu cho rằng Luật Chuyển nhượng bất động sản hợp pháp là không công bằng sao? Nếu như cậu nghĩ không công bằng thì có thể đi tìm anh hai cậu, chứ không phải là tôi – một người đã không còn quan hệ gì với các người.”

“Tôi cũng muốn biết anh hai ở nơi nào để tìm đấy chứ, thế nhưng theo tôi được biết thì hiện tại anh ta rất túng quẫn, nhất là sau khi ly hôn cô, ngoại trừ căn nhà này, cô tựa hồ cũng lấy được không ít phí tổn ly hôn của anh ta. Nói cách khác...”

“Nói cách khác, bây giờ cậu không moi được chút gì của anh ta nên mới tìm đến tôi đúng không? Gawakyo Chi, nếu cậu không đi ra ngoài tôi sẽ gọi cảnh sát ngay lập tức!” Người nợ kiềm nén lửa giận nói.

“Đừng như vậy mà, Sendaiko, nói sao chúng ta trước đây cũng là thân thích, cho dù ít qua lại, nhưng chí ít vẫn còn chút tình nghĩa mà. Sendaiko, lâu nay cô chắc hẳn cảm thấy rất cô đơn, đúng không?” Gawakyo Chi lộ ra nụ cười quan tâm, đến gần Sendaiko.

Người phụ nữ trừng gã, quay đầu nhìn về chiếc điện thoại phía trên bàn trà.

“Sendaiko, cô biết không, tôi với cô...”

“Dừng tay! Cậu muốn làm cái gì?” Người nọ hét âm lên, đánh mạnh vào bàn tay phải đang vươn tới của Gawakyo Chi. “Tôi cảnh cáo cậu lần cuối cùng, nếu cậu không đi ra, tôi sẽ gọi cảnh sát thật đấy!”

Gawakyo Chi thấy Sendaiko gặt tay gã, thần sắc cũng trở nên khó coi.

“Sendaiko, cô hẳn là đã nghe nói, tôi... công việc của tôi có vấn đề. Hiện tại kinh tế Nhật Bản đang bị đình trệ, các công ty giảm biên chế, tôi đã gần năm mươi tuổi, năm trước lại bị công ty đá ra, muốn tìm việc cũng rất khó khăn. Đã vậy lương hưu bảo hiểm năm năm của tôi cũng không có. Con trai của tôi vừa mới bắt đầu công tác chưa bao lâu, con gái vẫn đang học ở trường dạy nghề, vợ tôi đã không có việc làm mà sức khoẻ lại không tốt, tôi...”

“Làm gì êm tai đến như vậy! Ai chẳng biết do cậu chèn chén nhậu nhẹt nên quấy rối tình dục với nữ nhân viên cấp dưới, mới bị tập thể nhân viên nữ tố cáo. Tiền tiết kiệm ở ngân hàng hẳn là cậu đã đem bồi thường nạn nhân rồi đi! Nghe nói ngay cả nhà ở cậu cũng bán? Rốt cuộc cậu đã quấy rầy mấy người hả? Hiện tại, dù cậu có chạy đến tôi trước mặt nói những lời này thì tôi cũng không giúp được cậu đâu. Đi về đi.” Người phụ nữ khinh bỉ nhìn Gawakyo Chi.

“Sendaiko! Coi như tôi van cô, cô cho gia đình ta tạm thời ở căn nhà này không được sao? Đất đai, nhà cửa, tiền thuê nhà ở Tô-ki-ô rất đắt đỏ, bọn tôi hiện giờ không tìm được nơi ở thích hợp, chờ tôi tìm được phòng thích hợp...” Gawakyo Chi cầu xin.

“Đơn giản là dọn tới ở như thế à? Hừ! Tôi thấy tôi cho các người ở chính là dẫn trộm vào nhà đấy. Nói không chừng tôi sẽ bị giết lúc nào không hay mất! Một câu thôi, muốn dọn tới sao mơ đi!” Tojou Sendaiko liếc mắt đã thấy rõ quỷ tâm của Gawakyo Chi nên từ chối thẳng thừng.

Gawakyo Chi ngồi thẳng người lên, trên mặt đã không còn ý cười.

“Sendaiko, cô đã không màng tình cảm như thế, thôi thì tôi đành lộ mặt thật vậy.”

“Là ý gì? Cậu muốn làm gì?” Sendaiko lùi về sau, ôm chặt lấy điện thoại.

“Tôi sẽ không làm gì cô, có điều, con của cô thì tôi không biết.”

“Gì cơ? Nói rõ ra đi!”

“Sendaiko, tôi nghe nói con của cô đảm nhiệm chức vụ Quản lý tại một công ty lớn nổi danh nào đó đúng không?” Gawakyo Chi đắc ý.

“Nó vẫn chỉ là cấp dưới, tiền lương ọ ọ thấy mà thương. Cậu không moi được cái gì từ nó đâu!” Người phụ nữ bình tĩnh thuyết phục.

“Cho dù nó chẳng béo bở gì, thế nhưng vợ nó thì... Hắc hắc, cô cũng biết mà. “

“Cậu định làm tiền con dâu tôi á?” Người phụ nữ quả thực không tin vào lỗ tai mình.

“Tôi chỉ muốn căn nhà này thôi. Cô với thằng nhỏ liệu mà dọn đồ đi đi.”

“Dựa vào cái gì ?!” Sendaiko tức điên lên.

“Tôi có thể chia rẽ thằng nhỏ cùng người phụ nữ xinh đẹp nhiều tiền kia bất cứ lúc nào đấy! Chỉ cần tôi nói một câu, chỉ cần một câu thôi...” Về đặc thắng của gã hời càng ngày càng rõ ràng.

“Hừ.” Gương mặt Sendaiko từ từ âm lãnh, “Cậu cứ đi mà nói với nó! Đừng quên, việc này cậu cũng có phần đấy!”

“Ừ, thì sao? Không ăn được thì đạp đổ vậy!”

“Vậy tại sao cậu còn không đi tìm con dâu tôi đi?” Người phụ nữ cười nhạt.

Chà chà tay, Gawakyo Chi cười gượng nói: “Ha hả, Sendaiko, cô biết không, ông già của cô ta là một nhân vật cỡ bự đó nha.”

“Cậu không dám trực tiếp tìm nó mà bỏ chạy đến đây uy hiếp tôi à?” Sendaiko đen mặt.

“Cái này... hắc hắc...Tôi biết, cô cùng tôi đều coi trọng đứa con gái của cái người đầy quyền thế này, nếu như để Wasai biết mọi chuyện...” Gawakyo Chi cố ý hạ giọng đoạn thoại này.

Sendaiko đã mơ hồ hiểu được Gawakyo Chi muốn nói điều gì, sắc mặt không khỏi trắng bệch vài phần.

“Cậu mà nói một chữ nào với Wasai thì coi chừng sống không nổi đấy!” Sendaiko nhấn mạnh từng chữ.

“Tôi chưa nói tôi sẽ trực tiếp tìm tới Wasai, cơ mà, tôi tin tưởng thứ này còn có giá trị hơn cả một lời của tôi.” Gawakyo Chi như chờ Sendaiko nói xong, lúi từ bên trong ra một tấm hình theo kiểu phim quay chậm.

“Cô xem, rất đẹp đúng không? Đây chính là sở trường ghép ảnh của tôi đó nha.” Gawakyo Chi mà vẫy vẫy tấm ảnh trước mặt Sendaiko một cách chuyên nghiệp.

Sendaiko ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn bức ảnh.

“Nếu để Wasai thấy cái này, nó nhất định sẽ rất đau khổ đi. Nếu như tôi lúc này lại đưa cho nó một phong thư nặc danh, nói cho nó biết tất cả Hừ, chuyện gì sẽ xảy ra, tôi nghĩ không cần nói cô cũng biết. Sendaiko, tôi cho cô hai ngày để cân nhắc. Hoặc giao cho tôi căn nhà này, hoặc hủy hoại cuộc đời đứa con cô, cô chọn đi. “

“Cậu dám uy hiếp tôi?” Ánh mắt Sendaiko đanh lại.

“Uy hiếp? Sao lại nói như vậy! Đây là thương lượng, là giao dịch. Phi thường công bằng đúng không? Hắc hắc...” Gawakyo Chi cười âm hiểm, phỉ phỉ quần áo đứng lên.

“Tôi sẽ không giao ngôi nhà cho bất cứ kẻ nào! Tuyệt không! Nó là của tôi!”

“Phải, vậy cô hãy chờ xem thằng nhóc nhà cô tiêu đời đi. Ngắm lại xem sau này người ta sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì! Nhớ kỹ, Sendaiko, tôi cho cô hai ngày, chỉ hai ngày thôi đấy!”

“Gawakyo Chi, nếu cậu dám làm vậy, tôi sẽ giết cậu!” Người phụ nữ phẫn nộ.

“Ha ha, giết tôi? Cô làm được rồi hử nói.” Gawakyo Chi không thèm để tâm, ngửa đầu cười to, hoàn toàn bất đồng so với lúc đến, hiên ngang bước ra cửa, đeo giày rồi rời đi.

Ngay sau khi Gawakyo Chi bỏ đi, Sendaiko lập tức chụp lấy điện thoại.

3. Chương 2

Hai tuần lễ sau, hộ chiếu đã được cấp, vé máy bay cũng đã mua, nhưng Thành Chu vẫn chèo kéo cho tới ngày sắp đi Nhật Bản mới gọi điện thoại báo cho mẹ biết chuyện hần sẽ ra nước ngoài trong một thời gian ngắn. Thế nên chúng ta có thể hình dung được phản ứng của mẹ hần như thế nào rồi đấy.

Lắc lắc đầu, đến bây giờ trong tai anh nhà như vẫn còn lẩn quẩn những câu cần nhần vô cùng vô tận của mẹ mình.

Nội dung cần nhần bao gồm sự kích động khi biết hần sắp xuất ngoại công tác, cộng với sự lo lắng khi con trai bơ vơ một mình trong một đất nước đầy lạ lẫm, đồng thời còn có sự oán trách khi hần vẫn chưa tìm được ý trung nhân, sẵn tiện xen vào dăm ba câu phàn nàn đủ kiểu về ông chồng già của mình.

Nội dung rất chi là phong phú, vậy mà mẹ hần vẫn chưa thỏa mãn sau cuộc điện thoại suốt hai tiếng đồng hồ tối hôm qua.

Cơ mà nổi đầu nho nhỏ này liền không cánh mà bay ngay sau khi Thành Chu đặt mông lên máy bay.

Không ngờ đấy! Thực sự không ngờ rằng công ty lại cho hắn tấm vé Thương gia để đi công tác. Tuy rằng không phải vé hạng Nhất, nhưng được ngồi khoang Thương gia cũng đã đủ khiến Thành Chu hưng phấn thiếu điều hô ‘vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế’ rồi.

Hà! Mấy đứa xem đi, nhiều người như vậy mà chỉ toàn ngồi khoang Bình dân không thôi đấy. Mà hắn, hắn là hắn được ngồi khoang Thương gia nhá. Ngay cả máy bay cũng thuộc hãng xịn luôn.

Hắn thề đấy, vào lúc tiếp viên hàng không thông báo ưu tiên mời khách lên khoang Thương gia, hắn khẳng định có không ít người dùng ánh mắt ước ao nhìn hắn!

(Thông tin thêm về các hạng vé (class): tùy theo phân loại của từng hãng mà có thể có nhiều hạng khác nhau, phổ biến có Economy – hạng vé Phổ thông/Bình dân, Bussiness – hạng Thương mại/ Thương gia, và First class – hạng Nhất, trong đó hạng Economy là rẻ nhất)

Ồi ời ~ Sung sướng quá đi thôi! Ước gì bọn ở công ty có thể thấy cảnh ấy!

Sự phục vụ hết sức nhiệt tình của tiếp viên hàng không khiến cho Thành Chu thiếu chút nữa bay lên chín tầng mây.

Bởi vì phấn khích quá mức, hắn cứ thế lại quên mất đây là lần đầu mình đi máy bay, cũng đã quên bèn đi căn bệnh say xe ngày trước khi đi taxi, xe khách đường dài hay trò chơi tàu siêu tốc trong công viên.

Vậy nên, khi máy bay đang hạ cánh, Thành Chu đã kính biểu công ty hàng không Phương Đông toàn bộ những tinh hoa mỹ thực hắn đã thưởng thức trên máy bay của sâm banh đến sushi rồi bánh bông lan... không thiếu một giọt.

Chỉ có điều tất cả mọi người đều không ai vì việc này mà lấy làm cảm kích hắn.

Máy bay hạ cánh. Vì đây là lần đầu đi máy bay và cái tật hay múa may quay cuồng nên Thành Chu tốn gấp đôi thời gian người bình thường mới đi tới được quầy làm thủ tục nhập cảnh trên sân bay Nhật Bản, lại tốn thêm không ít thời gian nữa mới tìm được hành lý.

Đến lúc kéo vali hành lý to đùng bằng vải bố cao bồi ra đến cửa ra vào phòng chờ, hết nhìn đông nhìn tây cả buổi trời, hắn mới phát hiện ra là mình không có người đón.

Đợi, đợi hoài, đợi mãi đến khi nhân viên bảo vệ phải chú ý, hỏi thăm hắn có cần giúp đỡ gì không, hắn mới thừa nhận rằng tám mươi phần trăm là mình bị cho leo cây rồi.

Xem ra đành phải gọi điện thoại liên hệ bên kia vậy.

Thành Chu vô thức sờ túi quần mình, sờ soạng cả nửa ngày vẫn không thấy được đồ vật quen thuộc kia.

Ó? Điện thoại di động của mình đâu rồi? Sờ hết tất cả túi quần túi áo trên người, không có. Lại vội vàng kiểm tra chiếc ví hay mang theo bên mình, cũng không có. Cho đến khi mở bung bét vali hành lý siêu bự của mình ra, hắn mới ngớ ra sự thật phũ phàng là mình không mang theo điện thoại.

Cùng lúc đó, tại bộ phận kinh doanh của tập đoàn AHS chi nhánh Trung Quốc...

“Nghe nói lần này anh cho Thành Chu tham gia Hội nghị giao lưu học hỏi khu vực Châu Á Thái Bình Dương ở Tô-ki-ô à?” Vạn Đức Duy, Giám đốc Hành chính, đẩy cửa văn phòng Giám đốc Kinh doanh, hỏi.

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?” Người đàn ông đeo kính, tuổi hơn ba mươi, mang trên người một vẻ giễu giàng tháo vát mỉm cười.

“Anh không cảm thấy việc này hơi quá sức với cậu ta sao?” Vạn Đức Duy tiện tay đóng cửa phía sau, đi đến trước mặt gã.

“Phải không?” Người kia nâng kính mắt.

“Anh có nói với cậu ta người chủ trì lần này của hội nghị là ai, cùng với mục đích chủ yếu hội nghị là gì chưa?”

“Đương nhiên là nói rồi.”

“Nói? Chỉ nói chứ không giải thích?”

“Cần sao?”

Vương Đức Duy cười khỏ, “Thôi, người ta bay qua đó mất tiêu rồi, giờ nói cũng chẳng kịp, hy vọng mọi thứ sẽ thuận lợi với cậu ấy. À, đúng rồi, Tổng giám đốc Lý gọi điện cho anh không được nên nhờ tôi nhắn với anh một tiếng, rằng ông ta phải ở bên Tây Tạng thêm hai ngày nữa mới về đến công ty. Có gì nhờ cậu phụ trách giùm nhé.”

“Đã hiểu. Lý tổng lần này cũng không đi Nhật sao? Tôi nhớ ông ta có nằm trong danh sách khách mời mà.”

Vạn Đức Duy cười xấu xa, “Vậy anh đi thay ông đi? Bây giờ tôi giúp anh mua đặt vé máy bay nhé.”

Trương Hoàn xoè tay, miễn đi. Ngay cả cấp trên của bọn họ – Tổng giám đốc Lý – đã nghĩ biện pháp tránh né thì vì cái gì gã lại phải chạy đi chịu trận chứ?

Nghĩ đến người chủ trì hội nghị lần này là tên Gawakyo Wasai cứng nhắc kia, gã đã không còn ôm một tia hy vọng nào về cái Hội nghị giao lưu học hỏi khu vực Châu Á Thái Bình Dương rồi.

Ai ra nước ngoài lại không muốn mượn cơ hội này mà vui chơi một chút? Mỗi ngày ngồi ì trong phòng họp thì có nghĩa lý gì?

Trước kia chỉ cần có hội nghị kiểu này thì nơi tổ chức sẽ tự động dàn xếp một số hoạt động để điều hoà tinh thần của người tham dự.

Nhưng lần này thì sao? Thử nhìn tờ giấy giới thiệu tiến trình hội nghị vừa nhận được xem, đoạn đầu tiên của nó đã khiến người ta mất hồn rồi.

Cái gì mà hội nghị lần này sẽ diễn ra trong núi, để nâng cao ý chí, rèn luyện thể lực và tinh thần đoàn kết của toàn thể công ty?

Trong núi thì trong núi, nhưng vì sao lại bắt mọi người phải tự lực cánh sinh?

Chẳng những phải tự nấu ăn mà còn phải ngủ sớm dậy sớm. Quá đáng nhất chính là, học tập một tháng như thế mà không hề có bất kỳ hoạt động vui chơi, liên hoan, mua sắm, hay nhậu nhẹt gì cả.

Đây rốt cuộc là học tập hay vẫn là ngồi tù?

Trương Hằng thề, sau khi đọc xong bản giới thiệu vắn tắt này thì chín mươi phần trăm là hết lửa đi qua Nhật rồi. Huống chi thời gian học tập quá dài, những con át chủ bài nào lại muốn giao khách hàng của mình cho những nhân viên kinh doanh khác trong vòng một tháng cơ chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, người có thể chịu được kiểu hội nghị nhàm chán như này, lại còn coi đó như một cơ hội ngàn năm, đồng thời có tư cách như một nhân viên kinh doanh nhưng nếu mất đi thì cũng chẳng ảnh hưởng đến thành tích của công ty... hình như cũng chỉ có mỗi Thành Chu.

Tuy hội nghị lần này không thú vị, ra nước ngoài lần này cũng chẳng hề có ý nghĩa thực tế nào, nhưng cơ hội học tập lần này có thể xem như là một sự đền bù tổn thất trá hình cho con người đã chịu thương chịu khó hơn ba năm ở công ty này.

“Cách làm ăn của tên Gawakyo đó vừa quá cầu toàn lại quá tàn nhẫn, chẳng trách vì sao Lý tổng của chúng ta chạy trốn gã.” Vạn Đức Duy hoàn thành nhiệm vụ, lắc đầu đi ra cửa.

Trương Hằng gật đầu, đồng ý cả hai tay.

“À, tôi thấy trong email thông báo rằng bên Nhật sẽ không cho người đón tiếp các thành viên để rèn luyện sự nhạy bén của họ đấy. Thành Chu sẽ không sao chứ?” Vạn Đức Duy trước khi đi ngoài bỗng quay đầu lại hỏi.

“Có việc này nữa hả?” Trương Hằng mở to hai mắt.

“Anh không thấy bức thư đó hả?” Vạn Đức Duy còn kinh ngạc hơn.

“Thư nào? Nội dung là cái gì?”

“Hồi sáng hôm qua ấy. Bao gồm các hạng mục trong hội nghị, được phát cho các Trưởng phòng để gửi chuyển tiếp cho các đại biểu tham dự.”

“Ồ thì...” Trương Hằng gỡ kính mắt, cười xấu hổ: “Bởi vì lần này tôi không đi nên không để ý cho lắm, chỉ nhìn lướt qua, thấy không có gì quan trọng nên xóa rồi.”

“...” Vạn Đức Duy câm nín. Không biết bây giờ cho người gọi điện Thành Chu để thông báo có còn kịp không đây?

“Ấy, tôi sẽ cho người... à không... để tôi tự gọi điện thoại báo với cậu ta về chuyện này ngay.” Trương Hằng cũng cảm thấy áy náy trong lòng, tính thời gian thử, cũng sắp đến lúc Thành Chu hạ cánh rồi, tranh thủ tìm kiếm thông tin liên lạc của nhân viên mình trong máy tính, bắt đầu gọi điện cho Thành Chu.

Lại nói về sân bay Nhật Bản bên này.

Ngân chuẩn bị, vạn chuẩn bị, vậy mà vẫn thiếu sót. Thành Chu chán nản. Vì sao hắn lại bỏ quên một vật dụng trọng yếu như vậy ở nhà cơ chứ? Thế mà hắn đã khổ công cài đặt sẵn chức năng định vị toàn cầu cho nó nữa.

May là ở sân bay còn có điện thoại công cộng. Cuối cùng, dưới sự trợ giúp của nhân viên bảo vệ trên phi trường, Thành Chu đã mua được thẻ điện thoại để liên lạc với hội nghị bên Nhật.

Giọng nói ở đầu dây bên kia rất dịu dàng, ngữ khí rất thân thiết.

Mà có dịu dàng thân thiết thế nào đi chăng nữa, thì đối phương cũng chỉ thông báo mỗi một tin như này: để rèn luyện sự nhạy bén của các vị đại biểu, hội nghị lần này sẽ không phái người đón tiếp, xin mời các vị tinh anh tham gia Hội nghị giao lưu học hỏi khu vực Châu Á Thái Bình Dương tự túc đi đến địa điểm tổ chức hội nghị.

Người liên hệ sử dụng tiếng thông dụng của thế giới, mà bởi vì Thành Chu không có ý định xuất ngoại nên trình độ tiếng Anh của hắn cũng chỉ đủ để dùng trong giao tiếp hằng ngày và đủ để hiểu nội dung của những bức thư thương mại. Việc này khiến cho bên kia phải bỏ ra trọn vẹn hai mươi phút mới giúp anh nhà hiểu được rằng sẽ “không có người đón”.

Người liên hệ vốn còn định giới thiệu kỹ càng cách thức đi đến địa điểm cho Thành Chu, ngặt nỗi chướng ngại ngôn ngữ, nên chỉ có thể chúc hắn may mắn.

Bất đắc dĩ, Thành Chu cúp điện thoại, oán trách không có ai chịu thông báo hắn chuyện này, hại hắn chẳng chuẩn bị gì nhiều, sau đó đành tìm cách để đến nơi tiến hành hội nghị.

Lấp bắp vài câu tiếng Nhật xa lạ cũng như mấy câu tiếng Anh nửa mùa, hắn cầm tờ giấy có ghi địa chỉ hội nghị vừa đi vừa hỏi.

Tàu điện ngầm, chuyển sang xe buýt, lại chuyển sang tàu điện ngầm, chuyển tới chuyển lui làm anh nhà tối tăm mặt mũi, cũng không biết đã đi bao nhiêu chặng đường oan uổng, ngồi sai bao nhiêu trạm dừng. Lộ trình vốn chỉ có ba tiếng, hắn phải bỏ ra năm tiếng rưỡi mới đến đích cuối. Biết vậy gọi taxi đi cho rồi...

Cơ mà người này sợ trả tiền xe không nổi nên không nỡ gọi mới chết chứ...

Lúc này, đất trời Nhật Bản đã ngã về đêm...

Kéo chiếc vali nặng nề, đến gần nửa đêm, Thành Chu mới lết tới nhà ga Mitake, thị xã Oume.

Theo nhân viên nhà ga sắp tan tầm, được biết còn phải ngồi thêm mười phút xe buýt, sáu phút cáp treo, rồi tiếp tục đi bộ thêm hai mươi phút nữa mới có thể đến địa điểm hội nghị —— Trang viên Yama Ongaky (tiếng Bông là Sơn Nhạc trang ^^), Thành Chu đã suýt bưng mặt khóc oà lên.

Nhìn vị khách từ Trung Quốc xa xôi lần đầu đến Nhật Bản, lại trông khá là mỏi mệt, bác già ở nhà ga nhỏ giọng nói như e ngại mình sẽ dọa唬 hắn hoảng sợ: “Vị du khách này, xin lỗi nhé, xe buýt đã không còn nữa. Tuyến cáp treo vào lúc 6 giờ cũng đã không còn chạy nữa để đảm bảo an toàn, mà hiện tại đã 12 giờ 40 rồi, tôi đây cũng sắp tan ca rồi.

Nếu như cậu phải đi lên núi, thì đi lên đó một mình chắc cũng mất hơn một tiếng đồng hồ, hơn nữa cậu còn mang theo hành lý to như vậy... Hay là cậu gọi điện thoại gọi người trên núi xuống đón cậu đi.”

Thành Chu dù không nghe hiểu được, nhưng nhìn vẻ mặt bác già thì cũng biết sự tình không ổn.

Bác già cũng tốt bụng, thấy Thành Chu không hiểu, bèn nói đi nói lại đến ba bốn lần, thậm chí lấy giấy viết ra thời gian đi xe buýt với cáp treo, lại khuyên mãi thêm tám bản đồ khu vực cho hắn.

Mười phút sau, Thành Chu rốt cục hiểu rằng: Hắn, hoặc là lựa chọn qua đêm dưới chân núi, hoặc là kéo một vali hành lý hai mươi kilogram lên núi.

Bác già xem hắn có vẻ đã hiểu, nghĩ thầm người tốt làm việc tốt xong rồi thì cũng nên về nhà thôi. Vì vậy bác vẫy tay với Thành Chu, cười nói: “Nhớ gọi điện thoại cho người ở Yama Onkagy đến đón nha, ở nhà ga có điện thoại đó. Chúc cậu vui vẻ tại Nhật Bản nhé.”

Đoán rằng người ta hắn đang chào tạm biệt, Thành Chu cũng vẫy tay liên tục thể hiện sự biết ơn của mình với bác già.

Nhìn bóng lưng bác già nhà ga mất hút vào bóng đêm, nhìn hai ngọn đèn nhỏ nơi bến đỗ, hắn mềm nhũn hai chân, đặt mông ngồi trên rương hành lý.

Hắn chịu không nổi nữa rồi! Hắn phải về nhà! Ngay bây giờ! Ngay lập tức! Lập tức!

Dĩ nhiên hắn biết chuyện này là không thể.

Không biết hắn gọi điện thoại đến trang viên kia thì người ta có chịu xuống đón hắn lên không nhỉ?

Thế nhưng người liên hệ đã bảo rằng các đại biểu đến tham dự phải tự túc lên núi mà, chỉ sợ gọi xong rồi cũng chẳng ai đến đón.

Thây kệ đi! Nhưng... chẳng lẽ phải ngồi thâu đêm ở đây thật sao?

Thành Chu tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ tiền để qua đêm ở khách sạn đâu, hắn sợ mình trả không nổi.

Thôi thì cứ thử xem, có khi bên kia thấy muộn như vậy nên đồng ý đến đón hắn thì sao? Đúng thế, thử thử xem sao. Chứ bây giờ cũng hết cách rồi.

Nghĩ xong, Thành Chu nhanh chóng quay đầu khắp nơi tìm điện thoại công cộng.

A! Kia rồi! Hắn gần như bỏ nhào đến máy điện thoại công cộng trước mặt.

Móc thẻ từ ra... Ồ? Không phải đọc thẻ từ sao?

Là dùng xu sao? Được rồi, xu xu xu xu... Tiền lẻ ở đâu rồi nhỉ? Đợi hắn tìm một chút nào...

Mười nghìn tệ chẵn, có.

Năm nghìn tệ, cũng có.

Một nghìn tệ, có luôn, thậm chí còn có tờ hai nghìn tệ nữa này.

Tiền xu đâu? Trong ví vậy mà không có tiền xu á? Hắn nhớ rõ là cô gái quầy thu ngân ở sân bay có thói lại tiền lẻ mà.

Lắc lắc, run run, lão đảo, nhìn mấy tấm chi phiếu như đang trôi trên người, đã thế còn có hai xu Nhân Dân Tệ...

Có khi hay thử mua chai nước suối để đổi tiền lẻ đi?

Thành Chu nghĩ hắn như vậy mà sao không còn đồng lẻ nào trên người. Dọc đường đi hắn ghé vào mấy máy bán hàng tự động ít nhất cũng ba lần mà.

Máy bán hàng tự động, giờ này đang ở đâu? Thành Chu đau khổ dùng hai mắt tìm tung tích cái máy.

Không có.

Ngoại trừ một ít biển quảng cáo ù ù cạc cạc, các loại máy bán hàng tự động khác không hề có! Tại sao lại như vậy? Chẳng phải những chiếc máy bán hàng tự động luôn có mặt đầy khắp Nhật Bản sao?

Có lẽ những nơi gần đây sẽ có cửa hàng tiện ích 24/24 không chừng?

Hai mươi phút trôi qua, Thành Chu nắm chặt một mớ tiền mệnh giá lớn trong tay, đứng bên bốt điện thoại công cộng mà khẩn cầu: “Tao van mày, tao cúng mày một ngàn nhân dân tệ luôn này, mày cho tao gọi một cú điện thoại thôi có được không? Tao không có tìm ra tiền lẻ cho mày được, thiệt mà!”

Trời ạ! Cái chồn quỷ quái này sao mà vắng vẻ thế này? Ngay cả một quầy bán quà vặt cũng biệt tăm.

Thành Chu nhìn quy mô nhà ga nơi này, lại ngó ngó dãy núi trùng điệp sau lưng cách đó không xa, chợt hiểu ra.

Bao sao không có cái gì, thì ra là cư dân ở đây quá ít.

Năm phút đồng hồ sau, một người đàn ông cao gầy kéo theo một vali hành lý khổng lồ từ nhà ga đi ra.

Hừ, được lắm! Không phải chỉ là leo núi thôi sao! Đường là do người đi mà ra chứ đâu! Không phải chỉ cần leo núi hơn một tiếng thôi sao?! Thành Chu hấn đây giỏi nhất là leo núi đó, có biết không?

4. Chương 3

“Hô hô ” Gió khuya lạnh lẽo đến từ ngọn núi phía xa như cười nhạo sự dửng dưng của Thành Chu mà liên tục đảo quanh người hấn trên chọc, mồ hôi trên người Thành Chu cứ thế bị thổi khô hết.

Lạnh quá đi...

Cũng may ngọn núi không cao này vẫn còn lác đác vài mụn đèn con, Thành Chu dựng thẳng cổ áo lên với nỗ lực chống lại cái rét buốt từ đợt gió tháng mười, xem lại bản đồ xóm núi mà bác già ở nhà ga đã đưa cho hấn, tìm kiếm tầm hơi của biệt thự Yama Ongaky trong bóng tối.

Thời gian tập hợp là 8 giờ 30 mà bây giờ hấn vẫn chưa có mặt, không biết người của công ty có lo lắng cho hấn không nhỉ? Hội nghị giao lưu năm nào cũng họp ở trong núi như thế này sao?

Hấn cứ ngỡ Tô-ki-ô là một đô thị phồn hoa, không ngờ nó cũng nhiều tỉnh, nhiều thôn làng như Trung Quốc.

Hấn cứ ngỡ hội nghị lần này sẽ được tổ chức tại một khách sạn bốn sao hào nhoáng nào đó, nào ngờ lại phải chui rúc trong núi mà hội họp.

... Còn cái gì hấn cần biết nhưng không được cho biết nữa không?

Khuôn mặt anh tuấn thông minh được khen ngợi của Giám đốc Trương bởi các nhân viên nữ mới vào chọt hiện lên trong đầu hấn...

Giờ nghĩ lại, bộ dáng của Giám đốc lúc nói chuyện với hấn trông rất dễ gần, nhưng thực sự cũng rất khả nghi.

Từ lúc nào gã lại mỉm cười cùng hấn?

Từ lúc nào gã dùng thái độ thân thiết như thế để nói chuyện với hấn?

Từ lúc nào chuyện tốt như đi công tác nước ngoài lại tới phiên Thành Chu hấn?

Hơn nữa, lần này hấn đi Nhật Bản, không một ai trong công ty dám mở miệng châm chọc hấn câu nào cả. Tuy rằng cũng có Vương Côn Lượng kia, nhưng nhìn kiểu nào vẫn thấy vài phần bất thường.

Lẽ nào... Không! Chắc chắn sẽ không có âm mưu nào đâu!

Thành Chu à, mày xem TV nhiều quá rồi.

Mày cứ nghĩ đi, công ty mua cho mày vé máy bay Thương mại mà, làm sao lại chơi xỏ mày được? Hơn nữa, bọn họ còn bỏ nhiều tiền để đưa mày đến Nhật Bản cơ mà?

Nhất định là do hần quá mệt mỏi nên đâm ra nghĩ vẩn thế thôi.

Nói không chừng hội nghị giao lưu lúc trước cũng giống thế này.

Nói không chừng Giám đốc thấy biểu hiện tốt của hần nên quyết định biệt đãi hần, phải không?

Vì thế nên hần phải cố gắng thể hiện ở hội nghị lần này mới được! Nhất định phải tạo ấn tượng đẹp với toàn thể nhân viên trong công ty và cả chủ sự người Nhật kia mới được! Như thế thì sau này hần sẽ thăng chức rất nhanh cho coi...

Chờ một chút!

Không biết có khi nào hần đến trễ gây ấn tượng xấu cho họ không nhỉ?

Nếu như họ biết hần đã bỏ ra cả một ngày đêm mà vẫn không tìm được địa điểm hội nghị, có khi nào họ sẽ cho rằng hần là thứ thấp kém không?

Nếu như họ phản ánh chuyện này với công ty thì sao?

Có khi nào hần đã vấy bẩn thanh danh của Bộ phận chiến lược Kinh doanh chi nhánh Trung Quốc rồi không?

Biết giải thích làm sao khi hần lại đến đó lúc nửa đêm đây?

Một trận gió lạnh lùa qua trước mặt.

Thành Chu rung mình một cái, ngẩng đầu, nhìn cảnh sắc trước mặt, sững sờ.

Quay đầu lại nhìn lại...

Hần có đi quá lớ không nhỉ? Đường đến trang viên Yama Ongaky hình như là rẽ trái sau giao lộ thứ hai mới đúng.

Ngay lúc Thành Chu đang tự hỏi rằng giao lộ hần vừa băng qua là thứ nhất hay thứ hai thì một bảng hiệu như ẩn như hiện đập vào mắt hần, cách giao lộ khoảng trăm mét.

Hay là qua đó xem thử, có khi đó là bảng chỉ đường không chừng.

Buông vali xuống, Thành Chu bước nhanh đến.

“Ồm.... Ở đây không có đường xe lên núi.” Là ý gì? Là nói chút nữa không có đường cho xe lên núi hay không có đường lên núi?

Thành Chu suy đoán thật nhanh, bởi vì sau đó hần thấy bên trái bảng hiệu là một con đường nhỏ không rộng không hẹp, vừa đủ để hai người sóng vai đi qua.

Thì ra là thế! Chắc đây là giao lộ thứ hai, còn cái vừa rồi là giao lộ đầu tiên nhỉ? Vả lại hần cũng không để ý đến ngã rẽ gì đó xuất hiện lúc trước.

Đúng thế! Đúng là vậy rồi! Nếu như bản đồ không chỉ sai thì rẽ từ đây rồi đi thêm hai mươi phút nữa là tới trang viên rồi.

Tốt! Thở ra một hơi. Ngẫm lại xem, chỉ còn hai mươi phút nữa thôi là hần đã có thể thoải mái nghỉ ngơi rồi! Nghĩ tới đây, Thành Chu không hề do dự, tiếp tục kéo vali rẽ vào con đường nhỏ.

Uây, đến trang viên xong, hần phải tìm chút gì đó để ăn trước khi ngủ mới được. Đói quá! Aiss.... sớm biết khổ cực như vậy đã không đồng ý với Giám đốc tới tham gia cái hội nghị này rồi.

Nhưng mà, đây có thể là cơ hội của hần không chừng.

Nếu như hội nghị lần này khiến bà con cô bác hài lòng, tạo ấn tượng tốt với các đại biểu công ty, thì khi quay về nếu không được tăng lương thì cuối năm hần vẫn được tặng tiền thưởng chứ nhỉ?

Trong lúc miên man suy nghĩ, Thành Chu không hề chú ý tới việc hần đã đi trong bao lâu, chỉ cảm thấy hai cánh tay vừa mỏi vừa đau, cho dù đổi tay bao nhiêu lần, vali hành lý vẫn nặng trĩu như vậy.

Chết tiệt! Tại sao lại đem theo nhiều đồ đạc đến như vậy chứ! Đây là tự mình hại mình mà!

Đừng! Vali hành lý đựng ngã tảng đá dựng đứng ven đường.

Đậu xanh rau má! Thằng trẻ trâu nào lại vứt tảng đá ngay giữa đường thế này! Bệnh hoạn vãi!

Thành Chu cố sức giơ cái vali lên, lửa giận bùng bùng, nhắm ngay khối đá đáng thương mà đập vào.

Cút mẹ mày đi!

“Rắc!” Một âm thanh rất nhỏ vang lên, tựa như tiếng nứt vỡ.

Thành Chu trút giận đã đời rồi tiếp tục hí hục kéo vali đi, không hề nghe thấy âm thanh nho nhỏ kia.

Đi trên con đường xóc nảy khoảng năm phút, Thành Chu sững sờ ngây ngẩn nhìn cảnh tượng trước mặt. Hắn cho rằng đường lên núi vốn là một đường bằng phẳng, không ngờ lại xuất hiện một... thềm đá.

Nếu như là ngày thường, Thành Chu cùng lắm cười khở hai tiếng rồi cũng ráng mà bò lên, thềm đá cũng không cao lắm, khoảng chừng cũng chỉ có một trăm bậc mà thôi.

Thế nhưng... thế nhưng bây giờ hắn vừa mệt lại vừa đói, chỉ hận không thể ném luôn cái rương hành lý xuống núi cho rồi.

Thành Chu biết hắn chắc chắn là nhầm đường rồi. Trên bản đồ không có nói rằng đến biệt thự Yama Ongaky phải đi qua thềm đá.

Vậy giờ đi về sao? Nhấc tay lên nhìn đồng hồ, may là nhờ ánh huỳnh quang chụp chờn le lói nên buổi tối cũng tạm thấy được.

1: 22 am.

Hành trình lên núi mất hơn một giờ đồng hồ, hình như hắn cũng đã đi hơn một giờ đồng hồ rồi.

Nói cách khác, nếu như hắn trở lại đường cũ thì cũng sẽ mất hơn một tiếng nữa sao... ?

Không được! Nhất quyết không được!

Thôi, đêm nay đành tìm một chỗ qua đêm vậy. Thành Chu rứt cổ, uể oải nghĩ.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, một mảnh đen kịt. Thành Chu cẩn thận bảo chính mình không được nhìn lung tung rừng núi buổi đêm, hắn sợ nhìn phải cái gì không nên nhìn. Núi rừng đêm khuya, nhìn cái nào cũng như cái nào. Lại còn thêm vụ gió thổi vù vù này nữa...

“Khụ!” Sợ cái gì! Không thấy được đây toàn là núi nhỏ sao? Hơn nữa trong núi đều có thể thấy được mấy ngọn đèn, ngay cả đường lên núi cũng có đèn đường chiếu sáng mà.

Chiếu sáng... Đúng rồi, dường như vừa nãy hắn thấy phía bên trên thềm đá có đèn? Thành Chu ngẩng đầu, phía trên thềm đá quả nhiên có một chút ánh sáng mơ hồ.

Hay trên đó có người nhĩ, hay là chùa miếu, nhà trọ gì đó? Mặc kệ đó là gì... Cứ lên xem thử xem...

Đặt vali hành lý ở ven đường, nghĩ thầm vắng như thế hắn sẽ không có trộm cướp gì, hơn nữa hắn cũng đã khoá nó hai lớp rồi.

Càng lên cao theo thềm đá, Thành Chu sững sốt phóng tầm mắt về phía non nửa của một Tô-ki-ô với cảnh đêm huy hoàng, xa xa còn thấy cả ngọn hải đăng miền biển, những thứ mà trước kia hắn chỉ có thể bắt gặp trên phim ảnh.

Gần như vậy, cứ như chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến. Đứng giữa thềm núi chênh vênh, cảm giác thật là kì diệu.

Nếu không phải lúc này vừa lạnh lại vừa đói, hắn sẽ sẵn sàng ngồi tại đây đợi ngắm mặt trời mọc.

Thành Chu là một người lãng mạn, chí ít thì hắn tự cho là vậy.

Nếu trên đây không có ai cho ở nhờ, có lẽ hắn sẽ lúi chần qua đêm trên thềm đá, còn hai túi đồ ăn vặt trong vali hắn cũng đủ làm chắc bụng.

Ha hả, như vậy cũng không tồi.

Ban đêm bơ vơ tại vùng đất lạ, trong thềm núi đá, gió núi ung dung thổi, sao đêm lung linh huyền bí, hải đăng dịu dàng ảo mộng...A... lại còn có thêm hình ảnh một người đàn ông trưởng thành, anh tuấn tiêu sái, thân thể săn chắc thon dài, kèm theo một vẻ ưu thương khó tả nữa...

Có khi nào đêm nay sẽ có một thiếu nữ thanh lịch xinh đẹp, dịu dàng động lòng người cũng bỏ lỡ xe buýt và cắp treo như hắt, và hiện tại cũng đang ngồi trên thềm đá mà bất đắc dĩ ngắm nhìn cảnh đêm Tô-ki-ô không?

Có khi nào nàng cũng tham gia hội nghị giao lưu như hắt, có khi nào nàng đang rơi lệ vì cô đơn và giá buốt?

Nếu như hắt xuất hiện trước mặt nàng, vươn tay về phía nàng, mỉm cười, và nói: “Xin chào”.

... Và sau đó họ sẽ cùng nhau đắp chung tấm chăn trị giá ba trăm tệ, hắt và nàng sẽ khóa chặt nhau dưới mảnh chăn ấm, nhẹ nhàng trò chuyện, thưởng thức phong cảnh buổi đêm, thỉnh thoảng nhìn vào mắt nhau... mãi cho đến sáng sớm ngày mai.

Í í í, trời ạ! Đây chính là một phần duyên phận đó nha!

Thành Chu kích động. Cũng không biết đào đâu ra thêm khí lực, chưa tới năm phút mà anh nhà đã bay lên đỉnh thềm đá rồi.

Cửa rào hử? Sao giống mấy cái đèn thờ trong phim võ lâm kiếm hiệp quá vậy nè?

Thế đây là... một miếu thờ sao? Bên trên miếu thờ nho nhỏ này buộc một mảnh vải không rõ màu đen hay màu đỏ. Hai bên miếu thờ là tượng hai con chó đá đang ngồi canh giữ, còn có hai cột đá gắn đèn lồng, ngọn đèn hắt thấy chính là từ nơi này vọng đến.

Một trận gió lạnh thổi qua.

Thành Chu rùng mình một cái.

Lạnh ...quá...

Cảm giác nhìn thấy miếu thờ lúc nửa đêm như này thật không ổn chút nào hết.

Hắt biết giấc mơ rất dễ tan biến mà...

Nhìn miếu thờ nho nhỏ, nghĩ thầm mỹ nhân của hắt cũng không đại gì mà vác xác mình nhét vô đó, nên Thành Chu cũng từ bỏ ý định đi vào xem miếu.

Qua đêm trên đây sao? Tuy rằng nhìn sơ qua thì sạch sẽ đó, nhưng hình như cũng lạnh à nha.

Mà... quay đầu lại nhìn hai con chó đá, Thành Chu thấy ánh mắt chúng nó nhìn hắt như là không hề có chút thiện cảm nào.

Ồ mà nút thắt ở cây cột thờ hình như hơi quen quen.

Hình như... Hình như hòn đá hắt vừa đập cũng có thắt miếng vải đen đen đỏ đỏ như vậy nè.

Có không ta? Thành Chu nỗ lực nhớ lại.

Hay là nhớ lầm rồi cũng nên.

Ai da, một mảnh vải thôi mà, có lẽ là do tập tục của người dân trên đây là thích đeo nơ cho mấy hòn đá mà thôi. Cũng có khi dùng để báo hiệu giao thông hay gì gì đó.

Đúng vậy! Nói không chừng là dùng làm bia chỉ đường đi! Bằng không vì sao lại vút một cục đá giữa đường thế kia. Đúng thế! Nhất định là như thế!

Quên đi, trên đó lạnh quá, thôi cố gắng qua đêm ở dưới thềm đá vậy. Còn có bốn năm tiếng nữa là trời sáng rồi. Chờ trời sáng, đầu tiên là tìm nhà trọ nào đó, tắm rửa ngủ nghê cho thật thoải mái, tỉnh ngủ rồi sẽ đi tìm đồ ăn, rồi sau đó đi tham gia hội nghị vậy. Ừ, quyết định vậy đi!

Thành Chu vừa đi xuống thềm đá vừa lên kế hoạch ngày mai.

Rẹt rẹt.

Ừng ực.

Măm măm.

Rẹt rẹt.

Hít hà hít hà.

Ừng ực.

Âm thanh mới đầu rất nhỏ, nhưng càng xuống gần lại càng rõ rẹt.

Rẹt rẹt.

Là tiếng bao đồ ăn... bị xé rách.

Ừng ực, măm măm.

Là tiếng khoai tây chiên, bánh bích quy, quả hạnh đào, hạt dưa, kẹo, còn có thịt bò khô của hấn... bị tiêu hoá.

Ực ực.

Là tiếng chai nước suối cuối cùng mua được ở máy bán hàng tự động của hấn... bị uống.

Dưới ánh đèn mờ nhạt của đèn đường, Thành Chu nhìn thấy vali hành lý của hấn bị mở toang, nằm lộn lổc bên vệ đường.

Một bóng hình nho nhỏ đang ngồi xếp bằng trên vali hành lý của hấn... Một đứa nhỏ sao? Thành Chu dụi mắt.

Một đứa nhỏ mặc áo của hấn, ngồi trên tấm chăn trong vali, đang nỗ lực vùi đầu chăm chỉ tiêu diệt đồng lương thực cứu tế của hấn sao!?

Tao giết nó... ! Trong mắt Thành Chu bắn ra một tia độc ác.

Anh nhà đi tới gần, cúi người, nhe răng, vươn tay...

“Này, cậu bạn, muộn thế này mà còn nhong nhong bên ngoài là sao?” Thành Chu lên tiếng, vỗ vỗ vai nhóc con. Vì sợ rằng mình sẽ hù nó, hấn còn bày ra vẻ mặt tươi cười mà hấn tự cho là dịu dàng nhất, ngồi xổm xuống hỏi.

Nhóc con ngẩng mặt lên, liếc nhìn gương mặt tươi cười thân ái kiểu “anh không phải là người xấu” của Thành Chu.

“Phụt!” Nhóc con phun hai mảnh vỏ hạt dưa vào mặt anh nhà.

Lẽ nào tiếng Nhật của mình củ chuối đến như vậy sao? Hay do trẻ con Nhật Bản vốn khó trị?

Nhìn nhìn nhóc nhỏ trước mặt, Thành Chu nghĩ đây ắt hẳn là đứa nhỏ không vâng lời, bỏ nhà đi chơi nè.

Lại nhìn mặt rồi nhìn vóc dáng, chắc khoảng sáu tuổi là cùng.

Nhưng xem hành động của thằng nhỏ mắt dầy thì giống khoảng mười hai mười ba tuổi hơn.

Chờ một chút! Hấn nhớ là đã từng nghe qua người Nhật không ăn hạt dưa.

Mà nhóc này... sao lại ăn thạo như vậy? Xem hai mảnh vỏ hạt dưa được tách ra cân xứng chưa kia.

“Phụt!” Lại thêm hai mảnh vỏ hạt dưa bay tới đỉnh đầu Thành Chu.

“Cha mẹ chú mày có dạy rằng đây là việc làm rất vô lễ không hả?” Thành Chu nghiêm mặt.

Nhóc con không để ý tới hấn, lấy ra thêm một bao thịt bò khô, xé ra xé ra, cho hết vào trong miệng.

“Thằng nhóc chết tiệt!” Thành Chu nói ra lời này bằng tiếng Trung.

Ưc ực.

“Thằng quỷ con mắt nết! Ăn ăn ăn! Ăn chết mày đi!” Tiếng Trung.

“Nhóc à, nhóc tên gì vậy? Nhà ở nơi nào vậy?” Tiếng Nhật.

“Ăn nữa hả? Mày còn sợ không no hả? Ai dạy ra được thằng ranh vô giáo dục này thế hả? Trời ơi còn cời truồng chạy rong nữa!” Tiếng Trung.

“Áo của nhóc đâu? Sao nhóc ngồi trên hành lý của anh vậy?” Tiếng Nhật.

“Mày còn không lăn ra đây cho tao! Có biết đang ngồi trên Âu phục năm trăm tệ của tao không vậy hả! Đây là đồ tao để dành đi dự hội nghị đó!” Thành Chu vừa duy trì nụ cười hoà ái và giọng điệu thân thiết, vừa dùng tiếng Trung vui vẻ chửi mắng nhóc con.

Này, này, này ... cảm giác thật yomost!

5. Chương 4

Lại tiếp tục với tiếng Trung: “Đêm nay anh sẽ ân cần mà dạy dỗ chú mày một trận! Dạy cách ứng xử cho đàng hoàng, miễn cho sau này chú mày lớn lên sẽ không trở thành biến thái hay sát nhân cuồng gì đó. Xem thái độ của mày đi! Này gọi là thái độ gì hả? Lẽ nào không biết cách nói chuyện sao? Mỗi lần nói chuyện là phải nhìn vào mặt người ta, nghe chưa? Đây là lễ phép tối thiểu đó, hiểu không?”

Trông mày khoảng năm sáu tuổi rồi cơ mà, sao không nói được câu nào thế hả? Nhóc mày cứ thế này sống tới bây giờ sao? Làm sao mà hoà nhập với cộng đồng cho được? Nghĩ gì trong đầu thế hả? Mày có nghĩ tới tương lai sau này của mình không hả?

Với tính tình như vậy thì tìm được vợ cái rắm gì! Nhìn mặt mày cũng không tệ, đừng nói sau này toàn dùng để lừa gạt gái nhà lành nha? Mày nói xem chí khí để ở đâu rồi? Không thấy mắt mặt nam nhi à? Chả trách tại sao mày không có bạn gái.... Í nhảm, tao là nói tương lai nhóc mày rất có khả năng không tìm được bạn gái!

Tiếng Nhật: “Khụ khụ! . . . Ba mẹ nhóc đâu rồi? Vì sao đêm hôm khuya khoác còn để nhóc chạy đến đây một mình? Còn phun hạt dưa vào mặt người ta nữa! Ra ngoài cũng không biết mặc quần áo! Mà ngay cả giày cũng chẳng đeo! Nhóc không thấy lạnh sao?A!”

Một ý nghĩ bỗng hiện lên trong đầu, Thành Chu dừng câu chuyện.

“Ồ!” Âm thanh biểu thị sự no nê của nhóc nhỏ vang lên trong trẻo.

Sờ sờ cái bụng nhỏ, duỗi cánh tay nhỏ, khuôn miệng nhỏ nhẩn ngáp một cái to thật to.

Có lẽ là “căng da bụng, chùng da mắt”, nhóc nhỏ thuận chân đá văng hết mớ đồ ăn thừa ra ngoài, liền chui nhanh vào mảnh chăn trong vali hành lý, nằm im bất động chỉ với một động tác.

“Nè, nhóc con? Ê?” Thành Chu chọc chọc cái khối tròn tròn đang cuộn mình trong vali.

Khối tròn giật giật, mảnh chăn hé lộ ra một thân thể nho nhỏ, vẻ mặt khó chịu, mắt đen lấp lánh viết lên hai chữ “bất mãn”.

“Ấy, nhóc biết gần đây có trụ cảnh sát nào không?”

Về mặt nhóc con không thay đổi.

Ờ ờ, đừng nói nó không nghe hiểu được tiếng Nhật của hần nha! Trải qua một ngày tra tấn, Thành Chu bây giờ đã không còn chút tự tin nào với khả năng ngoại ngữ của mình nữa rồi.

Không biết nó biết chữ không nhỉ? ... Chắc không đâu.

Có nên đem nó đi vòng vòng hỏi thăm này nọ không nhỉ? Ừm, cũng được đó...

Mấy ý nghĩ bắt đầu xuất hiện tràn lan trong đầu, trước mắt anh nhà lại hiện ra hình ảnh thể loại cha mẹ ngược đãi con cái trong những tin tức thời sự gần đây.

Về mặt của Thành Chu dịu xuống, dáng tươi cười ôn nhu giả tạo cũng biến thành sự quan tâm chân thành.

Sờ sờ mái tóc mềm mại của nhóc con, Thành Chu ngồi xuống bên rường hành lý.

“Nhóc... người nhà đối xử không tốt với nhóc đúng không? Bọn họ ngược đãi nhóc sao? Chẳng những không cho nhóc ăn, còn không cho nhóc mặc quần áo, vậy nên nhóc mới trốn đi đúng không? Đừng sợ, anh không phải người xấu, anh sẽ không hại nhóc đâu.”

Cũng không quan tâm xem nhóc con có hiểu được tiếng Trung Quốc hay không, Thành Chu chỉ lo ngồi suy diễn chuyện người ta theo cách nghĩ của mình.

Nói tới nói lui, trong mắt hần thì cậu nhóc chừng năm sáu tuổi này chính là nhân vật trẻ thơ bất hạnh, mà hần chính là anh hùng hào hiệp ra tay cứu vớt sinh linh nhỏ bé.

Sau này, nhóc con sẽ nhớ về người anh chân dài này đây.

Trong tương lai, nhóc sẽ trở thành một vĩ nhân thiên tài. Vào một ngày nào đó trên bục diễn thuyết, nhóc con tuy trưởng thành nhưng vẫn nhận ra hần trong đám đông, đi xuống ôm lấy vai hần, đứng trên bục cao nói cho mọi người trên thế giới rằng, con người thông minh thường này lại chính là người hùng đã cứu nhóc, là nhân vật ảnh hưởng đến suốt cuộc đời của nhóc.

Khi già đi, nghĩ đến năm đó kịp thời dạy dỗ nhóc con để nó trở nên vĩ đại như thế này, nhất thời lệ nóng doanh tròng... Thành Chu, một người cha vĩ đại của không chỉ riêng Trung Hoa Trung Quốc mà còn của cả thế giới, đã sắp cảm động đến chết vì sự hoang tưởng của mình.

“Ngủ như vậy sẽ lạnh lắm đó. Ngoan nào, đừng sợ, anh ôm nhóc ngủ nhé?” Nhìn nhóc con không phản ứng, nghĩ thầm nó cũng sẽ không phản đối, Thành Chu ôm nhóc nhỏ ra khỏi chiếc vali.

Thông cảm cho sự phá phách của nhóc con, lại nhìn đến hai chiếc áo sơ mi màu xanh năm trăm tệ hiện đang mặc trên người nhóc, Thành Chu cũng không nổi giận, còn xắn tay áo gọn ghê giúp nó nữa.

Kéo chăn ra, bế nhóc nhỏ lên, đóng rường hành lý lại, dựng bên gốc cây, Thành Chu từng bước ngồi xuống cạnh chiếc rường, cởi áo khoác ra, ôm nhóc nhỏ vào lòng, nhìn xem nhóc có chỗ nào không ổn hay không rồi tung chăn quấn lấy hai người.

Nhìn đồng hồ, 2:07 am.

Đợi sáng mai rồi tính tiếp... Thành Chu nhắm mắt lại.

Nhóc con cuộn mình trong lòng Thành Chu, khịt khịt mũi vài cái rồi dần dần khép mắt lại.

.
. .
.

Ánh sáng chói lòe làm nổi bật bóng đen trên nền đất.

Âm thanh nhấm nuốt quanh quẩn tại không gian chật hẹp.

“Hi hi.....hi hi hi..... hắc hắc hắc...” Một dáng người với làn da nâu quỳ trên mặt đất, vừa liếm bàn tay vừa phát ra tiếng cười lạnh lạnh như đang cực kỳ thỏa mãn.

“Cứu..... cứu... tôi... cứu...” Một cánh tay bám vào nền gạch men, cố sức rướn người về trước.

Người da nâu có vẻ không thích vật trước mặt vượt quá phạm vi cho phép, bèn bắt lấy bàn tay đang vùng vẫy kia, kéo nó về chỗ cũ. Suy nghĩ, dường như vẫn còn lo lắng, gã bèn thẳng lưng lên, lấy ra một con dao nhỏ từ trong túi áo, lại khom người cẩn thận đem con dao lướt nhẹ qua thứ gì đó.

“Ô a a a...” Tiếng kêu thảm thiết và yếu ớt vọng mãi trong khoảng không eo hẹp, không tìm thấy lối thoát.

.
. .
Thành Chu phát hiện đời mình chưa bao giờ phải chật vật như vậy.

Một vòng người đang vây quanh hắn, tính luôn cả du khách lẫn dân địa phương thì tổng cộng là khoảng mười mấy người.

Hắn nghe bên tai có người đang nói điều gì đó, vừa nói vừa chỉ cái đồng rác rưởi trên đất, nhìn mặt là biết chắc chắn không phải khen ngợi hắn rồi.

“Á, cái kia... Không phải do tôi ăn...” Giải thích xong, Thành Chu hận muốn cho mình một bạt tai lắm. Bởi lẽ, trên mặt những người kia đều hiện rõ mấy chữ “thằng này giấu đầu lòi đuôi”.

Có người nhặt tấm chăn trên mặt đất.

“Ế, đó là của tôi.”

“Tôi biết đó là của anh. Anh du khách này, anh có biết ngọn núi này không cho người cắm trại không? ...”

“Anh nói cái gì? Không có... Ý tôi là... cái kia. . .”

“Phiền anh ở lại đây dọn dẹp đồng rác này nhé. Ở đây chúng tôi nêu cao tinh thần giữ gìn môi trường xanh, sạch, đẹp đấy.”

“Chết tiệt! Tôi không hiểu mấy người đang nói gì hết!” Thành Chu vừa thẹn vừa vội, hoảng sợ đến mức chẳng hiểu nổi một câu tiếng Nhật đơn giản. Đúng rồi! Nhóc con? Nó chạy đi đâu rồi?

“Nhóc con? Mấy người có thấy nhóc nhỏ nào khoảng năm, sáu tuổi ở gần đây không?” Thành Chu ngắt lời bọn người đang lên mặt dạy đời hắn, vội vàng hỏi.

“Nhóc con? Anh dẫn theo trẻ con sao? Để lạc mất sao? Ối! Trời ạ!” Đám người chợt hoảng hốt. Để trẻ con lạc trong rừng là chuyện lớn đó!

Vừa nghe tới chữ “trẻ con”, cũng không để ý tới cái khác, Thành Chu vội vã gật đầu. Có khi nào thằng nhỏ bị đám người hung hăng này hù dọa nên chạy mất rồi không? Có khi nào nó bị cha mẹ độc ác bắt về rồi không?

“Làm cha gì mà vô tâm quá vậy, đã đem con nhỏ vào rừng sâu cắm trại mà không biết trông nom, để nó lạc mất. Thiệt ầu tả hết sức!”

“Mau gọi điện thoại cho cảnh sát, để cho bọn họ phát động mọi người cùng đi tìm.”

“Tuy tiết trời hiện đang vào thu, nhưng núi tháng mười lạnh chết người, không biết đứa nhỏ có cầm cự được không đây?” Đám người bắt đầu bày mồm tám lười bình luận.

“Trước tiên mọi người tìm ở gần đây một chút, nói không chừng trẻ con ham vui, đi vào rừng chơi đó.” Ông chú người bản xứ nhiệt tình huy động.

“Ai da, nguy hiểm lắm nha, tuy núi này không cao, nhưng có nhiều thác nước lắm. Thằng nhỏ mấy tuổi rồi?”

“Hình như chỉ có bốn, năm tuổi.”

“Gì cơ? Nhỏ đến vậy sao? ! Cha nội này đang nghĩ gì vậy trời! Mẹ nó đâu rồi? Cô bác xem người này chẳng có chút trách nhiệm nào hết, vậy mà đi làm cha, thật là... !” Mọi người cùng nhau phóng ánh mắt chỉ trích về phía Thành Chu.

Cũng may, khả năng nghe hiểu tiếng Nhật của Thành Chu lúc này chỉ ngang giữa trình độ mẫu giáo, chẳng rõ người ta đang nói cái quái gì, bằng không trước tiên hắn sẽ bóp chết mấy người nhiều chuyện này.....trong tư tưởng.

“Xin lỗi... xin hỏi có ai biết đến trang viên Yama Ongaky không?” Thành Chu hỏi xen vào.

“Cảnh sát nói sao?” Không người nào để ý đến hắn, ông chú nhiệt tình ban nãy hỏi chàng du khách vừa gọi điện thoại bên cạnh.

“Lập tức sẽ có người đến. Họ bảo chúng ta đừng nên bỏ đi bằng không lại xảy ra chuyện nguy, chờ cảnh sát tới phân tích cụ thể rồi tìm. Sau đó còn bảo chúng ta nhất định phải giữa người cha này lại!” Cậu thanh niên đáp.

“Đúng nha đúng nha, có trời biết thằng nhỏ bây giờ ra sao!”

“Xin hỏi...” Thành Chu xen mồm.

“Hình như anh ta không phải người Nhật nhỉ? “

“Có thể là du khách nước ngoài đấy.”

“Cô bác nói xem, anh ta mang theo cái vali to dùng như thế, lại không có tìm nơi ngủ trọ, có khi nào...”

“A! Rất có thể đấy...” Ánh mắt mọi người cùng hướng về phía Thành Chu tóc tai rũ rượi, áo quần bê bối, mặt mũi u ám, càng nhìn càng thấy hắn giống dân nhập cư trái phép. Bởi lẽ, du khách lúc nào cũng rất chú trọng vẻ bề ngoài của mình trong mắt người khác, không thể nào để cho bản thân tởm như vậy được.

“Xin hỏi có ai biết đường đi đến trang viên Yama Ongaky không vậy?” Thành Chu cuối cùng cũng hỏi được câu hỏi ấp ủ trong lòng mình.

.

Trên bản đèn là dòng chữ “Chào mừng tập đoàn AHS đến tham gia Hội nghị giao lưu học tập khu vực Châu Á Thái Bình Dương ” ở ngay cửa biệt thự Yama Ongaky, thời gian khai mạc hội nghị là cách đây một ngày đêm.

Trong lúc Gawakyo Wasai – người phụ trách hội nghị thường quý Á Châu nhìn thấy Thành Chu – đại diện Bộ phận chiến lược Kinh doanh chi nhánh Trung Quốc đến muộn mười mấy tiếng đồng hồ, đang tiến đến cùng một mô cảnh sát cùng một bầu quần chúng nhân dân thì, trực giác của Gawakyo nói cho gã biết, cái tên này sẽ trở thành mối phiền phức lớn nhất trong hội nghị của gã.

“Cậu Thành, cậu đến muộn.” Sau khi được cảnh sát giải thích sự tình, Gawakyo Wasai mặt lạnh tiến ra chào đón anh nhà.

“Ấy, vì tôi không biết sẽ không có người đến đón ở sân ba—”

“Cậu còn dẫn con đến tham gia hội nghị à? Cậu nghĩ hội nghị lần này là nơi vui chơi hả?”Gawakyo Wasai cất lời hắn.

“Không! Đương nhiên không phải ạ.... Thằng nhóc kia không phải...”

“Đừng cố nguy biện! Cậu hoàn toàn không để tâm đến hội nghị mà. Biết rõ mình đến muộn, lại còn dẫn con vào núi cắm trại.” Wasai buộc tội. “Đã thế cậu còn để lạc mất thằng nhỏ!”

“Ngài nói được tiếng Trung sao?”

“Giờ mới phát hiện à?” Wasai không hề che giấu vẻ coi thường mà nhìn Thành Chu.

“Ấy, không phải... ý tôi là ngài nói tiếng Trung rất khá ạ...”

Ở một mức độ nào đó mà nói, Thành Chu rất thích hợp để làm nhân viên kinh doanh, chẳng hạn như lúc này, dù nhìn thấy ánh mắt và thái độ của đối phương có bao nhiêu khinh thường đi chăng nữa thì hắn vẫn không để tâm. Ngày trước lúc gặp khách hàng trong nước, hắn đã sớm gặp qua và rèn luyện với những ánh mắt và ngôn từ miệt thị như thế này.

“Cậu Thành, đây không phải lúc cậu nịnh bợ. Nói cho tôi biết, lần này cậu tới là muốn tham gia hội nghị đúng không? Hay là muốn phá hư hội nghị?”

“Wasai, tôi nghĩ ngài Thành hẳn đang rất mệt mỏi. Anh xem, không bằng chúng ta để ngài ấy nghỉ ngơi một chút nhỉ?” Đứng cạnh bên Gawakyo Wasai là một người đàn ông trẻ, dáng nhỏ gầy gầy gần như bị che khuất, mở miệng muốn hoà giải.

Gawakyo lạnh lùng quét mắt nhìn cậu ta, người nọ vội ho một tiếng, cúi đầu xuống, một bụng buồn phiền đáng thương không nói nên lời.

Anh bảo xem, Gawakyo anh suốt ngày đen thui mặt mày ở công ty thì không nói, nhưng ngay cả đồng nghiệp ở chi nhánh nước ngoài mà anh cũng dùng giọng điệu lên lớp như thế, làm như người cấp dưới của anh luôn sao? Anh không sợ sau này chúng ta đến Trung Quốc sẽ bị người ta âm thầm gây khó dễ sao? Chao ôi!

Cảm kích nhìn người con trai nhỏ gầy, Thành Chu ưỡn ngực trả lời với Gawakyo. “Tôi hy vọng mình có thể giải thích chuyện này.”

“Giải thích ư? Tôi cho rằng sự tình đã rất rõ ràng.” Sắc mặt Gawakyo càng lạnh hơn.

“Xin hỏi ngài là...?” Thành Chu tự nhủ sống chết gì hắn cũng không được để mất mặt trước người ngoại quốc, cố gắng giữ giọng bình tĩnh.

“Gawakyo. Gawakyo Wasai. Người phụ trách hội nghị lần này.”

“Thằng nhóc không phải con tôi. Tôi có thể chứng minh điểm này. Không tin các vị có thể xem hộ chiếu và hồ sơ xuất nhập cảnh của tôi.”

Gawakyo nhíu mày, nhìn về phía cảnh sát sau lưng Thành Chu.

Cảnh sát khẽ gật đầu, bọn họ đã xem xét hộ chiếu của Thành Chu rồi.

“Vậy đó là ai?” Wasai nhìn về mặt Thành Chu, đoán rằng hắn cũng sẽ không nói dối một chuyện quan trọng như vậy.

“Tôi cũng không biết... . Tôi ở trong núi thì bắt gặp nó, lúc đó gần hai giờ đêm rồi. Ày, nó không mặc quần áo. Lúc tôi phát hiện ra thì nó đang ăn vụng đồ ăn của tôi, còn mặc đồ của tôi. Tôi cảm thấy nó thật đáng thương, lại sợ nó gặp chuyện chẳng lành dưới chân núi nên qua đêm cùng nó, nghĩ thầm chờ trời sáng sẽ báo cảnh sát. Thế nhưng sáng ra thì không thấy nó đâu cả...”

Thành Chu nói lấp bấp đoạn phía sau. Vì lúc trước, khi hắn tường thuật đến đó cho cảnh sát, thì cả hai đều nhìn hắn bằng cặp mắt dành cho bệnh nhân điên.

“Cậu nói nó bao nhiêu tuổi?”

“Khoảng chừng bốn, năm tuổi...”

Bây giờ thì Wasai cũng đang dùng ánh mắt trên kia để nhìn hắn. Ngay cả thanh niên nhỏ gầy cũng lộ ra vẻ mặt khó tin.

“Thật mà, tôi không hoang tưởng đâu...”

“Nói cho tôi biết, cậu đang muốn che giấu sai lầm gì nên cố ý bịa ra một câu chuyện tày trời như thế phải không? Tốt nhất là cậu nên nói thật ngay lúc này đi, bằng không sự tình âm ỉ lên, tôi có muốn cũng không giúp được cậu đâu.” Về mặt Gawakyo khá nghiêm túc.

“Tôi... tôi không có nói dối, thực sự là có một đứa nhỏ như thế. Tôi nghĩ nó bị người ta ngược đãi, nó nó nó...”

“Tốt nhất là cậu hãy thề đi! Bằng không cậu không gánh nổi hậu quả đâu!”

=====

PS của tác giả: Xin đừng xem Thành Chu như một anh hùng, hắn chỉ là một rất người đàn ông rất bình thường, một người lần đầu xuất ngoại một mình, còn gặp phải rào cản ngôn ngữ, lại vướng vào một chuyện kì quặc, hắn muốn giải thích cũng không thể nào giải thích rõ ràng được.

Kỳ thật nếu ai đó đến một đất nước khác, chắc chắn sẽ có cảm giác thấp thỏm không yên, vả lại nếu không suôn sẻ ngay từ đầu, sau đó lại gặp phải những chuyện không vui, những thứ tổn thương lòng tự trọng... thì cũng sẽ như vậy thôi, trừ trường hợp điều chỉnh được tinh thần.

Bất quá Thành Chu... ở những áng văn sau sẽ nở mày nở mặt lắm đấy, nhưng với một cách khác cơ ~

6. Chương 5

Hôm ấy, hội nghị giao lưu của tập đoàn AHS tạm thời gián đoạn, ba mươi hai vị đại biểu tinh anh đồng hành cùng Thành Chu và cảnh sát địa phương triển khai tìm kiếm tung tích của nhóc con mất tích trong núi.

Một người thanh niên tên là Dennis và một người đàn ông trung niên tên George thoát nhìn tương đối trầm ổn và chừng chặc được phân vào cùng một đội với Thành Chu.

Nghe phong phanh đây là đại biểu đến từ chi nhánh hai của bộ phận Chiến lược kinh doanh xuất nhập khẩu Trung Quốc, phụ trách đẩy mạnh tiêu thụ ở thành phố Quảng Châu, Dương Thành và các thành phố duyên hải.

Dennis rất hay nói, dọc đường đi liên tục hỏi chuyện Thành Chu, dù không có việc gì cũng phải nói nhảm vài câu cho bằng được.

George cũng giỏi phụ họa, khiến Thành Chu cảm thấy họ thực sự là một cặp kẻ tung người hứng vô cùng ăn ý. Hay có khi họ là cộng sự của nhau trong bộ phận chiến lược của công ty không chừng?

Chẳng như hần, dù là chuyện gì cũng chỉ có một mình hần. Hình như không có ai trong công ty chịu hợp tác với hần cả. Trưởng phòng hình như cũng không có ý định giới thiệu cho hần một đối tác nào để cho hần làm mưa làm gió một phen.

“Cậu phụ trách mảng nào ở công ty thế nhỉ?”

“Ô, anh nói gì? À à, anh hỏi về công việc của tôi sao? Tôi... Công việc của tôi chủ yếu là giúp đỡ trưởng phòng, rồi xử lý một ít sự vụ nội bộ ở công ty, mặt khác, khi công ty bận rộn thì có lúc tôi cũng sẽ thực hiện vài giao dịch ngoại giao.”

“Ô? Cậu thật là tài giỏi! Không nghĩ rằng cậu nhìn sơ qua còn trẻ tuổi hơn tôi, vậy mà không những trợ giúp Trưởng phòng về sự vụ trong công ty mà còn phụ trách công việc ngoại giao nữa. Cậu chủ yếu phụ trách ở chi nhánh nước nào? Nhật Bản ư? Xem chừng tiếng Nhật của cậu lưu loát lắm nhỉ?” Giọng nói của Dennis tràn ngập ước ao.

Vâng, đúng vậy.

Hần giúp Trưởng phòng làm tất cả những chuyện ông ta lười làm, rồi giúp luôn mọi người phòng Thương mại làm những chuyện nội vụ vặt vãnh mà người ta (cũng) lười làm.

Đến lúc, mọi người quá bận rộn, hần lại chạy đi giúp những nhân viên kinh doanh đón tiếp những khách hàng không đến mức đáng quý nhưng khó có thể vứt bỏ, cúi đầu khom lưng tổng cho bọn họ mở lịch treo tường hay quà lưu niệm gì đó để duy trì liên hệ, để sau này bọn họ còn đến tiếp tục làm ăn.

Nếu như khách hàng bất mãn chuyện gì ở công ty, cần nơi trú ẩn, thì hần lại càng toả sáng hơn nữa. Nhìn đi, hãy nhìn tầm quan trọng từ sự hiện diện vĩ đại của hần trong phòng Thương mại đi. Ha ha ha!

George liếc nhìn Thành Chu, vẻ như đang mỉm cười suy nghĩ.

“Sếp à, anh cười cái gì thế?! Anh xem Trưởng phòng của người ta kìa, giao cho cậu ta quá chừng công việc luôn. Cậu ta còn trẻ hơn cả tôi nữa! Anh xem anh luôn nói tôi còn quá trẻ tuổi, chưa đủ thận trọng, luôn không chịu cho tôi xử lý chuyện nội bộ. Lần này trở lại anh đừng nói sẽ lại lo lắng về tôi nữa đi?”

“Ha ha, đừng vội. Nóng vội không ăn được cháo ngon, không ai có thể chỉ húp một ngụm mà mập lên được đâu. Tuy đảm nhận trách nhiệm này nhìn qua thì hoành tráng thật đấy, nhưng không có kinh nghiệm phong phú, không lấy tố chất tâm lý tốt làm căn bản, thì những việc này có thể khiến cậu khổ thấu xương đó. Tuy cậu ưu tú, nhưng trách nhiệm cậu gánh trên vai dần dần sẽ trở thành áp lực, có một số việc phải đi từ từ, Dennis à.” George hướng mắt về Dennis, nhưng mắt lại nhìn sang Thành Chu mà chậm rãi nói.

“Vậy anh nghĩ đến lúc nào tôi mới có thể gánh được một nửa trách nhiệm của anh?” Dennis nửa thật nửa giỡn hỏi.

“Ha ha, Thành Chu, cậu nghĩ sao?”

“Gi cơ? Tôi á?” Thành Chu ngây người chỉ vào mũi của mình.

“Đánh giá năng lực mỗi người cũng là sự vụ nội bộ của công ty đúng không?” George mỉm cười.

“À... Đúng vậy. Anh nói không sai, nhưng lúc này tôi tạm thời không có tâm tình giúp anh phân tích chuyện này, rất xin lỗi, tôi nghĩ cần tập trung tìm kiếm đứa nhỏ đã.” Thành Chu gãi đầu cười gượng.

George há miệng còn định nói gì thêm thì Dennis chợt lên tiếng: “Mọi người nhìn xem, bên kia có một nhà vệ sinh công cộng kìa. Có khi nào thằng bé trốn trong đó không?”

“Đi! Chúng ta nhanh qua đó xem sao!” Không chờ George ý kiến, Thành Chu đã chạy như bay theo hướng chỉ của Dennis.

Nhà vệ sinh công cộng này thoạt trông cực kì sạch sẽ, gọn gàng. Về bề ngoài của nó và phong cảnh rừng núi xinh đẹp có vẻ không có dấu hiệu khả nghi nào, thậm chí còn không có mùi khai đặc trưng thường thấy ở các toilet khác.

Đứng trước nhà vệ sinh nữ, Thành Chu hô: “Bên trong có người không ạ?”

Không ai trả lời.

Tốt! Xong toilet nữ rồi, giờ chuyển sang toilet nam. Vừa vặn hần cũng muốn đi nhà nhỏ một chút.

Rõ ràng đã là giữa trưa, bên ngoài là mặt trời chói chang, nhưng bên trong toilet lại bật đèn huỳnh quang sáng loá.

Rừng cây rậm rạp phủ đi toàn bộ ánh sáng nơi toilet, không gian núi rừng đặc biệt âm u lạnh lẽo mang theo chút ẩm ướt khiến Thành Chu bỗng cảm thấy không muốn bước vào.

“Nhóc con à, nhóc có ở trong đây hay không? Là anh nè, là cái anh đêm qua nè.” Mang theo một chút chờ mong, Thành Chu đứng ở lối vào hô vọng vào trong.

WC vắng vẻ, ngày hôm nay sao lại càng thêm quạnh quẽ, tiếng vang cũng chẳng chịu vang.

Sao lại có vẻ u ám thế này? Đứng ở cửa toilet, Thành Chu phát hiện mình không có cách nào thấy rõ tình cảnh bên trong. Quay đầu lại nhìn, hai người kia đi kiểu gì mà chậm như rùa. Hần lại nhìn vào trong, không nghe thấy tiếng vọng nào cả, chắc không có người rồi... Thôi, vào trước trút bầu tâm sự một chút đi.

... Một phút sau, Thành Chu chậm rãi lùi từng bước ra khỏi WC.

“Sao vậy? Có người trong đó không?” Bọn Dennis lúc này mới đi đến bên ngoài nhà vệ sinh. Dennis còn quay đầu hỏi xem George có muốn vào giải quyết vấn đề sinh lý hay không. George lắc đầu bảo không cần.

Thành Chu nghe được tiếng người, trông càng hoảng sợ hơn, ngẩng đầu cứng nhắc.

George quan sát Thành Chu, nghĩ rằng hình như cha nội này có vấn đề.

Chậm rãi hé miệng, Thành Chu nói: “Người, không có. Thi thể, có một thi thể.”

Hai người sửng sốt.

“Ha ha ha ha !” Dennis cười to, “Cậu thật đúng là biết đùa! Nhìn mặt cậu còn tưởng rằng cậu đang nói thật! Ha ha ha!”

Nét mặt George cũng thả lỏng ra.

“Oẹ!” Thành Chu bất ngờ ôm cổ, khom người nôn ra một tràng.

“Thành Chu?” George và Dennis ngây người.

Hần lau miệng, nâng người lên, vừa định giải thích, nhưng vừa ngẩng đầu liền thấy nhà vệ sinh công cộng kia, chiếc lưới lập tức đảo một vòng, lại khom lưng ới không kiềm chế tập hai.

“Thành Chu?” Chẳng lẽ là thật sao? George và Dennis kinh hoàng nhìn nhau.

Nôn ra được rồi, cũng xác định là hết nôn nổi rồi, xoa môi, Thành Chu ưỡn ngực, tiến thẳng về trước.

“Ế, cậu đi đâu thế?” Dennis vội vã hỏi.

Thành Chu quay đầu lại, mặt không biểu cảm, ngơ ngác nói: “Tôi đi gọi cảnh sát.”

Hai mươi phút sau, cảnh sát chạy tới. Một giờ sau, nhà vệ sinh công cộng bị cảnh sát dùng những dây băng vàng vàng niêm phong toàn bộ.

Du khách cùng dân bản xứ vây xem bên ngoài, suy đoán lung tung.

Những người lúc sáng nay đã thấy qua Thành Chu, giờ lại thấy hắn bị cảnh sát tra hỏi, mà vẻ mặt hắn lại có vẻ sợ sệt, thì hầu như trong đầu ai cũng đều xuất hiện sáu chữ: “Cha ruột giết con vứt xác.”

Bởi vì là người đầu tiên phát hiện ra người chết, Thành Chu đương nhiên bị đem ra gặng hỏi mất cả một buổi chiều, chỉ ăn cầm hơi có mỗi một món mì tôm do George hảo tâm mang tới mà thôi.

Hôm nay hắn mới biết được cái hội nghị giao lưu mà hắn hằng ao ước này lại bắt người tham dự phải tự xử chuyện bếp núc! Biệt thự Yama Ongaky chỉ cung cấp phòng ngủ và nhà bếp, cũng may quả núi này còn có một bãi tắm nước nóng thật to.

Cho nên hắn quyết định hưởng thụ bể nước nóng kia cho thiệt phê, rồi sau đó đánh một giấc cho thiệt đã. Nhất là để quên đi thi thể nọ... Trời ơi, mắt người không nhìn nổi cái thứ đó đâu nha!

Khi hắn vừa ôm áo tắm đến bể nước nóng thì bị Wasai – người phụ trách hội nghị – gọi lại.

Gương mặt Wasai lúc này khá nghiêm khắc. Hai mắt Thành Chu không dám nhìn thẳng.

“Tìm thấy thằng nhóc chưa?”

“... Chưa..” Anh nhà co vai lại không một chút khí khái.

“Vậy bây giờ cậu đang làm gì thế?”

“Tôi... chuẩn bị đi ra ngoài tìm nó...” Thành Chu xoay người tính đi ra khỏi trang viên.

“Cậu đã phạm tội tình của hội nghị tròn một ngày đêm. Tôi không muốn nhìn thấy ngày mai nó lại bị trì hoãn thêm lần nào nữa. Nếu cậu bằng lòng gánh chịu toàn bộ trách nhiệm thì hãy nói, còn không thì đừng làm.” Bỏ lại những lời này, Wasai không thèm nhìn Thành Chu lấy một cái, xoay người rời đi.

Không cam tâm đặt áo tắm trên dây ghế ở hai bên lối đi nhỏ, lại quay đầu nhìn Wasai tay cầm áo choàng tắm đi đến bể nước nóng, Thành Chu hận không thể đi qua mà đạp lão già kia một cái thật mạnh.

Mày nghĩ mày ngon lắm chắc? Không phải chỉ là một tên phụ trách hội nghị nhỏ bé thôi sao! Độc với chả ác! Chờ bố ngồi lên vị trí tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương thì việc đầu tiên bố làm là bể mày răng rắc đấy!

Hừ hừ!

“À, đúng rồi. Cảnh sát nói tên sát nhân kia rất có thể còn đang lảng vảng ở vùng núi, lúc ra ngoài nhớ cẩn thận một chút.” Wasai bỗng nhiên quay đầu lại, khẽ mỉm cười với Thành Chu.

Á! Thành Chu rùng mình từ đầu tới chân.

Không dám quay đầu, hắn dùng vận tốc ánh sáng lao ra khỏi biệt thự Yama Ongaky.

Xong! Xong hết cả rồi! Đừng nói tới việc được đánh fax biểu dương khen thưởng gì đó, chỉ sợ sau này thế nào hắn cũng sẽ góp mặt vào danh sách giảm biên chế sang năm cho xem.

Đắm chìm trong biển lòng đau khổ sầu muộn, Thành Chu hết như con ruồi không đầu bay loạn trong núi, đến khi hắn bị gió núi thổi cho tỉnh táo lại thì, anh nhà mới phát hiện ra.... mình lạc đường mất rồi.

Gãi đầu nhìn bốn phía... Đây là đâu?

Ban ngày ngọn núi nhìn qua trông có vẻ không to lắm, vì sao đến tối lại trở nên khổng lồ như vậy? Xung quanh là rừng rậm vây kín, xa xa là ánh sao le lói như đốm lửa ma trôi, đâu đó lại vang vọng tiếng nước tí tách như giọng ai đang than khóc.

Nuốt nước bọt.

Quay đầu nhìn lại con đường núi nhỏ ngoằn ngoèo, tầm nhìn bị thu hẹp lại trong phạm vi mười mét, phía trước xa xa đã bị bóng tối nuốt chửng lấy toàn bộ, hơn nữa hấn cũng không nhớ rõ rốt cuộc là từ đâu mà bò lên được tới đây.

Tiếp tục tiến lên trên đường nhỏ thì thấy có một hang động bên trái khoảng chừng chục thước.

Quay về hay đi tiếp đây? Thành Chu do dự.

Đúng rồi, cảnh sát nói tên giết người rất có thể còn đang quanh quẩn ở vùng núi, khi đi ra ngoài nhóc cần thận một chút.

Lời cảnh cáo của gã Wasai chết tiệt vẫn quanh quẩn bên tai, Thành Chu sờ mặt, trên người bỗng nổi lên một tầng da gà.

Hắn nỗ lực cố không suy nghĩ về cảnh tượng trong toilet hồi sáng. Nói đó là thi thể, không bằng nói là... Á! Đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa! Chết cũng không muốn nghĩ tới!

Hắn vừa định quay về, nhưng vừa sợ lạc đường vừa sợ không tìm thấy nhóc con bị lạc trong núi, trở về còn phải chứng kiến sắc mặt của người ta.. thì tối nay hấn khó mà ngủ yên cho được.

Hướng chỉ cảnh sát đã hoài nghi hấn, thậm chí bắt buộc hấn đồng ý trước khi rời Nhật Bản phải thông báo cảnh sát địa phương một tiếng. Mà mấu chốt hiện tại là nếu không tìm được thằng nhỏ thì hấn không thể nào rời Nhật Bản được.

Trừ khi... hấn chấp nhận hấn đã nói dối, rằng mình không hề thấy một đứa nhóc nào.

Thành Chu cười khổ, làm sao hấn có thể nói như vậy được? Hấn chắc chắn lúc ấy hấn không hề bị ảo giác. Đứa bé kia tồn tại thật mà. Dù không bàn đến hậu quả của việc nói dối như thế này, chỉ sợ hấn cũng đã tự cắn rút lương tâm đến chết rồi.

Không được, hấn nhất định phải tìm được đứa bé kia...

... Để chứng minh sự trong sạch của mình, đồng thời cũng để bản thân an tâm.

Tìm đi, một đứa bé còn có thể chạy đi nơi đâu? Nói không chừng nhóc con đang gặp nguy hiểm, đang chờ hấn đến cứu giúp đây.

Hít sâu một hơi, Thành Chu tự nhủ với mình rằng không có gì đáng sợ cả. Hấn đi nhanh về phía trước, không nhìn trái phải trước sau, chỉ nhìn mảnh đất dưới chân.

Đi đi đi đi, liền thấy một ngã ba.

Tiếng nước càng ngày càng lớn.

Xem ra lối này sẽ dẫn tới một thác nước nhỏ, như vậy...Queo trái thôi.

Không dám đi đến chỗ thác nước, Thành Chu bèn rẽ trái.

May mắn là đường đi cũng không đến nỗi khó khăn, cách trăm mét cũng có đèn đường chiếu sáng, Thành Chu lập tức cắm đầu về phía trước mà tiến.

Không nhìn trái nhìn phải, ngó trước ngó sau!

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.

Tiếng giầy da vang lên khô khốc trên nền đất.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.

... Thành Chu chưa bao giờ hối hận như thế này. Nếu không nghĩ tới việc hắn phải đi tìm thằng nhóc cả một đêm thì hắn đã để nguyên chân trần mà đi rồi.

Đèn đường mờ nhạt từ từ lướt qua, quét bóng lưng thật dài của hắn ra phía trước rồi lại kéo về đằng sau.

Ban đầu, hắn còn nhìn bóng mình trên mặt đất vừa bước đi, sau đó lại phát hiện trên bóng dáng của mình thỉnh thoảng đâm ra một vài cái sừng hay mấy chùm xúc tu tua tủa kì lạ thì không dám cúi đầu nhìn nữa... tuy hắn biết rõ những thứ này có thể chỉ là mấy cành cây đâm ra ven đường.

Hừ hừ...

Hai mắt nhìn về phía trước, chân bước thật nhanh, hắn nghĩ thầm hay là nên len lén chạy về khu biệt viện, rồi năn nỉ thiếu niên gây ồm cùng đi tìm nhóc con với mình.

Hít hà...

Âm thanh giống tiếng người đang hít thở vang lên cách đó không xa.

Tao không nghe thấy gì hết. Thành Chu hận không thể bịt kín tai mình.

Ờ? Con đường này... hình như đã từng đi qua đúng không ta? Đúng thế, hắn nhớ nơi này có cây cầu nhỏ nè, cạnh cầu nhỏ còn có mấy bán thuốc lá tự động nè. Lúc đó hắn thấy mấy bán thuốc lá tự động thì còn tự hỏi rằng không lẽ có người sống ở đây sao.

Hô... Là tiếng thở dốc của ai đó, dường như càng ngày càng gần.

Thanh âm rất nhẹ, rất khó nghe, nhưng chẳng hiểu vì sao Thành Chu cảm thấy nó cứ như vang lên sát bên tai mình.

Chỉ là tiếng gió thổi thôi mà. Thành Chu băng nhanh qua cầu nhỏ.

Hừ hừ...

Tiếng thở dốc trở nên dồn dập, cứ như đang đuổi theo hắn.

Thành Chu cũng không dám quay đầu lại mà bước nhanh đến đằng trước, sau đó chuyển dần từ bước nhanh sang chạy chậm.

Thật ra, nếu mình nhìn lại thì sẽ thấy đó là ảo giác thôi mà. Quay đầu nhìn một cái, chỉ nhìn một cái thôi!

Bất thành linh, Thành Chu đứng lại.

Một toà nhà lập loè đèn đêm chắn trước mặt hắn.

Vật trước mặt chỉ cách hắn khoảng chưa tới hai mươi mét, trên chân tường trắng bệch bởi ánh đèn là một tầng ánh sáng xanh đen nhàn nhạt, hết như màu đêm tối thăm thẳm.

Vây quanh toà nhà là những thân cây cao to rậm rạp như muốn lấn át những tia sáng ảm đạm.

Nơi này là...

“Hi hi...”

“Ai đó?” Thành Chu quay ngoắc lại.

Đường nhỏ heo hút giữa khoảng không mênh mông, đèn đường mờ nhạt, vài tiếng côn trùng rả rích.

Lại quay đầu, cách đó không xa trên chiếc cầu nhỏ là một khối bóng đen.

“Ai? Ai đó?” Thành Chu dùng tiếng Nhật lẫn tiếng Trung mà kêu lên.

Bóng đen chậm rãi quay lại đầu. Một đôi mắt màu đỏ sậm nhìn về phía hắn...

7. Chương 6

“Phụt!” Hai mảnh lạnh lẽo bắn trúng cổ Thành Chu.

“Oa a a!” Thành Chu nhảy dựng, kêu to.

Vừa quay đầu thì thấy một dáng người nho nhỏ tiến vào trong công trình đang dán giấy niêm phong.

Tay sờ sờ cái cổ, tìm được hai mảnh vỏ hạt dưa lạnh lẽo còn dính nước bọt.

Thằng nhóc chết tiệt!

“Ê! Nhóc con! Mày đứng lại đó cho tao! Đừng đi vào, thằng nhóc này, đừng...” Không đợi hấn la hét xong, bóng dáng nho nhỏ đã biến mất ở lối vào.

A! Thật là! Chắc tức chết quá! Giờ làm sao? Đi vào hay không đi vào? Anh nhà đứng trước cửa nhà vệ sinh do dự. Bình thường khi đi chơi ở công viên, có đánh chết hấn, hấn cũng không dám vào khu nhà ma chơi.

Còn giờ thì sao? Trở lại gọi người ư? Lỡ nhóc con chạy đi chỗ khác thì sao? Hơn nữa nếu trên đường gặp phải cái kia... Giật chân bắt đắc dĩ, Thành Chu đành phải đi đến cái nơi hấn không muốn bước vào nhất.

Tới trước cửa nhà vệ sinh nam, do dự một chút, to gan ngoảnh đầu nhìn lại hướng cây cầu nhỏ.

Cầu nhỏ vẫn là cầu nhỏ, nhưng không có gì trên đó cả.

Tầm nhìn không tốt khiến đường nhỏ trong núi trở thành một khoảng không vắng vẻ.

Chẳng lẽ là nhìn nhầm? Hoặc là có thú dữ gì đó? Có khi nào là vượt người không? Hay đó là khi đột? Dời mắt sang hướng khác, hấn không dám suy nghĩ gì nữa.

Hấn hít sâu một hơi, không muốn để nhóc con ở quá lâu nơi án mạng xảy ra, cũng không dám ngẩng nhìn cái gì nữa, lập tức quay đầu tiến vào trong toilet.

Nhóc con? Chạy đi đâu rồi nhỉ? Sao ở đây lại không có cảnh sát trực gì hết trơn vậy? Thành Chu nhú mào, băng qua mớ giấy niêm phong.

Hấn cẩn thận bước đi, tránh dẫm phải đường phấn trắng vẽ hình thù nạn nhân, trên nền đất vẫn còn vết máu đọng loang lổ.

Hấn nhớ mang máng George có nói rằng cảnh sát vẫn chưa phát hiện được gì về thân phận người chết.

Gãi đầu, Thành Chu bắt đầu lo lắng đến hậu quả của việc xâm nhập hiện trường trái phép mình đang làm lúc này.

Không biết cảnh sát Nhật Bản có khép hấn vào tội phá hư hiện trường không nhỉ? Thở dài, nghĩ thầm nếu tìm được thằng nhóc, cảnh sát hấn sẽ tha thứ cho hấn thôi.

Thuận tay đẩy cánh cửa bên phải, nhìn vào trong, không thấy ai cả.

“Cậu bạn nhỏ này, nhóc ở đâu thế?”

Phía trước một loạt một cửa phòng đều mở rộng, chỉ có vài cánh là đóng thôi.

Đợi một hồi, không ai đáp lại lời hấn.

“Được rồi, nhóc mày muốn chơi trốn tìm đúng không? Thằng nhóc đáng ghét! Đi đâu không đi lại chạy đến hiện trường giết người mà chơi! Coi chừng gặp quỷ đấy nhá!” Miệng lầm bầm chữ mắng, Thành Chu băng qua vết máu đọng dưới đất để mở cánh cửa tiếp theo.

Thành thực mà nói, hấn thực sự rất muốn lao ra khỏi đây ngay lập tức, và sẽ không bao giờ đặt chân đến cái trang viên Yama Ongaky này nữa! Hấn không phải người nhát gan, nhưng độ gan lì thì cũng có giới hạn thôi.

Nói ra không sợ bị chê cười, chứ hể là bãi tha ma, nghĩa địa hay nhà xác gì đó đều là những nơi hấn tuyệt đối không muốn đặt chân đến, huống chi đây lại là nơi xảy ra án mạng hồi sáng!

“Ê, nhóc con, mày đâu rồi? Mau ra đây, ở đây không phải nơi để chơi đùa đâu.”

Mùi gì thế này? Khịt mũi vài cái, Thành Chu cảm giác vị máu tươi càng ngày càng nồng đậm.

Này không phải do hân tưởng tượng.

Hắn thực sự ngửi thấy mùi máu tươi rất nồng, cứ như lúc mẹ hắn mới vừa giết gà xong.

Âm khí nặng nề...

Xoa xoa cánh tay đang nổi da gà, nhìn chăm chú vào gian toilet với bố cục hài hoà thường thấy ở Nhật Bản. Mỗi gian toilet chứa bồn cầu đối diện với một bộ rửa tay, trên mỗi bộ rửa tay là các tấm gương cao bằng nửa thân người treo trên tường.

Không biết có phải người Nhật có chiều cao nhỏ mà phải gắn mấy tấm gương ở vị trí thấp hay không, Thành Chu muốn nhìn thấy rõ mặt mình trong gương cũng phải cúi mình thấp xuống mới thấy được.

Cái gương... Gì? Trong gương là... Ánh mắt dồn vào một điểm, thân thể không tự chủ được mà lùi bước, con người mở to ra.

Hắn quả thực không thể tin vào mắt mình nữa! Một người đàn ông! Một người đàn ông trung niên gầy gò đang cuộn lại trên mặt đất, sau đó chậm rãi, chậm rãi ngồi dậy.

Thế nhưng mặt đất trước mắt Thành Chu không hề có ai hết! Ngoại trừ nét phấn vẽ hình người đang cuộn lại... Người đàn ông nọ nằm nghiêng, gương mặt ông ta lúc này cũng chỉ có thể nhìn thấy một bên.

Đỉnh đầu trọc lóc, lông mày ngắn cũn, gò má gầy đét, môi khô khốc, đôi mắt vô hồn như cá chết.

Dù chỉ là nửa mặt, cũng có thể nhìn ra người này lúc bình thường chắc chắn không phải người đàn ông hoàng lại cầu thả tắc trách.

Vì sao Thành Chu có thể nhìn ra được như vậy? Bởi vì chung quanh hắn bắt gặp không ít những kẻ như thế tồn tại.

Người này... Dường như mình đã gặp qua rồi phải không? Đôi mắt trên gương mặt tái xanh đột nhiên trừng to, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm dưới mặt đất như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Bỗng nhiên, người nọ di chuyển, chậm chạp ngẩng cái đầu lơ lửng thừa tóc..

Thành Chu há to miệng.

Cho dù chỉ thấy nửa mặt, hắn cũng rõ ràng thấy được trên cổ người đàn ông là một vết cắt, màu đỏ tươi mới như cánh miệng của trẻ con, có điều thứ chảy ra không phải nước bọt mà là rất nhiều máu.

Người đàn ông lộ ra vẻ mặt mê man, chậm rãi giơ tay sờ sờ gáy, lúc đầu là gãi nhẹ, sau đó lướt tới miệng vết thương và bắt đầu cào mạnh.

Dần dần, vết thương mở rộng ra. Từ cổ đến cằm, từ cằm đến môi dưới, từ môi dưới lan dần ra hai gò má... Vết thương nhanh chóng thối rữa.

Xê dịch từng bước từng bước nhỏ, Thành Chu phải thoát khỏi đây khi hắn còn đủ tỉnh táo, dù thế nào hắn cũng phải thoát khỏi đây.

Căng thẳng quá mức khiến hắn quên phía sau không phải là lối ra, mà là một gian phòng vệ sinh đang khép hờ.

Lui lại, lui lại... Bình! Âm thanh vang vọng trong khoảng không nơi toilet.

Lưng Thành Chu đập vào một cánh cửa.

Thân thể cứng lại trong nháy mắt.

Bàn tay của người đàn ông trong gương chợt ngừng lại. Đầu dần dần quay về phía hắn.

Cánh cửa phía sau Thành Chu bị xô mở, một bàn tay nhỏ xuất hiện phía sau hắn, từ từ hướng đến cổ hắn.

Nhẹ nhàng đâm tới...

Mẹ ơi ! Thành Chu hét lên tiếng kêu thê thảm nhất từ lúc hắn sinh ra tới giờ.

“Bình!” Bởi vì tránh né quá nhanh, lưng vừa xoay lại tiếp tục đập vào vách tường thêm lần nữa.

Đầu vừa ngoảnh, hắn nhìn thấy kẻ đầu sỏ gây nên nỗi sợ tới hồn bay phách tán của hắn đang khoanh tay đứng trên bồn cầu màu trắng bạc, dùng vẻ mặt khó chịu mà nhìn hắn.

Hơn nữa trên người của kẻ đó là chiếc áo sơ mi màu lam bảo bối của hắn!

“Mày, mày mày, mày...” Ngón tay chỉ về thằng nhóc kiêu ngạo, miệng nói không ra lời.

Nhóc con nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất, nhảy đến bên Thành Chu, rồi xoạch xoạch nhảy ra ngoài cửa.

“Mày đi đâu đó? Cẩn thận! Bên ngoài có...” Con mẹ nó, hắn sao lại quên dùng tiếng Nhật chứ.

Thấy thằng nhỏ không hề để ý đến hắn cũng không hề ngoảnh đầu lại, đoán rằng nhóc con hắn là vì quá sợ cái kia nên mới trốn vào trong gian toilet, thấy mình cũng không bị gì bèn lấy hết dũng cảm của một đại nhân... Cẩn rằng một cái! Cúi đầu lao ra, ôm lấy nhóc nhỏ đang ngồi xổm trong vạch phấn kẻ hiện trường vụ án, không nói hai lời chạy ra khỏi toilet công cộng ma quái.

Một trận gió thổi qua, toilet khôi phục vẻ hoang vắng đêm khuya.

Ánh sáng dày đặc soi rõ từng góc nhà vệ sinh nam, trên mặt đất là những vạch phấn trắng vẽ thành hình người, một vũng máu sẫm đen như mực bám trên nền gạch, xung quanh còn vượn vãi thêm một ít.

Bên phải là những gian toilet với cánh cửa bung mở, bên trái là một loạt bồn rửa tay, trên bồn rửa tay là những tấm gương cao bằng nửa thân người.

Phản chiếu trong gương lại là khoảng không của những gian toilet không một bóng người.

“Các người làm gì ở đây thế?! Đứng lại!” Ánh đèn pin dừng lại trên hai bóng người một lớn một nhỏ.

Thành Chu phát hiện mình chưa bao giờ mừng vì được gặp cảnh sát đến thế. Thế là cảm động đến rưng rưng.

Nhóc con trong lòng khinh bỉ liếc hắn, giơ bàn tay nhỏ bé ngậm vào trong miệng.

“Lại là anh sao? Anh nửa đêm nửa hôm chạy đến đây làm gì thế hả? Anh đến đây khi nào? Sao tôi lại không phát hiện ra anh nhỉ?” Cảnh sát trẻ tên Nanzan lúc sáng đã tra hỏi Thành Chu nên còn nhớ rõ hắn, nghi ngờ quát hỏi.

... Thằng cảnh sát đáng ghét! Sự cảm kích thoáng cái biến mất, Thành Chu giơ cao nhóc con trong lòng lên.

“A, thằng nhóc!” Ngoại trừ Nanzan phụ trách trông coi hiện trường án mạng, còn có cảnh sát tuần tra vùng lân cận cũng chú ý tới nhóc con của Thành Chu.

Nanzan đứng tại chỗ, hai gã tuần tra cảnh sát đi tới.

“Tìm được thằng nhỏ rồi? Tìm ở đâu thế?” Cảnh sát trung niên tuổi chừng hơn bốn mươi ngẩng đầu nhìn hắn và nhóc con, khuôn mặt tươi cười không mang vẻ uly hiếp.

Quay đầu lại dùng cằm chỉ nhà vệ sinh công cộng phía sau, Thành Chu đưa hai tay về trước.

“Đây. Thằng nhóc của mấy người đây. Bây giờ tìm được rồi, mấy người xử lý đi. Tôi phải đi về ngủ nữa!”

“Thằng nhóc của chúng tôi?” Cảnh sát không hiểu ý tứ của câu nói tiếng Nhật này.

“Nói chung nó không phải là của tôi. Tìm cha mẹ nó là trách nhiệm của mấy người.” Thành Chu phun ra mấy câu tiếng Nhật cứng nhắc, ước ao tổng được cục phiên phức này đi nhanh nhanh chút.

Cảnh sát trung niên do dự, tay đón lấy nhóc con.

“Áo trên người nó...” ... nhớ phải trả lại cho tôi. Nếu như hắn có thể nói.

Những lời này Thành Chu căn bản là không kịp nói ra.

Bởi vì... Bởi vì vừa mới chớp chớp nhìn cảnh sát một cái, nhóc con bỗng xoay đầu, hai tay ôm chặt lấy cổ Thành Chu. Hai cái đùi cũng siết chặt thắt lưng hắn, bày ra bộ dạng “chết cũng không buông”.

“Ặc!” Nghệt thở chết mất! Thằng nhóc chết tiệt!

“Ê! Mấy người nghĩ giùm biện pháp coi! Thằng nhỏ này không phải con của tôi.” Các người mang nó đi giùm đi mà!

Hai tay giữ lấy bàn tay nhỏ bé đang quấn quanh cổ mình, không dám dùng sức, sợ làm ngã nhóc con.

Cố gắng gỡ ra. Không kết quả.

Tiếp tục gỡ ra... Chết tiệt! Thằng nhóc này sao mà khỏe thế! Cảnh sát hai mặt nhìn nhau rồi lại nhìn nhóc nhỏ biến thành rễ cây, rất muốn cười nhưng không dám cười.

“Chào cháu, bác là Suzuki, cháu tên gì ấy nhỉ? Trước tiên cháu leo xuống có được không nào? Bọn bác có vài chuyện muốn hỏi cháu nè, có phải cháu ở trên núi này không?” Cảnh sát trung niên đi ra phía sau Thành Chu, hết sức ôn tồn hỏi han nhóc nhỏ.

“Anh Thành, anh có thể giải thích vì sao cậu tới nơi này được không? Còn nữa, anh tới đây lúc nào thế? Tại sao tôi không nhìn thấy anh?” Cảnh sát trẻ tên Nanzan vừa hỏi vừa nghi hoặc nhìn bộ dáng Thành Chu.

“Vì sao hồi sáng đã tới đây rồi mà ban đêm vẫn tiếp tục tới? Anh có đi vào trong không? Có thấy gì trong đó không?”

“Rốt cuộc đêm qua anh đã đi đâu? Ngoại trừ nhân viên ở nhà ga, anh còn thấy ai nữa? Anh nói thằng nhỏ này đã ở cùng anh từ tối qua tới giờ, vậy anh có gì để chứng minh không?”

Hàng loạt câu hỏi bắn ra như pháo khiến Thành Chu tối tăm mặt mũi.

Thấy vẻ mặt mờ mịt mơ hồ của hắn, Nanzan nghĩ thằng cha này hẳn là đang giả bộ đây. Loại người như vậy Nanzan đã gặp qua rất nhiều, đây là kiểu điển hình của thể loại “chưa gặp quan tài chưa đổ lệ” đây mà! Nhưng không sao, chỉ cần có chứng cứ xác thực thì không sợ đến lúc đó hắn không nhận tội.

Bên kia, cảnh sát Suzuki vẫn đang cố gắng đóng vai ông bác hiền hậu, liên tục khuyên nhủ nhóc con mau trèo xuống khỏi người Thành Chu.

“Cậu bạn nhỏ này, cháu có biết ông chú này không? Ông với cháu có quan hệ gì không?”

Ông chú? Ế ế! Mình già đến thế sao? Trời ơi, ít ra cũng phải gọi là anh chứ!

“Cháu biết nói tiếng Nhật không? Cháu hiểu được bác nói cái gì không nào?” Suzuki cười tủm tỉm.

Bác cười cháu cũng cười, nhóc con nháy mắt với bác cảnh sát mấy cái, cười hi hi lắc lắc cái đầu.

Bác già Suzuki lập tức rũ mi mắt.

Thực sự là thằng ranh mất nết, tuổi còn nhỏ mà đã đi gạt người.

“Được rồi, coi như cháu nghe không hiểu đi. Nhưng mà cháu nói bác nghe xem người cháu đang ôm là ai thế?” Bác già Suzuki tự nhủ với lòng phải kiên trì.

Nhóc con ghé đầu lên vai Thành Chu, mút mút ngón tay.

“Cậu bạn nhỏ, bác Suzuki biết cháu là đứa trẻ ngoan, nếu cháu nói được ông chú này là ai, bác sẽ mua kẹo cho cháu ăn có được không?”

Không để ý tới.

“Ô mai? Bánh ga-tô?”

Nhóc nhỏ nghiêng đầu bắt đầu suy xét.. Ừm...

“Hay đi Mc Donald’s nhé?” A...

“Hay đi ăn Tempura* được không?” Ô...

“Hay cháu muốn ăn... Cậu bạn nhỏ này...” Sự kiên trì của cảnh sát Suzuki đã đến tận cùng, ghé sát mặt nhóc con, tung ra chiêu cuối cùng. “bác mời cháu ăn ramen** nhá!”

“Ba ba!”

“Cái gì?”

“Gì?”

Hai chữ “ba ba” non nớt giòn tan khiến Thành Chu giật mình, quên sạch toàn bộ cái chuyện về nhà vệ sinh ma quái phía sau, cũng quên luôn trước mặt có ba cảnh sát Nhật Bản đang nhìn hẩn chăm chăm.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn về ranh con trong lòng hẩn lần nữa.

Hẩn không bao giờ nghĩ thằng nhóc lại có thể nói ra được từ đó.

Mà cái đứa nhỏ bị cầm điếu trong sự tưởng tượng của Thành Chu lúc này đang dùng một đôi mắt trong veo thật to, quá xá thuần khiết, quá xá vô tội mà nhìn hẩn cười hì hì.

“Nhóc gọi cái gì?” Thành Chu dùng tiếng Nhật hỏi lại lần nữa.

“Ba ba!” Âm thanh trong veo cực chuẩn, cho dù là người Trung Quốc cũng nghe được, bởi vì tiếng “ba ba” mà nhóc nhỏ nói ra cũng trùng với âm Hán ngữ!

Trùng trùng nhỏ một hồi lâu, “Ha ha ha, thằng nhóc này nhìn thấy ai cũng gọi “ba ba” hết trơn á, ha ha ha...” Thành Chu cười ngu nhìn đám cảnh sát mặt lạnh như tiền.

“Xin lỗi, cậu theo chúng tôi về trụ sở một chuyến. Mặt khác, chúng tôi cần thông báo cho người quen của cậu ở Nhật nữa. À, người phụ trách hội nghị lần này của công ty cậu là ngài Gawakyo Wasai đúng không?”

Thành Chu trong phút chốc cảm thấy đau khổ bi thương khôn xiết. Đứa nhỏ này không phải con của hẩn thật mà!

.
. .

Chú thích:

* Tempura:

Tempura là một món ẩm thực của Nhật Bản gồm các loại hải sản, rau, củ tẩm bột mì rán ngập trong dầu. Chữ “tempura” thường được viết bằng tiếng Nhật là , song cũng có khi được viết là hoặc , gần tương tự như những món tẩm bột chiên.

Đây là một món ăn khá phổ biến trong các bữa ăn của người Nhật, từ bữa ăn dạng cơm hộp cho tới các bữa tiệc cao cấp. Trên thế giới, tempura cùng với sushi là những món ăn Nhật Bản được biết đến nhiều nhất.

**Ramen:

Ramen có nguồn gốc từ Trung Quốc, tại Nhật Bản thường được gọi là Chuuka Soba (mì Trung Quốc). Người Nhật bắt đầu ăn loại mì này vào năm 1910, là khoảng thời gian ẩm thực Trung Quốc gây được sự chú ý đối với nhiều người. Hiện nay, Ramen là tên một món ăn đơn giản, bao gồm lúa mì kiểu Trung Quốc với nước tương, đứng đầu là thịt lợn, tiếp theo là cá và dưa chua, rau bina (một loại cải bắp Trung Quốc). Khi mì Ramen được truyền Nhật Bản, ban đầu nó được bày bán chủ yếu ở những quán vỉa hè.

8. Chương 7

Nanzan bàn bạc cùng một cảnh sát trực đêm, cân nhắc việc ăn uống, nghỉ ngơi của nhóc nhỏ rồi cùng Suzuki đưa nhóc và Thành Chu trở lại khuôn viên biệt thự Yama Ongaky.

Tai nghe Suzuki báo cáo cục cảnh sát việc tìm thấy đứa nhỏ, mắt ngọc thềm thường nhìn nhóc con đang ăn đồ ăn cực ngon của chủ nhà mang tới, Thành Chu bỗng cảm nhận được một ánh mắt sắc bén đang bắn tới sau lưng từ Wasai.

Một mỗi cả ngày lại bị lôi ra cùng tìm kiếm đứa nhỏ, là thánh cũng chẳng thể nào cảm thấy dễ chịu được. Thành Chu sờ sờ cổ, vừa sợ lại vừa hả hê.

Thừa dịp cảnh sát đang chào hỏi rườm rà này nọ với người mới tới, có tên nào đó lặng lẽ vươn tay trái lên lên gấp lấy món trứng tôm của “con” hần.

“A ô!” Trứng tôm đâu mất tiêu rồi...

Nhìn cái đuôi tôm còn sót lại trên tay trái, lại nhìn quả trứng tôm thềm đến xanh mắt đang bị nhai trong cái miệng nho nhỏ, mí mắt Thành Chu co giật đến lợi hại.

“Thằng quỷ, nhớ mặt mày đấy!”

“Cậu bảo thằng nhỏ nhớ cái gì ?!”

Len lén ném đuôi tôm ném dưới gầm bàn, tay xoa xoa để trên đùi, Thành Chu như một học sinh bị thầy giáo phê bình, ngồi thẳng lưng, mắt hướng thẳng về phía trước.

Ngay trước mắt hần là một người đàn ông ngồi xếp bằng bên chiếc bàn kê thấp với ánh mắt cực kì nghiêm khắc.

Gawakyo Wasai!

Nhưng điều đáng mừng là, Thành Chu phát hiện người thanh niên nhỏ gầy cũng đi theo Wasai và ngồi cạnh ông ta.

Rất muốn cười chào người nọ, nhưng khoe miệng vừa mới giương lên lại thấy Wasai đang trừng mình, Thành Chu đành vội vã thu lại nụ cười.

“Nhu nhược...”

Ồ đó! Anh đây nhu nhược thì sao? Thành Chu nhanh chóng bình ổn tâm tư, tiếp tục công việc làm một kẻ nhu nhược của hần.

Người nhu nhược cũng có gì xấu đâu, ít ra cũng sống lâu thêm được hai năm – mẹ hần từng nói vậy.

“Trước khi bắt đầu, tôi không muốn nghe một lời nói dối nào từ cậu cả. Cảnh sát hỏi cậu cái gì thì cậu thành thật trả lời cái đó đi. Tôi sẽ phiên dịch giúp cậu.” Wasai nói rành mạch từng chữ.

Thành Chu bắt chước Wasai không đổi sắc mặt mà gật đầu.

Wasai liếc Thành Chu một cái rồi xoay người gạt đầu tỏ ý đã sẵn sàng với viên cảnh sát Nanzan.

“Cậu tới Nhật lúc nào?”

Không phải chiều nay đã hỏi câu này rồi sao? “Là ba giờ rưỡi chiều hôm qua.”

“Trước đây cậu đã từng đến Nhật chưa?”

“Chưa...”

“Cậu có người quen ở Nhật không?”

“Không có... Uầy, ngài Gawakyo này, phiền ngài bảo anh ta đừng hỏi tôi mấy câu đã từng hỏi qua không? Vừa lãng phí thời gian của anh ta mà còn vừa lãng phí của mọi người nữa. Huống hồ thằng nhóc này...” Chỉ chỉ nhóc con trong lòng, “Nó cần phải tắm rửa rồi nghỉ ngơi cùng chăn ấm đệm êm nữa.”

Thực ra là tao cần đó!

Hình như từ lúc vào nhà đến bây giờ, Wasai mới nhìn đến nhóc con trong lòng Thành Chu, lướt mắt qua thật nhanh rồi nói khẽ với Suzuki.

Sau đó, Suzuki thì thầm gì đó với Nanzan.

Nanzan gật đầu, tỏ ý hiểu rõ.

Cuộc hỏi đáp bắt đầu lần hai.

“Đêm qua vì sao cậu không đến trang viên Yama Ongaky mà lại đi vào trong núi?”

“Bởi vì tôi lạc đường.”

“Cậu gặp đứa nhỏ này khi nào? Khoảng mấy giờ? Lúc đó đứa nhỏ trông ra sao? Nó có nói gì không?”

“Khoảng chừng một giờ sáng, tôi từ miếu thờ trên núi xuống bắt gặp nó đang ngồi trên vali hành lý của tôi, mặc áo sơ mi của tôi, ăn đồ ăn của tôi. Sau đó tôi được các vị phát hiện ở gần miếu thờ. Thằng nhóc không hề nói chuyện, cứ chăm chú ăn đồ ăn của tôi, còn đem rác vứt lung tung. Đúng vậy, chính là nó đó!” Tay chỉ quả đầu nho nhỏ của nhóc con, Thành Chu cất lực mình oan cho mình.

Thanh niên bên cạnh Wasai khẽ cười.

Cậu ta cũng biết tiếng Trung sao? Thành Chu bây giờ mới bắt đầu phản ứng.

“Cậu nói lúc cậu đi xuống bậc thang thì phát hiện nhóc con ngồi trên hành lý của cậu?”

“Đúng vậy.”

“Lúc cậu đi lên hành lý có bị mở không?”

“Không, không có. A! Ngài nói tôi mới thấy thật là kì lạ nha! Đúng vậy! Hành lý của tôi được khoá rất chặt, đến những hai lớp khoá lận!” Thành Chu reo lên như phát hiện ra đại lục mới.

“Ê, bạn nhỏ nè, nhóc biết ai mở va li của anh mày ra không?” Thành Chu cúi xuống bên tai nhóc nhỏ khẽ hỏi.

Nhóc con đưa tay nhét bánh bí ngô vào trong miệng, rồi dùng hai tay đưa lon Coca đến bên miệng, sau đó là một tràn âm thanh ừng ực ừng ực.

Ôi cái thằng quỷ này! Không lẽ tiếng Nhật của mình bựa đến thế sao? Tao hỏi gì mày cũng làm như không nghe thấy hết! Giận!

“E hèm! Thành Chu, cảnh sát Nanzan đang hỏi cậu làm sao tìm được toilet giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này?”

Thành Chu vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt buốt giá của Wasai, trái tim nhỏ bé của hắn lại run lên.

“Ấy... tôi cũng không biết, tôi định tìm thằng nhóc, đi tới đi lui thế nào lại nhìn thấy cái toilet, sau đó tôi thấy nhóc quỷ chạy vô đó nên cũng đi theo nó luôn.”

“Hửm?” Wasai nhíu mày, dùng giọng điệu rắn đe mà nói: “Thành Chu, cậu tốt nhất là nói thật đi. Cậu nên biết mấy nơi hoang vắng này đối với cậu chẳng phải là nơi tốt lành gì đâu!”

Vừa oan ức vừa khó hiểu cộng thêm một chút tức giận, Thành Chu cũng nhíu mày, “Tôi không rõ ý của ngài, làm ơn nói thẳng ra giùm đi!”

“Cậu thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”. Wasai châm chọc nói.

“Hừ! Tiếng Trung của ngài tốt quá nhỉ, tôi thật sự kinh ngạc đấy! Đã như vậy, phiền ngài đem quan tài ra cho tôi xem thử xem!” Bị thái độ của đối phương làm cho tức đến bốc khói, Thành Chu không khỏi lên tiếng chống đối.

Wasai nhắm mắt, trên trán nổi gân xanh, một chút sau mới bình tĩnh trở lại mà hỏi: “Cảnh sát Nanzan nói anh ta có vài điểm nghi ngờ cậu, thứ nhất, cậu là người đầu tiên phát hiện ra hiện trường vụ án. Thứ hai,

cậu không có cách nào chứng minh tối hôm đó cậu đã đi đâu và làm những gì. Thứ ba, đêm nay cậu lại đi tới địa điểm xảy ra án mạng. Thứ tư, cậu nói cậu thấy thằng nhỏ vào trong đó nên mới đi theo. Thế nhưng cảnh sát phụ trách canh giữ ở đó nói rằng anh ta chẳng thấy một người hay con vật nào đi vào trong ấy, mà cậu lại có thể đi vào rồi bế cả đứa nhỏ đi ra. Những điều này cậu định giải thích thế nào đây?”

Thành Chu suy nghĩ một chút rồi hồi đáp: “Thứ nhất, hiện trường là do Dennis chỉ cho tôi biết, lúc đó anh ta cùng George cũng có mặt, đường đi cũng là do George chỉ. Thứ hai, thằng nhỏ này chính là bằng chứng về việc tôi đã làm gì tối hôm đó, tôi đã cùng nó trải qua cả một đêm dài. Thứ ba, tối nay tôi lại đi đến chỗ toilet là bởi vì chính ngài bắt tôi phải đi ra ngoài kiểm thằng nhóc, mà tôi không biết đường nên mới đi lạc tới đó. Thứ tư, anh cảnh sát kia không thấy được tôi với thằng nhỏ là do con mắt anh ta là đồ dỏm, hoặc có khi ảnh lại len lén bỏ trực mà chạy đi hút thuốc ăn bánh gì đó cũng không chừng, ai biết được!”

Wasai nghe xong không phản ứng gì nhiều, bình tĩnh quay đầu tường thuật cho Suzuki và Nanzan.

Chết tiệt! Hắn kiểm đâu ra giọng điệu này vậy trời?! Rõ tốt, nhìn mặt tên Wasai kia mà xem...

Hắn chết chắc rồi! Sau này trở lại nhất định sẽ bị giảm biên chế cho xem. Mà cho dù không, cũng sẽ chắn chắn bị Tổng giám đốc gây làm khó dễ.

Hu hu, mẹ ơi, con xin lỗi, có khi sau này con lại bị đá về nhà và ăn bám mẹ nữa rồi.

Hồi nãy nói ra một tràng thật sáng khoái, bây giờ Thành Chu lại rơi vào trạng thái lo lắng thấp thỏm, nhân lúc Wasai đang phiên dịch cho cảnh sát, hắn ghé sát bên tai nhóc con, dùng giọng điệu êm ái như nước mà thủ thỉ: “Bạn nhỏ à, anh biết nhóc con ngoan nhất là nè, nhóc làm ơn nói cho cảnh sát biết cha mẹ nhóc là ai được không, nói rằng tối hôm ấy nhóc đã ở cùng anh nè, nói lúc nãy nhóc đã chạy vào toilet luôn được không? ... Nhóc hiểu không?”

“Ồ!”. Nhóc con ăn no, ợ một cái, cảm thấy ngứa ngứa tai, gãi gãi.

“Nhóc không hiểu lời anh nói sao?” Thành Chu vừa thất vọng vừa lo lắng.

Hôm nay, sự trong sạch của mình đều phải nhờ nhóc quỷ này rửa sạch đó.

Nếu như thằng nhóc chẳng nói gì hết, cảnh sát Nhật Bản hẳn vĩnh viễn cũng sẽ không tin lời hắn, nói cách khác, hắn cũng rất có thể gánh oan tội danh giết người mà về nước...

Có khi thậm chí hắn mãi mãi không được trở về nước nữa, cả đời sẽ phải sống sau song sắt cùng một đám tù nhân biến thái giết người nơi xứ sở hoa anh đào này.

Có khi nào hắn bị phán tử hình...

Mẹ ơi! Tha lỗi cho con! Con đã không thể chăm sóc mẹ toàn vẹn trước lúc người lâm chung rồi! Trong ngân hàng con còn có một vạn hai nghìn đồng đó, mẹ hãy xem đó là chi phí hai mươi sáu năm nuôi dưỡng con mẹ nhé!

Cấn cấn môi, nhớ tới lúc học tiếng Nhật hình như có xem qua phim tài liệu về cách tử hình treo cổ của Nhật Bản, nghĩ tới cảnh bản thân bị sợi dây thừng dày treo quất queo trên đỉnh núi cao cao, giãy giụa trong mười lăm phút, cuối cùng thè lưỡi ra vì thiếu khí, hai mắt thò lòi, gương mặt sung huyết, cứt đái chảy ra, chết đi... :v

“Bạn nhỏ à, giúp anh với được không? Nói cho bọn họ tình hình thực tế có được không?” Hắn méo miệng cầu xin thằng nhỏ đang ngồi lả lơi trong lòng hắn uống nước ngọt, nhìn nó với ánh mắt “em là ngon đến cuối cùng sáng soi cuộc đời anh.”

Hình như uống nước ngọt nhiều quá nên nhóc con “ợ” liên tục vài cái.

“Bạn nhỏ...” Nhóc con quay đầu, dùng bàn tay nhỏ nhỏ vả vào miệng Thành Chu.

“Ồn muốn chết!” Tiếng Nhật tiêu chuẩn là đây.

Thằng—— quỷ—— chết—— tiệt——! Thành Chu bắn ra ánh mắt giết người.

Nhóc con im lặng từ đầu đến cuối đột nhiên mở miệng kêu một tiếng, ánh mắt mọi người tự nhiên cùng dồn tới hai người lớn nhỏ đang ngồi bên kia.

Không cần phải nói, ai cũng thấy đôi mắt nhỏ nhoi kia tràn ngập vẻ khó chịu.

“Hay là tạm thời đem nhóc con ra khỏi cậu ta đi, để phòng cậu ta ép buộc thằng nhỏ khai man này nọ luôn!” Nanzan nói với Suzuki.

“Ừ, chỉ là chúng ta còn không biết lai lịch của thằng nhóc, hơn nữa chú cũng thấy đấy, nó lại chẳng chịu rời người Trung Quốc kia bao giờ.” Suzuki sờ cằm, cân nhắc phải làm thế nào mới có thể vẹn toàn đôi bên.

Bằng kinh nghiệm phá án nhiều năm, trực giác nói cho bác già biết, người Trung Quốc này có lẽ chỉ là một người du lịch không may mà thôi, vụ án giết người kia hẳn là không quan hệ gì với hắn cả.

Những người ngoại quốc phạm án tại Nhật bản đều có hai đặc điểm.

Điểm thứ nhất, không định cư hợp pháp ở Nhật, thậm chí không có tư cách đặt chân lên đất liền.

Điểm thứ hai, người Trung Quốc giết người đều vì chiến tranh giữa các bang phái, hoặc do vấn đề lợi ích cá nhân. Hơn nữa bọn họ dường như chỉ thích giết “người một nhà”, rất ít sát hại người ở quốc gia khác.

Mà cái người trước mắt này, đầu tiên là, anh ta không thích hợp với đặc điểm thứ nhất vì anh đã đến Nhật một cách hợp pháp và còn có người liên hệ ở Nhật nữa.

Thứ hai là, mặc dù danh tính người bị hại ở nhà vệ sinh công cộng vẫn chưa xác định, nhưng theo đánh giá về ngoài cùng vài đồ dùng bên người cũng có thể thấy ông ta không phải là người có tiền.

Nếu nói người Trung Quốc này giết người cướp của thì thật là vô lý.

Hướng hồ... Nhớ tới hiện trường và thi thể người bị hại, trong lòng Suzuki tràn ngập bất an.

Bác đã xem qua không ít hiện trường giết người kì lạ, tàn khốc và độc ác, mà vụ này lại khiến người ta có cảm giác như đi vào ngõ cụt.

Nếu nói hung thủ vì tiền mà sát nhân, bác già cũng cảm thấy khó tin.

Mà nói Thành Chu là hung thủ giết người biến thái thì càng thêm buồn cười, đa số người Nhật nào thấy cái tên người Trung này đều biết hắn là loại phiền phức, chỉ muốn né ra xa xa.

Nhưng Thành Chu cũng mang theo một chút nghi hoặc, cũng khó trách Nanzan trẻ tuổi muốn lập công lớn nên không muốn buông tha hắn.

Còn có đứa nhỏ này... Suzuki hướng tầm mắt về nhóc con.

Nhóc con khoảng chừng năm, sáu tuổi, thân thể phát triển bình thường, khuôn mặt đáng yêu người gặp người thích, da dễ trắng nộn hồng hào, nhìn kiểu gì cũng không ra kiểu con nít bị ngược đãi mà Thành Chu tưởng tượng.

Xuất hiện trên chốn núi lập thu, trên người không manh áo, gặp người lạ không sợ, nếu nói nó lạc mất người nhà thì sao không khóc với mẹ như những đứa trẻ khác?

Nếu nói đứa nhỏ này bỏ nhà ra đi, vậy sao cảnh sát không thấy một báo cáo mất tích nào từ vùng lân cận?

Nếu là từ địa phương khác tới, một đứa trẻ không mặc quần áo có thể chạy lung tung mà không bị người khác chú ý và đem đi báo cảnh sát sao?

Hiện giờ, khả năng duy nhất người nhà đứa nhỏ đi xe qua đây, hoặc cố ý bỏ nó lại, hoặc nhóc con thừa dịp người lớn không chú ý lén chạy ra ngoài.

Căn cứ vào tình hình bây giờ không nhận được tin báo mất tích nào, thì việc bỏ rơi thằng nhóc là có khả năng xảy ra nhất.

Tại sao thằng nhóc lại không có phản ứng gì hết vậy? Mà vì sao cứ bám lấy tên người Trung vừa đến Nhật này? Nó có quan hệ gì với án giết người không? Trong lòng Suzuki ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Bỗng nhiên, Suzuki cười xấu hổ.

Không biết có phải do bị bác già nhìn chăm chăm mãi hay không, nhóc con rất không cao hứng mà dẩu môi, làm mặt quỷ với cảnh sát già Suzuki.

9. Chương 8

“Dù thế nào đi nữa, nếu chưa điều tra được lai lịch thằng nhỏ trước thì cũng không thể để nó ở chung với kẻ tình nghi được.” Nanzan đề nghị.

“Chúng ta cũng cần phải điều tra một chút về đứa nhỏ nữa.” Nanzan lên tiếng

“Đã mười giờ đêm rồi, phải sắp xếp như thế nào đây?” Suzuki thuận miệng hỏi.

“Nhưng không thể để nhóc nhỏ ở lại với kẻ đang bị tình nghi được. Ai mà biết tên biến thái kia sẽ làm gì với một đứa trẻ đáng yêu như thế này? Em có thể trực canh nhóc ở đồn cảnh sát, trên đường đi sẽ mua quần áo cho nhóc, gần đó cũng có nhà tắm công cộng nữa.” Nanzan cương quyết nói.

Xem ra vụ án kia kích thích Nanzan quá nhiều với rồi. Lắc đầu, Suzuki không nói thêm nữa, với tính cách của Nanzan, nhìn được cái hiện trường kia mà không nôn ra thì đã là quá tốt rồi. Khi ấy có một gã cảnh sát đi cùng đã ôm miệng sải bước thật nhanh ra khỏi hiện trường...

Sự tình cứ như vậy mà quyết định, Suzuki hỏi Thành Chu mấy vấn đề đơn giản thông qua Wasai rồi căn dặn Thành Chu nếu không có sự cho phép của cảnh sát thì tuyệt đối không được rời khỏi khuôn viên Yama Ongaky. Sau đó, mọi người giải tán.

Thành Chu đang khổ não nghe được tin cảnh sát mang nhóc con đi thì lòng nhẹ nhàng hẳn ra.

Con bà nó, cuối cùng cũng tống được Thần Chết đi rồi! Ngẫm lại xem, từ khi gặp phải thằng nhỏ này hẳn chẳng gặp được một chuyện tốt nào! Nói không chừng nhóc quý đi rồi cũng sẽ đem vận rủi của hắn đi luôn.

Thành Chu nhìn thằng nhỏ ngoan ngoãn dị thường đi theo cảnh sát Nanzan ra cửa, mừng rỡ nhe răng cười với bóng lưng của nó.

Nhóc con thế mà chột quay lại tặng cho hắn một cái mặt quỷ.

Éc! Thằng quý đối đòn!

Ngay lúc Thành Chu âm thầm thề với lòng sau này kết hôn sẽ sinh con gái chứ không phải con trai, Wasai đi ngang qua lạnh lùng nhìn hắn một cái.

“Tất cả những chuyện này, ngày mai tôi sẽ liên lạc với chi nhánh bên Trung Quốc, nếu có thể, tôi sẽ yêu cầu bên kia phái người khác tới, tốt nhất nên là người có thể đảm đương công việc. Tôi nghĩ những ngày sau này cậu sẽ không có thời gian và tâm tư tham gia hội thảo đâu.”

Thành Chu há hốc.

Điều đáng sợ nhất đã đến. Chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra.

“Ngài Wasai, tôi nghĩ mình làm được...”

“Shumei, nhớ kỹ lời tôi nói chưa? Ngày mai đừng quên liên hệ chi nhánh bên Trung đấy.”

“Vâng.” Người đàn ông nhỏ gầy tên Shumei gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau đó Wasai không hề nhiều lời, xoay người rời gian phòng.

Shumei ngẩng đầu nhìn bóng lưng Wasai, sắc mặt hơi phức tạp, tiện đà quay về phía Thành Chu đang vô cùng ủ rũ, dùng giọng Trung Quốc không được lưu loát cũng không được chuẩn xác mà an ủi: “Không cần lo lắng nhiều. Chuyện này không trách được anh. Anh yên tâm, ngày mai khi liên lạc với bên Trung, tôi sẽ giải thích cặn kẽ những chuyện này, không để người ta hiểu lầm anh đâu. Đêm nay anh hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, tôi nghĩ anh chắc hẳn đã mệt chết rồi.”

Thành Chu ngẩng mặt, nở nụ cười cảm kích tình lương thiện của người nọ.

“Cảm ơn cậu, phiền cậu rồi.”

Quay đầu cười lại, Shumei nói lời chúc ngủ ngon rồi rời đi.

Bất động trong phòng một lúc thật lâu cho đến khi nữ chủ biệt thự Yama Ongaky đem dọn bàn ăn đi, Thành Chu lắc lắc đầu thở dài, đứng lên khỏi tấm chiếu Tatami.

Đi ngâm suối nước nóng cái đã, không biết ngày mai sẽ thế nào nữa.

Lẹp xẹp... lẹp xẹp... Hấn vừa cầm đồ tắm vừa tiến đến hồ nước nóng.

Có thể do đã quá khuya, bãi tắm cũng không còn bao nhiêu người. Anh nhà cởi quần áo tại phòng thay đồ, quần khăn tắm quanh nửa thân dưới, cầm bông tắm và xà phòng thơm đi vào bãi tắm.

Có người dùng ánh mắt kì quái nhìn hấn.

Hấn có chỗ nào kì quái đâu? Thành Chu khó chịu nghĩ thầm.

Vừa lúc có một ông già từ hồ tắm đi ra, khi đi ngang qua hấn liền tốt bụng nhắc nhở: “Anh bạn trẻ này, khăn tắm nên để ở phòng thay đồ thì tốt hơn đây.”

“Gì ạ? Bác nói gì ạ?”

Bác già cười cười, biết đây là người nước ngoài.

Chỉ chỉ khăn tắm ở thắt lưng hấn, lại chỉ ra phía bên ngoài, bác giải thích đơn giản: “Khăn tắm nên treo ở phòng thay đồ cơ. Đồ dùng tắm táp này nọ ở đây cũng có, cậu dùng đồ ở đây là được rồi.”

“À à... Xin lỗi...” Hèn chi hồi nãy mới bị người ta nhìn như vậy.

Tuy rằng không biết vì sao lại không được đem khăn vào, nhưng quyết định nhập gia tùy tục, Thành Chu cảm ơn bác già rồi vội vã đem khăn mặt để lại phòng thay đồ.

Khi hấn quay về hồ tắm thì còn khá ít người, chỉ còn khoảng chừng hai, ba người đang ngâm mình trong bể nước nóng.

Khi hấn tắm sơ để ngâm mình và quay lại thì hồ nước nóng mà hấn hằng ao ước giờ chỉ còn mỗi một mình hấn.

Ha hả, cảm giác giống như bao trọn hết toàn bộ bãi tắm vậy.

Anh nhà đau khổ mua vui cho chính mình.

Hất trượt xuống hồ, ngâm toàn bộ thân thể vào trong nước ấm, hai tay cánh tay khoát lên tảng đá ven bờ.

A thật sướng khoái...

Nhiệt độ trong nước tương đối cao, nhưng đối với một người mệt mỏi như hấn thì thế này mới tốt, lỗ chân lông khắp người như giãn ra. Hấn nhắm mắt lại thoải mái, đầu gối lên trên tảng đá cạnh bờ hồ, thả lỏng toàn thân, để mặc nước ấm đập dềnh nâng lên thả xuống.

Tâm tình dần dần buông lỏng, khi hấn vừa sắp rơi vào mộng đẹp thì... “Ừm!”... Bọt nước văng đầy mặt.

Đứa nào? Đứa nào mất dạy thế này?

Thành Chu từ tư thế hưởng thụ chuyển thành ngồi dậy mắng người.

“Woa

!” Một gương mặt tròn trĩnh đáng yêu động lòng người xuất hiện trong tầm nhìn của hấn.

Ác quỷ! ! !

“Không phải nhóc mày đã đi với cảnh sát rồi sao?” Thành Chu lo lắng như chưa từng được lo lắng, há hốc mồm quát lên bằng tiếng Trung.

Nhóc con cũng quát lại, “Tôi quay về không được sao?”

“Nhóc mày trở về làm gì?”

“Tìm anh đó.”

“Tìm anh đây làm gì?”

“Bởi vì anh có vị rất ngon.”

“Ăn ăn cái đầu nhóc mày đây! Hồi này không phải đã ăn no rồi sao? Chờ đã, nhóc vừa mới nói gì vậy?”
Hắn ngoáy ngoáy cái lỗ tai, hi vọng mình không nghe nhầm.

“Lời hữu ích không cần nói hai lần!” Nhóc con cởi trường chống nạnh, gương mặt xỏ lá trông đáng yêu vô cùng.

Đáng tiếc, Thành Chu hoàn toàn không bị mê hoặc.

“Không phải! Ý anh mày là ... Nhóc mày vừa nói cái gì? Tiếng Trung sao?” Mặt hắn lúc này có thể dùng bốn chữ “không thể tin được” để hình dung.

Nhóc con trợn trắng mắt trừng hắn.

“Tôi mà nói tiếng Nhật thì anh hiểu được không?”

Này... Thằng quỷ chết bầm! Dám coi thường hắn như thế! Giận!

“Anh mày là người Trung Quốc! Không lẽ đi nói tiếng Nhật cho nó tρέo ngoe à? À mà nhóc mày là người Trung Quốc à?”

“La la la ~” Nhóc quỷ lượn một phát rồi ngụp lặn giữa bể bơi rộng lớn, vừa bơi vừa hát.

Ừm, hát cũng không tồi. Thành Chu không biết nên khóc hay nên cười nữa.

“Ê! Thằng nhóc chết tiệt, anh hỏi nhóc mày, nhóc rốt cuộc là người Trung Quốc hay Nhật Bản vậy? Ba mẹ nhóc đâu? Cảnh sát làm sao lại cho nhóc mày về đây thế hả?”

Nhóc nhỏ hất mặt, “Tôi nói với cảnh sát anh là ba tôi, sau đó bọn họ để tôi trở về.”

Cái gì?

“Mày nói như vậy mà bọn họ cũng tin?”

Nhóc nhỏ gật đầu.

“Trời ạ!” Cảnh sát Nhật Bản sao lại có thể dễ dàng tin chuyện bịa đặt của thằng quỷ nhỏ như vậy!

Tiếng cửa khê vang lên, có người ló đầu vào.

“Xin quý khách thứ lỗi, đêm đã khuya xin đừng làm ồn, tránh ảnh hưởng đến những người khác!” Là tiếng nhân viên phục vụ.

“A, xin lỗi xin lỗi... Chúng tôi sẽ đi khỏi đây...” Thành Chu mặt đỏ tới mang tai rời khỏi bãi tắm, bỗng lấy thằng nhỏ đang bơi lội thoải thích trong hồ, thuận tay tét vào quả mông tròn của nó mấy cái.

“Nhóc mày quậy cái gì vậy hả? Trẻ con phải biết giữ im lặng nghe chưa? Thiệt không biết nghe lời gì hết!”
(Đổ thừa =)))

Một đôi mắt to hùng hực lửa giận phóng tới.

Nếu tôi mà không rơi vào tình cảnh như bây giờ... Hừ hừ! Tôi sẽ ghi sổ khoản nợ này đây! Cơ mà tôi cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho kẻ dám chơi chiêu với tôi như anh đâu!

“Hu hu hu ! Mẹ ơi ” Tiếng khóc vang trời khiến Thành Chu lẫn nhân viên phục vụ luống cuống chân tay.

Không cần phải nói, nhân viên phục vụ tự động đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu hắn.

Ai bảo anh đánh con người ta làm chi?

Thành Chu sức cùng lực kiệt ẵm lấy thằng nhóc đang uống Coca ừng ực, lê những bước nặng nề qua phòng khách của biệt thự Yama Ongaky, theo hàng lang nhỏ dẫn tới biệt viện bên ngoài của tập đoàn AHS.

Đã hơn mười một giờ khuya nhưng phòng khách của biệt viện lúc này vẫn còn năm, sáu người đang ngồi. Thì ra mọi người không đi ngủ như hần nghĩ.

Thành Chu nhìn ra những người ngồi ở đó gồm có George, Dennis, còn có ba đồng nghiệp được rút thăm chọn vào chung phòng với hần. Tuy rằng ở chung một phòng nhưng do hần đến trễ cộng thêm sáng sớm bọn họ phải tản ra tìm nhóc nhỏ, nên vẫn chưa có dịp làm quen tìm hiểu, chỉ biết mỗi họ của nhau mà thôi.

Lịch sự chào mọi người một cái.

“Tối tốt lành. Ha hả, mọi người còn chưa ngủ sao?”

“Tối tốt lành.” Chỉ có George mỉm cười đáp lại hần. Dennis và những người khách đều tránh đi cái nhìn của hần.

Sao vậy cà? Thành Chu khó hiểu. Chào cũng đã chào, nhìn mọi người tương đối lãnh đạm, hần cũng chẳng muốn nán lại, xoay người đi về phòng ngủ.

“E hèm, Thành Chu này...” George gọi hần lại.

Thành Chu quay đầu lại, dùng ánh mắt để dò hỏi.

“À, chuyện này...” George có vẻ khó nói.

“Chúng tôi cùng George dọn ra phòng khác để bàn bạc một chút việc, mong anh không cảm thấy phiền..” Ai đó trong phòng lên tiếng với hần.

Thành Chu nhớ người này hình như là người Hoa đang công tác ở chi nhánh Indonesia.

Hần gượng cười bẻ nhóc nhỏ, nhún nhún vai, ra vẻ không hề gì mà trả lời: “Vâng, mọi người cứ bàn bạc đi, tôi ở bên này không thành vấn đề đâu. Trời đã không còn sớm, chúc ngủ ngon.”

George nhìn bóng Thành Chu rời đi, định nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Cửa đóng lại, nước mắt sầu muộn chực trào.

Đó... những cái nhìn đó là sao?! Chỉ cần nói mấy người không muốn ở chung với kẻ tình nghi giết người là được mà!

Chẳng sao cả, tao còn được hưởng cả một cái phòng trống đây này! Ngủ ngủ! Không muốn nghĩ nữa!

“Ê...!”

Thật là, tao giống tên giết người chỗ nào chứ? Sau này mọi thứ được điều tra rõ ngọn nguồn, tao xem tụi bây đối xử với tao như thế nào!

“Ê, ông chú!”

“Nhóc mày gọi ai là ông chú?” Thành Chu tức giận.

“Ai kêu anh không để ý tới tôi! Hơn nữa tôi không gọi “ông chú” thì gọi bằng gì? Anh tưởng anh là ba tôi thật à? Đừng có mơ!”

“Mày... !”

Phần nộ quăng nhóc nhỏ lên bộ drap giường thượng hạng do chủ nhà sắp xếp, hần tắt đèn ngủ, khoát lên người bộ yukata* rồi nhảy lên giường, trùm chăn im thín thít.

Một lát sau, hần cảm thấy chăn bông bị giật giật, một thân thể nho nhỏ lặn vào, lặn lặn chui chui, tiến vào lòng hần.

“Ê, anh khóc hả?”

Vụng trộm dùng chăn bông chấm chấm mắt, hần hơi há miệng để cổ thở.

“Anh không hỏi tôi tên gì sao?” Nhóc nhỏ tiếp tục hỏi.

Thành Chu len lén khịt khịt mũi.

“Anh đói bụng không?” Lại có thêm một ngón tay nho nhỏ chọt chọt hấn.

Thành Chu trở mình, đưa lưng về phía nhóc nhỏ.

“Tôi biết hung thủ thật sự là ai nè!”

“Nhóc biết hả?!” Hết giấu nổi, anh đành phải quay mặt trở về, kinh ngạc hỏi nhóc con với giọng mũi đặc nghệt.

“Anh khóc thiệt kìa.... Cái thể loại gì vậy trời...”

“Ê! Nhóc quỷ! Vào vấn đề đi!”

Dù sao cũng bị nhìn thấu, cũng không muốn che giấu thêm nữa, Thành Chu thò tay ra khỏi chăn bông, vươn tới hộp khăn giấy gần đó, lấy hơi thật sâu rồi hỉ mũi cái rột mặc cho mình đang trước mặt nhóc nhỏ.

“Ê, nhóc quỷ, hung thủ là ai?” Hấn hỏi nhóc con, ném khăn giấy lên tấm chiếu tatami**, kê gối dưới đầu, dò hỏi nhóc nhỏ đang núp trong lòng mình.

“Không nói!” Nhóc con thẳng thắn đáp lại.

“Ê!” Đầu ai đó bốc khói. Nhóc con xấu xa, dám đùa giỡn hấn!

“Tôi không phải tên là “Ê” !” Đầu nhóc con còn bốc khói cao hơn.

“Vậy nhóc mày tên gì hả?”

“Không nói!”

Thành Chu câm nín triệt để. Cuối cùng hấn đã hình dung ra được cái thứ tiểu nhân hay xuất hiện trong lời nói của các cụ ngày trước rồi.

=====

Chú thích:

*Yukata là loại kimono mỏng mặc mùa hè, thường làm bằng vải mát như cotton. Khi đến onsen (suối nước nóng), người ta thường mặc yukata. Tìm hiểu thêm tại đây.

**Tatami (kanji:) là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm hay tấm chiếu) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami. Phòng tatami có mặt sàn được tạo ra bằng cách xếp chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau. Mỗi tấm nệm (waratoko) này thường có chiều dài bằng hai lần chiều rộng. Kích cỡ chuẩn truyền thống là 910mm×1820mm, dày 55mm.

10. Chương 9

Rèm cửa sổ dày bị thổi tung, những mắc cài rèm cửa bị thổi tạt qua hai bên.

Mưa rơi ngoài cửa, đậu lên tấm kính trong suốt, chậm rãi trượt xuống vẽ nên những làn nước ngoằn ngoèo.

Phòng không ánh đèn, bóng tối làm tầm nhìn trở nên hạn hẹp. Ngoài cửa sổ có thể thấy hoàng hôn đã qua rất lâu.

Thành Chu mờ mịt. Hấn đang ở đâu thế này? Hấn nhớ hấn và nhóc nhỏ làm ầm ĩ tới hơn nửa đêm mà vẫn không tài nào đào ra được thân phận hung thủ từ miệng nó, cuối cùng mệt quá ngủ thiếp đi, ấy thế mà tại sao lại tỉnh dậy ở đây? Hơn nữa nhìn đồng hồ... Chẳng lẽ hấn ngủ thẳng tới chạng vạng tối ngày hôm sau luôn ư?

Bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có gì đó, Thành Chu quay phắt lại.

Một thiếu nữ trạc mười tám tuổi đang ngồi trên chiếc giường đơn, tay cầm một cuộn băng ghi hình.

Vì cô cúi đầu nên gương mặt mập mờ không rõ, nhưng qua bờ tóc ngắn chấm vai cùng trang phục kín đáo, có thể thấy cô xuất thân từ một gia đình gia giáo. Đường như cô đang suy nghĩ điều gì đó, suy nghĩ đến xuất thần.

Được một lúc, thiếu nữ chợt run rẩy đôi vai. Bàn tay cô nắm chặt lấy quyển băng ghi hình màu đen cùng màu với bóng tối trong phòng, những ngón tay trắng bệch đến dị thường.

Có gì đó rơi xuống từ gương mặt cô, từng giọt từng giọt, rơi trên đùi cô, rồi rơi những ngón tay ghì chặt cuộn băng.

Nước mắt rơi trong yên lặng càng khiến tim người đau đớn hơn cả gào khóc.

Thành Chu nhìn lại chính mình, nghĩ trái tim mình đã quặn thắt đến cực điểm.

Đường như thời gian đã trôi qua thật lâu, thiếu nữ cuối cùng cũng ngừng đầu.

Thành Chu suýt hét to!

Gương mặt đối diện hẩn lộ ra những đường vân vằn vện, ghê rợn như bị đốt cháy.

Với gương mặt xấu xí như vậy, một kẻ không hề biết đến y khoa như Thành Chu cũng biết cho dù có tập trung tất cả những bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ giỏi nhất trên thế giới thì việc phục hồi lại gương mặt ban đầu là hoàn toàn không thể.

Tuy ngũ quan đã bị huỷ đến mức không thể nhận ra hình dáng lúc đầu, nhưng qua đôi mắt trong suốt của thiếu nữ, hẩn vẫn có thể hình dung cô là một người con gái xinh đẹp.

Thành Chu lặng lẽ thở dài, không hiểu tai nạn nào đã đem đến bất hạnh cho người con gái ấy, cũng không biết nên an ủi cô như thế nào. Hẩn chỉ nghĩ... Cô ấy... nhất định là rất đau khổ, rất đau khổ...

... Thiếu nữ khẽ mở môi, như nói với hẩn điều gì đó. Chảy xuống từ đôi mắt sáng trong là hai dòng lệ màu đen...

Cô ấy đang nói gì? Thành Chu muốn hỏi cô.

“...” Cánh môi người con gái tiếp tục mở ra rồi khép lại...

Gì cơ? Cô nói gì thế? Hẩn ngơ ngác...

Cô muốn nói với tôi chuyện gì cơ? Cô không nói to lên thì làm sao tôi có thể nghe được cơ chứ?

Thiếu nữ nở nụ cười, cười đến đáng sợ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được vẻ điềm đạm lẫn thê lương...

Phóng cuộn băng lên trên giường, cô gái khom người lấy ra từ dưới gối một vật gì đó. Là một bức ảnh.

Thành Chu không nhìn rõ hình ảnh trên tấm hình.

Thiếu nữ rơi lệ, vừa lẩm bầm gì đó, vừa nâng tấm ảnh lên môi mà hôn lấy hôn để.

Bình thường, Thành Chu sẽ nghĩ động tác này thật bệnh hoạn, hẩn cho rằng những việc làm như thế này thật thái quá và ra vẻ. Thế nhưng đối với con người này, hẩn không cảm thấy bệnh hoạn, những gì hẩn thấy chỉ là sự bi ai vô tận.

Người con gái này đem đến cho hẩn một cảm giác rất lạ, chỉ dùng hai chữ “có thể” để hình dung.

Buông ảnh chụp, cô gái nhìn vào hư không, gương mặt đầm nước mắt ánh lên nụ cười tuyệt vọng.

Hẩn nhìn thật kỹ những lần cô mở miệng, rồi phát hiện ra điều cô luôn lặp đi lặp lại, đó là hai từ tiếng Nhật: ‘Yêu anh.’

Cô ấy hẩn là người Nhật Bản, hẩn nghĩ.

Bỗng nhiên, thiếu nữ đứng dậy đi tới cạnh cửa, cầm thấy cái can bằng nhựa. Nếu Thành Chu là người Nhật, hẩn sẽ biết đây là vật đựng đựng dầu hỏa của người dân nơi đây.

Đáng tiếc, hắn không phải là họ, vậy nên hắn chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô gái cầm can dầu hoả đến giữ phòng, nhìn cô quỳ xuống trên chiếu tatami, để bức ảnh chụp trên đùi, mở nắp can đựng dầu, lại không biết cô sẽ làm gì.

Cho đến khi cô giơ chiếc can lên cao, để dầu hoả chảy xuống đầu chính mình.

Sau đó hắn nhìn cô ướm đầm lấy ra từ người một hộp diêm.

“Đừng !” Hắn đã biết cô làm gì rồi!

Nhưng đã quá muộn.

Que diêm bùng cháy, những đốm lửa hoa bay lượn giữa căn phòng tối tạo nên một vẻ mê hoặc khó tả.

Những bông hoa lửa dần tụ lại, kết thành một biển lửa.

Thành Chu đau đớn thét to, mong muốn ai đó sẽ nghe thấy tiếng kêu của hắn mà đến cứu lấy cô gái đáng thương này.

Không hề suy nghĩ, hắn lao thẳng về phía biển lửa.

Hắn không thể nhìn cô gái này bị thiêu sống trước mắt mình được...

Người con gái liên tục đá vào người hắn.

Đau quá, đau quá! Tôi đang cứu cô mà!

Lạ thật, cô ấy rõ ràng đang quỳ mà, sao có thể đá mình được nhỉ?

Bình! Bụng bị đá mạnh.

Đau chết mất!

Thành Chu không khỏi chộp lấy chân thiếu nữ.

Ó? Có gì đó không đúng. Thiếu nữ trông như mười tám mà sao lại có bàn chân nhỏ thế này?

Nấn rồi lại nấn...

“A a a!” Có người ghé vào lỗ tai hắn thét chói tai.

Tiếng nhóc nhỏ lạnh lạnh vang lên âm ỉ bên tai hắn.

Nhóc con? Thành Chu ngẩn người, hắn tỉnh dậy, giơ cái chân đang nắm lên mà ngắm nghía.

“Anh còn không mau buông tay!” Nhóc con tiếp tục hét lớn.

Nặng nề xông lung chiếu qua cửa sổ, Thành Chu phát hiện trong tay là một bàn chân nhỏ nhỏ, mà chủ nhân của bàn chân đó là...

“Nếu nhóc mày mà tự thiêu, anh đây tuyệt đối sẽ không đi cứu đâu!”. Cái anh người lớn bụng dạ hẹp hòi nào đó vừa lẩm bẩm vừa vứt chân thẳng nhỏ qua một bên.

Máy quá, chỉ là mơ thôi, Thành Chu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác trong mơ vừa rồi quá chân thật, cứ như hết thảy đang xảy ra trước mặt hắn vậy.

Ông trời phù hộ giùm nha, ngàn vạn lần đừng để mấy chuyện này xảy ra trước mặt hắn nha! Thật là đáng sợ! Mà đáng sợ nhất chính là việc hắn đi cứu cô gái tự thiêu kia.

Trời ạ! Sau này nhất định phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động, tuyệt đối không được xung động rồi làm liều. Haizzzz.... Giấc mơ này chính là lời cảnh tỉnh cho hắn đây.

Đưa tay làm một dấu chữ thập trước ngực, lại niệm thêm một tiếng “A di đà phật”, anh nhà nhìn trời thấy còn sớm, định trở mình đánh thêm một giấc nữa.

“Ê! Tỉnh dậy mau! Động đất kia!” Nhóc con nằm úp sấp ghé vào lỗ tai hắn la lên.

Xạo ke.

“Ê! Là động đất đó nha! Đến lúc đó anh đừng có mà khóc toáng lên đấy!” Nhóc con bị hấn bơ, tức giận đập tay bùm bùm trên đầu hấn.

Gru gru gru gru! Ai làm ơn làm thịt nhóc quỷ này giúp hấn đi! Thành Chu kéo chăn trùm kín đầu.

Hừ! Nhóc con đảo mắt, không gọi hấn nữa, phồng cái miệng nhỏ nhắn, hai tay khoanh trước ngực ngồi xếp bằng trên chăn bông cao cấp mà xem kịch vui.

Bên tai an tĩnh lại, Thành Chu mệt mỏi tới cực điểm rất nhanh rơi vào giấc ngủ lần nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, thời gian dường như đã trôi qua một, hai giờ, hay chỉ có lẽ lướt qua trong vài ba giây, hấn thấy cả thân thể lắc lư như đang ở trên boong tàu.

Lúc đầu chỉ là lắc lư nho nhỏ, hấn đang chu du trong mộng đẹp nên không cảnh giác.

Dần dần, chấn động càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Nhóc con ngẩng đầu nhìn trần nhà. Đèn trần và những dây đăng tuyến bắt đầu đảo vòng quanh, chiếc điều khiển TV từ xa lạch cạch một tiếng rồi ngã xuống. Nhìn lại con người đang ngủ an ổn bên đây... Bất chợt, toàn bộ căn phòng rung chuyển dữ dội.

Tất cả phát sinh cực nhanh chỉ trong vòng chưa đến mười giây. Thành Chu trừng to hai mắt, mới vừa rồi hấn còn ôm chăn ngủ mê mết mà bây giờ đã bị nảy tung tung trên chiếu tatami như cá chép nhảy trên thớt.

Duy trì tư thế nửa quỳ, hấn nhìn chằm chằm lên tường không nháy mắt lấy một cái.

Nếu như nói hấn đang nửa tỉnh nửa ngủ thì sai rồi. Lúc này đây, đầu hấn bị lắc đến nỗi không còn khả năng tỉnh nữa.

Những vật xung quanh đều bị rung chuyển, cửa sổ chưa cài then phát ra tiếng kêu lách cách đáng sợ.

Ngay lúc nhóc con nghĩ rằng Thành Chu đã bị dọa đến phát ngốc thì hấn bỗng vùng lên khỏi mớ chăn mà lao như bay đến cái kết sắt để lấy ví và hộ chiếu, sau đó vọt tới chụp chiếc vali đặt cạnh tủ quần áo, rồi vút ra ngoài với vận tốc ánh sáng.

Thành Chu lúc này hành động nhanh nhẹn, hoàn toàn khác với cái vẻ ngu ngơ ngày thường. Nhóc con nhìn hấn đã ra tới cửa, đột nhiên thấy hấn dừng chân rồi quay phắt người lại.

Tiếp theo, nó cảm thấy thân thể mình bị nhấc bổng lên.

Mười giây sau, sân trong biệt thự xuất hiện hai người một lớn một nhỏ với áo pijama cùng đôi chân trần và một chiếc vali to đùng.

Những vị khách khác hoặc đi hoặc chạy ra sân đều nhìn chiếc vali to đùng và Thành Chu với ánh mắt đầy ngưỡng mộ — thời điểm này mà chú còn nhớ đến chiếc vali để lôi theo sao?

Chủ nhân biệt thự Yama Ongaky và những người địa phương đều rất bình tĩnh, bận rộn đi quanh an ủi các vị khách nước ngoài. Họ bảo rằng tất cả các căn phòng ở biệt thự Yama Ongaky đều được thiết kế chống lại những cơn động đất, những địa chấn dưới cấp 7 sẽ không thành vấn đề, hôm nay chỉ là một cơn địa chấn nho nhỏ khoảng cấp 5.8 mà thôi.

Thành Chu méo miệng, gần cấp 6 mà vẫn là xem là địa chấn nhỏ sao? Quả nhiên không giống với nước mình chút nào, cách đánh giá sự vật xung quanh cũng hoàn toàn khác biệt.

Cơn động đất lớn như thế mà người ta chỉ xem nó bé cón con như chuyện ăn cơm làm ngã chén, nhanh chóng trôi vào quên lãng.

Thành Chu không biết nhóc nhỏ thuyết phục cảnh sát cho nó ở lại biệt thự Yama Ongaky này như thế nào, nhưng nói chung, hiện tại thằng nhóc đã trở thành trách nhiệm của hấn, không những phải cho nó ăn uống ngủ nghỉ mà còn phải trông coi xem nó làm gì chơi gì vì thằng nhóc cứ chạy lung tung suốt ngày.

Vừa mới thấy mặt nó ở nhà bếp đó mà giờ đã biệt tăm rồi.

Giờ tay đếm đếm, hấn đến Nhật đã được bốn ngày.

Nói cách khác, vụ án giết người cũng đã kéo dài ba ngày. Đến bây giờ mà tung tích hung thủ vẫn chưa có lấy một đầu mối, mà bản thân hắn lại trở thành kẻ tình nghi suốt mấy ngày nay... Ôi!

Không nói tới mấy tên cộng sự cứ thì thầm nhỏ to sau lưng hắn, không nói tới cái tên Gawakyo Wasai đáng sợ kia luôn nhìn hắn như cỏ rác, không nói tới năm, ba tập cảnh sát ngày đêm chạy tới tra khảo hắn, cũng không nói tới việc Quản lý gọi điện cho hắn mà chỉ dùng có tám chữ: rửa sạch tội rồi hãy vác mặt về...

Không nói tới những áp lực gánh oằn cả lưng, không nói tới việc một ngày của hắn trôi qua vô cùng thê thảm... Vậy mà ngay cả buổi tối hắn cũng không được nghỉ ngơi đằng hoàng nữa! Vì sao? Là vì nhóc quỷ chứ sao!

Trời vừa tối là nhóc quỷ lại chạy long nhong ra ngoài chơi, cũng không biết vì sao nó lại có hứng với mấy ngọn núi tối thui kia, làm hại hắn mỗi ngày đều phải chờ nó tới nửa đêm. Nhiều lúc bị cảnh sát bất ngờ ghé qua kiểm tra mà không thấy nhóc nhỏ, hắn còn phải lết hai cái đùi khắp núi này sang núi nọ để tìm nó.

Vật vả mãi mới chui được vào ổ chần, hai mắt vừa nhắm lại thì bắt đầu gặp ác mộng. Không phải con quỷ già run lẩy bẩy ở nhà vệ sinh mà là nữ quỷ mặt mày hốc hác thích tự thiêu nọ... Điều này khiến cho đôi mắt vốn rất tràn đầy khí khái của hắn chẳng khác gì mắt mấy con cá vàng.

Một giờ lẻ sáu rạng sáng ngày thứ tư sau hung án giết người, toàn bộ biệt thự đã rơi vào sự tĩnh lặng của đêm tối.

Nhớ hồi còn học tiếng Nhật, hắn đã từng nghe giáo viên của mình nói về mấy tiết mục TV “người lớn” ở Nhật sau mười hai giờ đêm, cho nên hồi trưa hắn đã ngủ lâu một chút để tối nay còn “lĩnh ngộ”.

Kết quả...

Tuyệt vời ông mặt trời ~! Hút hút nước bọt. Thiệt là ngon mắt!

Ngắm mấy em xinh tươi trong bộ đồ thủy thủ và bikini trong cuộc thi “Ngực ai to hơn” trên TV, anh nhà lần đầu chứng kiến cái gọi là uy lực của vòng một cỡ F.

Nhìn các em trong những bộ áo tắm hai mảnh chơi nhảy dây tập thể, Thành Chu ngồi ngay trước màn hình mà cười khúc khích.

Tiết thay, tiết mục kéo dài được năm, sáu phút thì kết thúc. Hắn chuyển kênh tới lui thêm sáu phút nữa để tìm đài mà tìm không thấy, càng tìm không thấy thì càng hoảng hốt. Nhóc con vẫn chưa về.

Kim giây chạy đua cùng kim phút, thời gian vô tri vô giác trôi qua nhanh trong mắt hắn.

Đi kiểm nhóc con thôi, bằng không mọi trách nhiệm đều do hắn gánh hết.

Bình!

“Ai? Ai thế?” Hắn nghi hoặc đến gần cửa phòng, đã trễ thế này rồi mà còn ai đến tìm hắn vậy cả?

Hoàn toàn yên tĩnh.

Dán cái lỗ tai lên cửa nghe một hồi, phát hiện không có ai, đang chuẩn bị xoay người thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân thật khẽ.

Tối muộn thế này mà còn ai đi dạo sao? Có khi nào là thằng nhóc kia không? Nhưng tiếng bước chân có vẻ không giống của nó.

Tiếng chân cũng không dừng lại trước cửa phòng hắn, âm thanh vang vang như hướng về phía cổng chính.

Có nên nhìn qua hay không nhỉ? Trong lúc hắn đang do dự, trên hành lang lại vang lên thêm tiếng bước chân của một người khác nữa, tựa như đang rón rén đi theo. Nếu không nghe kĩ sẽ không tài nào phát hiện được.

Lòng hiếu kỳ giết chết con mèo, hiển nhiên cũng có thể giết chết hắn.

Đợi tiếng chân ngang qua phòng xa dần, hắn khẽ vịn nắm đấm cửa, lách mình bám theo phía sau.

Khuôn viên biệt thự vắng vẻ dị thường.

Ngoại trừ những ngọn đèn nhỏ thấp trên lối đi, những gian phòng còn lại đều đã tắt đèn.

Tuy rằng đã cẩn thận bước đi, nhưng hắn vẫn nghe được tiếng bước chân của mình vang lên bên tai. Đêm nay quá tĩnh lặng.

Cổng ra vào của biệt thự đã thấp thoáng hiện ra nối liền với một dãy hành lang với lan can gỗ dẫn đến vườn hoa vốn là niềm tự hào của chủ nhà.

Hắn đi qua cửa rồi vượt qua hành lang gỗ hết sức nhẹ nhàng, gần tới cổng rào thì đột ngột ngồi sụp xuống.

Có hai người đứng trên đường nhựa ngoài biệt thự. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, hai bóng người chồng lên nhau một cách kì lạ.

11. Chương 10

Đó là trợ lý Shumei của Gawakyo Wasai cùng một người đàn ông lạ.

Dường như bọn họ đang nhỏ giọng tranh cãi về điều gì đó.

Bọn họ đang nói gì thế nhỉ? Hắn ôm cột cổng, lặng lẽ lộ đầu ra ngoài.

Tiếng Nhật mơ hồ truyền đến, nhưng âm thanh đã nhỏ lại cộng thêm trình độ Nhật ngữ sút mẻ nên Thành Chu chẳng nghe được bao nhiêu, kể cả mấy từ đơn lẻ.

Mà chiếm đa số trong cuộc đối thoại đó là cái tên Gawakyo Wasai.

“Giết!” ... Một từ quen thuộc bay vào tai hắn.

Giết? Giết cái gì? Bọn họ muốn giết ai? Hay ai muốn giết bọn họ?

Tiếng tranh cãi của hai người từ từ lớn dần.

Tuy không hiểu rõ hết được cuộc tranh luận, nhưng hắn cũng phần nào biết được hai người đang ở hai vị trí đối lập.

Shumei bình thường an tĩnh ôn hòa lúc này lại đang rất kích động, dường như đang trách cứ người đàn ông kia.

“Ăn sống hắn!! Giết chết hắn! ! ! ...”

Cái gì? ! Ăn ai chứ? Rốt cuộc là ai đang nói vậy? Thành Chu sờ hết cả gai ốc. Không chỉ lời nói ấy khiến hắn sợ hãi mà ngay cả chính bản thân âm thanh phát ra đều rõ ràng không thuộc về hai người đang cãi lộn kia.

Còn có người thứ tư ở đây. Là ai? Tại sao phải nói ra lời tàn nhẫn như vậy?

Một lần rồi lại một lần, tiếng nguyên rửa nặng nề liên tục rơi vào tai hắn, tiến thẳng vào đại não, mang theo đầy thù hận và ham muốn.

Như bị thanh âm đó mê hoặc, ánh mắt hắn quét khắp xung quanh, bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra giọng nam trầm đó.

Trên đường nhựa là một khoảng không vắng vẻ, ngoại trừ hai người Shumei bọn họ ra thì chẳng còn ai khác.

Hai bên đường là cánh rừng thưa thớt, xa xa bên trong là một màu đen thăm thẳm...

Bỗng, Thành Chu cứng người, vẻ sợ hãi toát ra trong mắt.

Trong rừng cây tối đen, một đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào hai người.

Đó là... cái bóng trên cây cầu nhỏ lúc trước... Hắn muốn đứng lên cảnh báo cho Shumei, nhưng thân thể như bị dây trói, không thể chuyển động, ngay cả mở miệng cũng không thể.

Shumei phần nộ văng tục. Mọi thứ nhất thời im lặng.

Hất đầu, cậu tức giận sải bước tiến nhanh vào biệt thự.

Lập tức, thân thể Thành Chu như được giải thoát, khôi phục lại tri giác. Hắn nhanh chóng nép mình vào cột cửa để không bị Shumei bắt gặp khi đi ngang qua.

Nhìn bóng cậu đi vào nhà trong, đến khi chắc chắn được đối phương đã không nhìn thấy mình, lúc này hắn mới lần thứ hai lặng lẽ ló đầu ra ngoài.

Đôi mắt của một bóng đen đối diện nhìn hắn dò xét.

“... !”

Khi hắn sắp hét lên sợ hãi thì bị đôi bàn tay nho nhỏ che lại.

“Đừng la lên! Nó còn chưa đi đâu!” Giọng trẻ con non nớt kề sát bên tai hắn, thấp giọng cảnh cáo.

Ai? Ai còn chưa đi? Dưới ngọn đèn đường bên ngoài đã không còn ai, người đàn ông lạ đứng với Shumei cũng đã rời đi.

Mà cánh rừng đối diện... cũng không có gì.

Cổ sức mở tay nhóc nhỏ, hắn hung hãn trừng.

Thằng quỷ chết tiệt! Mày tính hù chết anh à?

Liếc mắt nhìn cánh rừng lần nữa. Không có bóng đen, không có đôi mắt đỏ, không có gì cả.

Chẳng lẽ là ảo giác của hắn? Nhóc con cũng xoay người nhìn khu rừng, trên mặt lộ nụ cười lạnh không thích hợp với gương mặt ngây thơ.

Khoảng mười giây sau, cái bụng nho nhỏ réo lên.

“Tôi đói bụng!” Nhóc con ôm bụng nhìn hắn nũng nịu nói.

Trở về phòng ngủ biệt thự, Thành Chu làm chút mì gói và bánh mì cho nó ăn. Đợi nhóc nhỏ tắm gội rồi đi ngủ, hắn cũng cầm quần áo đồ lót đi vào phòng tắm.

Đứng trước gương, hắn vừa quẹt kem đánh răng vừa ngẫm lại tất cả những chuyện vừa xảy ra.

Nghĩ tới nghĩ lui... Suy nghĩ của hắn lại quay về với bóng đen kia.

Rốt cục đó là gì? Người? Hay động vật?

Nếu như là người thì làm sao lại có đôi mắt đỏ phát sáng như thế kia được ?

Nếu như là động vật thì đó là loại thú gì? Cho dù là ở trong núi, nhưng ở nơi hiện đại như Tô-ki-ô cũng có loại thú lớn nguy hiểm như vậy ư?

Không biết Shumei và người kia có gặp nguy hiểm không nữa. Nếu cảnh báo được họ thì tốt quá rồi. Lỡ như tên hung thủ vẫn còn quanh quẩn trong núi... Lỡ như cái bóng đen kia...

“Thành Chu... chạy mau...”

Thành Chu ngừng đánh răng.

Phòng tắm im ắng, ngoài phòng ngủ cũng không có tiếng gì truyền đến. Nhóc con dường như đang ngủ rất say.

Hai ngày nay cứ bị ảo giác sao sao ấy. Hắn cười khổ, cúi đầu đánh răng nhanh hơn, để cái ly súc miệng lên bệ, ngón tay chuẩn bị tháo dây lưng.

“Không được để nó... tỉnh lại...”

“Không được để nó nhớ lại nó là ai...”

“Thành Chu... chạy mau...”

“Ai vậy?” Thành Chu ngẩng đầu quát hỏi.

Không ai trả lời.

Mẹ kiếp! Thầm mắng một tiếng, Thành Chu không thèm quan tâm rằng mình có nghe lầm hay không nữa.

Tháo dây lưng, cởi quần và vớ ra, hần tiến tới bồn tắm sau bức màn chỉ với chiếc quần lót trên người.

Sau đó, hần kéo màn che ra. Hần không sợ đâu... Thôi, đúng là hần có hơi sợ thật...

“... Nó đang ngăn cản ta... Phần mộ bị phá mở rồi... Mi đã thả nó ra rồi...”

“Rắc!” Chiếc ly súc miệng trên bệ rửa mặt nứt ra.

Cùng lúc đó, cửa phòng tắm bị đá phăng, một bóng hình nho nhỏ đi đến.

Vừa đi vừa dụi mắt, nhóc con hình như không nhìn thấy Thành Chu, mơ mơ màng màng đi đến phía bồn cầu.

Thành Chu ngơ ngác nhìn thằng nhóc cứ như thế mà xông vào chỗ hần.

“Không được nhìn lên!” Nhóc nhỏ lẩm bẩm.

“Hừ!” Ai thèm nhìn lên mày! Hần tỉnh táo lại, liếc mắt nhìn nhóc con một cái, kéo tấm màn lại.

Tiếng nước từ vòi sen và tiếng nước tiểu của nhóc nhỏ đồng thời vang lên trong phòng tắm.

.
. .

Suốt một đêm cho tới hừng đông gặp toàn ác mộng, Thành Chu cuối cùng cũng có thể yên giấc, ngủ thẳng tuột tới giữa trưa.

Cũng không biết là may mắn hay bất hạnh, hần “được” công ty cho miễn nghĩa vụ và quyền lợi tham gia hội giao lưu để chuyên tâm phối hợp phá án với cảnh sát, cho đến khi vụ án tìm thấy manh mối và kể cả thân phận của nhóc nhỏ.

Lúc hần đang đứng trong nhà tắm nhìn trừng trừng cái ly súc miệng bị nứt thì nghe được tiếng người từ phòng ngủ truyền đến.

Thành Chu đi ra khỏi phòng tắm để nhìn thì bắt gặp cảnh sát trẻ Nanzan ở cửa đang khom lưng nói gì đó với nhóc con.

Biết vậy hần sẽ chẳng đời nào lộ mặt ra. Anh nhà không kịp hối hận. Vừa định rón rén quay về phòng tắm, hần chợt nghe cảnh sát Nanzan gọi ngược lại.

“Ngài Thành.”

“Có việc gì ạ?” Thành Chu đành quay đầu lại.

Nhìn kỹ, hần mới phát hiện có tất cả hai người đứng ngoài cửa, một người là Nanzan, người còn lại là Shumei bị kéo đi phiên dịch. Thấy Shumei, Thành Chu nhớ đến đêm qua.

“Xin chào.” Shumei mỉm bắt chuyện với hần.

Thành Chu vội vã đáp lễ.

“E hèm... tôi tới để nói cho anh biết là chúng tôi đã nhận diện được nạn nhân. Ừm... nhân tiện tôi đến dẫn con anh đi ăn hamburger ở Mc Donald’s như lời Suzuki đã hứa...” Thông qua Shumei, Nanzan đơn giản nói ra mục đích.

“Còn mì sợi nữa...” Nhóc con nhấn mạnh, sợ chú cảnh sát quên mất món kia.

Thành Chu tự hỏi vì sao hôm nay tên cảnh sát này không hung hăng cũng không tỏ thái độ với hắn... Vì sao nhỉ? Cơ mà khoan, hắn còn một việc muốn hỏi anh ta nữa.

“Các anh tìm được cha mẹ của nhóc con rồi hả?”

“Anh nói gì cơ?” Nanzan nhíu mày, “Vì sao muốn chúng tôi tìm cha mẹ nó? Anh không phải cha nó sao?”

“Gi?” Thành Chu đâm ra nghi ngờ cái lỗ tai mình. Ba ngày trời, cảnh sát bọn họ còn xôn xao đi tìm cha mẹ thằng nhỏ, mà sao giờ lại bảo hắn là cha nó rồi?

“Anh tính vứt bỏ nó nữa à?” Nanzan tới gần Thành Chu, hạ giọng nói.

“Tôi van anh đó cảnh sát Nanzan, lần trước tôi đã giải thích kỹ với mọi người là tôi với thằng nhóc này không có quan hệ gì hết, cũng không có ý định vứt bỏ nó! Tôi thật tình không biết gì về nó cả!”

Thằng nhóc gì kì cục, mà lại kì cục không theo kiểu kì cục thông thường nữa chứ. Có ai từng thấy đứa trẻ nào mê đi chơi đêm như nó không? Đã lớn gan còn xấu tính, lại ham ăn vô cùng cực... Nói không chừng đây chính là nguyên nhân nó bị ba mẹ vứt bỏ đó...

Biểu cảm chú cảnh sát dần lạnh xuống.

“Tôi chưa bao giờ thấy người cha nào vô trách nhiệm như anh cả! Tại sao anh lại có thể nói những lời này trước mặt đứa nhỏ chứ? Anh có biết ở Nhật Bản bỏ rơi trẻ con là tội rất lớn không?”

“Ở Trung Quốc cũng vậy thôi! Tôi đã nói nó không phải con tôi mà! Anh nghe không hiểu sao?” Thành Chu rống.

“Thành Chu, tôi tin cảnh sát sẽ điều tra rõ chuyện này, anh đừng nóng giận. Nếu như anh cảm thấy để nhóc nhỏ đi theo không tiện thì tôi sẽ tạm thời trông coi nó cho đến khi tìm được manh mối, anh nghĩ sao?” Shumei nghe thấy mùi thuốc súng bắt đầu dày đặc giữa hai người bèn vội vã hoà giải.

Thành Chu còn muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy Shumei khó xử nên đành dần lòng xuống. Bên cạnh đó, hắn cũng chú ý tới nhóc quý củi đầu đứng cạnh hắn chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

Nó... sẽ không khóc chứ?

Nhất thời, cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng, Thành Chu yên lặng.

“Mặt khác, tôi còn có một việc muốn hỏi anh.” Nanzan đổi trọng tâm câu chuyện.

“Chuyện gì?” Thành Chu hồi phục tinh thần.

“Từ một giờ tới ba giờ khuya hôm qua anh ở đâu?”

“Đêm qua?” Thành Chu bỗng dưng nghĩ có khi nào đã xảy ra chuyện gì đó không hay.

Nanzan và Shumei cùng nhìn hắn.

“À, tối hôm qua tôi ở trong phòng xem TV, chờ nhóc con trở về để cho nó ăn rồi ngủ...”

“Anh có đi ra ngoài không?”

Thành Chu nhìn sang nhóc con đang cúi mặt, gãi gãi đầu rồi mỉm cười: “Nhóc con ra ngoài chơi, không chịu trở về, cho nên tôi đi tìm. Khi đó khoảng gần một giờ sáng... Sau đó...”

Ánh mắt của Shumei bỗng thay đổi.

“A? Vậy anh có thấy gì không?” Nanzan hỏi tiếp.

Thành Chu nhìn thoáng qua Shumei, Shumei tránh đi ánh nhìn của hắn.

Nói hay là không? Thành Chu do dự.

“E hèm, anh Thành, tôi nghĩ anh không cần giấu cảnh sát Nanzan đâu. Anh thấy cái gì thứ cứ nói thẳng với anh ấy đi.” Shumei dùng tiếng Trung nói với hắn.

“Cho dù tôi nói là tôi thấy cậu cãi nhau với với một người đàn ông trên ba mươi trên đường cái ngoài biệt thự?” Thành Chu lo lắng cười hỏi.

“Vậy anh có thấy tôi trở về không?” Shumei bỗng nhiên căng thẳng hỏi.

Thành Chu gật đầu.

Cảm kích nhìn hần cười cười, Shumei quay đầu nói cho Nanzan phát hiện của Thành Chu.

Trong lúc đó, Thành Chu thấy nhóc con vẫn đang cúi đầu, không hề có chút kiêu ngạo như mấy bữa giờ, cảm thấy hơi xót xa, định vươn tay xoa đầu nó, nhưng được giữa đường thì rụt trở về.

Hỏi thêm Thành Chu mấy vấn đề nữa, Nanzan cùng Shumei mở miệng cáo từ. Shumei nhìn về phía nhóc con rồi nói với Thành Chu: “Vậy hãy để nó ở chỗ tôi.”

Thành Chu trong lòng cảm kích vô ngần, đang chuẩn bị gật đầu đồng ý thì...

“Hu hu... không ai thương con hết... Hu hu hu...” Tiếng khóc non nớt đầy thương tâm vang lên khắp phòng.

Ba người lớn không hện mà hướng mắt về thằng nhỏ đang dụi mắt thút thít.

“Mẹ không muốn con... Ba cũng không muốn con... con là đứa không ai thương hết... Hu hu hu...”. Nhóc con vừa khóc vừa chạy ra cửa.

Thành Chu liền cảm nhận được hai luồng gì đó bắn tới phía sau. Không cần phải nói, nhất định là Nanzan đang trừng hần.

Thở dài bất đắc dĩ, hần đành đuổi theo nhóc con.

“Được rồi, đừng khóc mà. Nhóc vừa nói tới mẹ nhóc, vậy nhóc biết mẹ nhóc ở đâu không?” Anh nhà tận lực bình tĩnh mà dịu dàng hỏi.

Vừa nghe Thành Chu hỏi, nhóc con càng khóc lớn. “Oa oa oa —— !”

“Bạn nhỏ à, đừng khóc. Ngoan nào, nói anh nghe xem, mẹ nhóc đang ở nơi nào thế?” Shumei ngồi xổm xuống, an ủi nó.

“Mẹ... Mẹ... Ở trên thiên đường...” Nhóc con thút thít.

A! Ba anh người lớn, tôi nhìn anh anh nhìn tôi, đôi mắt thoáng trào dâng niềm thương cảm cho số phận thằng nhỏ.

“Vậy giờ nhóc tạm thời ở với anh nhá?” Shumei càng an ủi dịu dàng hơn.

“Oa oa oa...” Nhóc con đã khóc đến mức hết nói thành lời.

“Vậy ba nhóc đâu? Ý anh là hỏi ba thật của nhóc ấy?” Thành Chu mang vẻ mặt chờ mong, ngồi xổm xuống.

Thằng nhỏ ngẩng đầu, trừng hần với ánh mắt u ám cùng nước mắt nước mũi ròng ròng.

Anh nhà run lấy bẫy.

“Bạn nhỏ à, nói chú cảnh sát nghe đi, nhóc với mẹ nhóc sống ở đâu vậy?”

Nhóc con không trả lời, chỉ khóc, khóc đến nỗi Shumei với Nanzan đều nhìn về phía Thành Chu.

Hết cách, thở dài một chút, Thành Chu ôm thằng nhỏ vào trong lòng. Hần tự nhủ, trong khoảng thời gian vật vã ở Nhật Bản này, hần tạm thời phải gánh thêm trách nhiệm làm cha nữa.

Nhóc con ôm lấy Thành Chu, khóc lớn. “Ba ba !”

Kết cục đã định.

Thành Chu nhìn Nanzan mà mặt cũng muốn khóc.

Đáng tiếc tất cả mọi người không hề chú ý đến nụ cười đắc ý kèm theo giễu cợt của gương mặt nho nhỏ đang vui trong lòng Thành Chu.

12. Chương 11

Sau khi hai người kia ra về, rồi tới buổi trưa, Thành Chu xem TV mới biết được lý do vì sao Nanzan lại tới chỗ hắn.

Đoán mò qua phụ đề trên màn hình, hắn lơ mơ biết được rằng trên núi Ontake đã xảy ra thêm một vụ án mạng nữa.

Người ta phát hiện một thi thể được cho là bị thú hoang tấn công trong một chuyến cáp treo trên núi. Căn cứ vào giấy tờ tùy thân, cảnh sát xác định đó là một người đàn ông ba mươi lăm tuổi, làm nghề thám tử tư.

“Chúng ta đi xem được không?” Nhóc con nằm sấp cạnh hắn chột ngắc đầu hỏi.

“Chỗ đó có gì đẹp mà xem? Không đi.” Thành Chu rùng mình. Hắn cảm thấy thứ có đôi mắt đỏ phát sáng hẳn là có liên quan đến vụ án mạng này... Có khi nào vụ giết người trước cũng là do vật đó gây ra không...

“Đi đi, đi đi mà...” Nhóc con không chịu nghe lời.

“Anh mày nói không đi là không đi!” Thành Chu cứng rắn lên tiếng.

“Hu hu...” Thăng nhỏ nhìn nhìn hắn, bắt đầu giở trò méo máo.

Đối mặt với cái mũi đỏ đỏ hồng hồng kia, lại sợ bị nước mắt tập kích lần nữa, hắn đành vùng vẫy mà rời xa tầm chân bông.

“Xem tí thôi, xem xong là quay về liền đó!”

Nhóc nhỏ cười toe.

Thành Chu lắc đầu. Thiệt tình! Hiện trường giết người có gì đẹp đâu chứ! Thăng cu quỳ kì cục!

Giống như trên đài phát sóng, một đám người đang tụ tập trong nhà cáp treo trên ngọn núi cách đó không xa, có cảnh sát, có nhà báo, cũng có cái thể loại tò mò đến xem cho vui.

Cảnh sát dường như đang cố gắng sơ tán du khách. Đứng bên ngoài băng giấy niêm phong có lẽ là chủ nhà trọ hay biệt thự gì đó với vẻ mặt u sầu.

Bây giờ là đầu tháng mười một, là thời điểm đẹp nhất để ngắm lá đỏ, nói cách khác, đây là thời điểm thu hút một số lượng lớn khách du lịch. Nhưng vào lúc này lại liên tục xảy án giết người trên núi, lại thêm những tin tức cập nhật nóng nổi do truyền thông đưa tới, thế nên không cần phải nói, năm nay núi Ontake sẽ đón một mùa đông tàn khốc hơn bao giờ hết.

Nhóc nhỏ kéo Thành Chu chen vào giữa đoàn người đang đứng xem náo nhiệt.

Ngay sau khi len vào, Thành Chu cảm giác trên tay trống không, thăng nhỏ đã bỏ lại hắn một mình mà chen lên trước.

Lợi ích của dáng người nhỏ bé là có thể chen chúc giữa đám đông rất thuận lợi, nhưng anh nhà thì không được may mắn như vậy, đành vừa di chuyển vừa xin lỗi.

“Biết gì chưa? Khối đá bị niêm phong trước cây thần trên núi đã biến mất rồi.”

“Đá bị niêm phong của cây thần ư? Bác đang nói tới khối đá trong truyền thuyết đã xuất hiện từ trước lúc lập cái miếu Utaki trên núi ấy ạ?”

“Đúng vậy. Lúc anh đi Tokyo mấy ngày nay thì nó bị mất đó.” Bà lão nào đó thở dài.

“Ai lại có thể đụng vào khối đá ấy chứ? Chẳng phải người dân trên núi đều biết rằng không được đụng vào bất cứ thứ gì gần đó sao? Nhất là khối đá ấy.” Người đàn ông trung niên mặc đồ Tây thấp giọng nói, “Có khi nào là do mấy đứa nhóc không hiểu chuyện hoặc du khách không nhỉ?”

“Anh là chủ của ngôi miếu thờ đó, hẳn phải biết hai khả năng xảy ra khi chạm vào khối đá ấy chứ? Nếu không phải người ta cố ý phá hư, như vậy thì...”

“Ý bác là thứ bên trong...”

Bà lão gật đầu.

“Dù sao cũng đã xưa lắm rồi, chẳng ai biết khối đá đó tồn tại đã bao nhiêu năm, mà chẳng ai biết được trong khối đá ấy có thứ gì cả. Nếu nghĩ đến mặt tốt, có lẽ năng lượng niệm phong trên khối đá đã bị biến mất, thứ bên trong khối đá cũng hoá thành cát bụi tan vào trần thế. Nếu nghĩ đến mặt xấu...” Gương mặt bà lão trở nên u sầu làm các nếp nhăn hằn sâu hơn.

“Người có khả năng di chuyển khối đá, huỷ nó và giải được dấu ấn niệm phong, dù là bất cứ ai, thì cũng có một sức mạnh rất lớn. Nếu người này có ý đồ xấu, định dùng sức mạnh của thứ trong khối đá để làm điều ác thì ... Chủ đền thờ à, thế giới này sắp gặp hoạ lớn rồi!”

Trên tay người đàn ông được gọi là chủ miếu thờ còn đang xách hành lý.

Ông lau mồ hôi lạnh tuôn trên trán, nói: “Để cháu lên điều tra xem có biết thêm được điều gì không. Bác Origawa, chút nữa xin mời bác đến chỗ cây thần được không ạ?”

Lúc này, Thành Chu lên tiếng xin đường, băng qua khoảng trống giữa hai người.

Bà lão tên Origawa ngẩng đầu nhìn hắn.

“Thanh niên này...”

“Thanh niên này sao ạ? Xem chừng không phải người ở đây, là du khách sao?”

“Có một người Trung Quốc qua đêm dưới khu miếu thờ, ngày khối đá bị niệm phong biến mất cũng là ngày anh ta có mặt. Hình như chính là người này.”

Hai người cùng nhau ngẩng nhìn về bóng lưng Thành Chu.

Còn Thành Chu thì thật vất vả mới vượt lên được đám người đứng trước mặt, đảo mắt liền thấy nhóc nhỏ thừa dịp cảnh sát vô ý đang tiến qua lớp giấy niệm phong hiện trường.

Ồ? Đó là... Người đàn ông cãi nhau với Shumei đêm qua. Sao anh ta cũng có mặt ở đây? Đã vậy còn đứng trong chỗ niệm phong? Hắn còn tưởng người bị chết được phát hiện hôm nay là anh ta nữa.

Thì ra anh ta còn sống...

Thành Chu để ý thấy người kia đang kinh hoàng nhìn chăm chú vào một nơi. Anh ta nhìn gì ấy nhỉ?

Hắn cũng hướng đường nhìn về phía đó.

“Ê! Quay lại đây coi!” Hắn bắt gặp nhóc nhỏ đang ngồi xổm trước đường phấn vẽ hình người.

Cảnh sát bị tiếng kêu hắn gây chú ý, vừa quay đầu thì thấy nhóc nhỏ ngồi trên hiện trường án mạng, tay đang bốc bốc cái gì đó trên mặt đất.

“Ê! Bạn nhỏ, không được chơi ở đây!” Người cảnh sát phát hiện ra thằng nhỏ liền chạy đến ôm nó đi.

Nhóc con không khóc cũng không nháo, cười hì hì mặc cho cảnh sát đem nó tới chỗ Thành Chu.

“Đây là con của anh hả? Làm ơn trông coi nó giùm, đừng để nó chạy lung tung, nguy hiểm lắm!” Cảnh sát trẻ tuổi trách cứ hắn.

Hiểu được mấy thứ cảnh sát nói cũng không phải cái gì dễ nghe, hắn cười cười xấu hổ, đưa tay đỡ lấy nhóc nhỏ.

“Không được chạy lung tung, biết chưa?” Thành Chu ra vẻ người lớn chừng chặc, khề lên giọng dạy dỗ thằng nhóc.

Nhóc con nhìn bàn tay nhỏ của mình mà hì hì cười, có vẻ như không nghe thấy lời hắn nói.

Lắc đầu, hắn bế nhóc nhỏ chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, hắn nhìn lại hiện trường lần cuối, người đàn ông kia đã không còn ở đó nữa, chỉ còn đám cảnh sát và người giám định đang bận rộn.

Kỳ lạ thật...

Thành Chu ôm nhóc con cùng một bụng đầy thắc mắc rời khỏi nơi đó.

“Nhóc mày đang ăn cái gì thế hả?” Trên đường về biệt thự, Thành Chu tò mò hỏi.

Cục nhỏ kia vừa nhét gì đó vào miệng, biểu cảm coi bộ rất là thoả mãn.

“Không nói đâu!” Nhóc nhỏ trả lời thẳng thắn.

“Không phải ăn cái cục gì trên đất ấy chứ?” Thành Chu nghĩ đến cái thứ thằng nhóc nhặt lên ở hiện trường giết người.

“Hừ!” Thằng nhỏ kiêu ngạo không thèm trả lời.

Thở dài, nghĩ thầm thằng nhóc già đầu rồi mà chẳng sợ bẩn, cái gì lượm được trên đất cũng ăn hết. Hắn đã từng tận mắt thấy mấy đứa nhỏ họ hàng thân thích của hắn hay trèo lên bàn lấy tàn thuốc khói bụi mà cho vào miệng. (Thằng nhỏ nó ăn linh hồn của cái chú thám tử mới chết đó ạ)

“Để tôi xuống!” Nhóc con lên tiếng.

Thành Chu đang ước ao được quăng thằng nhỏ đi, nghe thế liền mừng húm, thả nó xuống ngay.

Nhóc con vừa chạm chân tới đất là phóng ngay vào lối rẽ cách đó không xa.

“Thằng quỷ! Đứng lại đó cho tao!” Người cha số khổ chưa kịp thở lấy hơi đã phải cầm đầu chạy theo.

Càng chạy, hắn phát hiện con đường này càng quen mắt. Cho đến khi một cái thềm đá thật dài xuất hiện ở trước mặt, hắn mới nhớ ra đây là nơi hắn đã đi qua vào đêm đầu tiên đặt chân tới Nhật Bản.

“Đừng chạy! Coi chừng té bây giờ!”

Mắt thấy nhóc con bò thật nhanh lên trên thềm đá, hắn cũng phải cố sức bò theo đề phòng trường hợp thằng nhóc bị ngã.

Đến khi hắn vừa leo đến đỉnh, vừa liếc mắt liền thấy thằng nhỏ đang đứng trong miếu thờ trước mặt và đang... tè.

“Mày mày mày... !” Thành Chu chỉ chỉ nhóc nhỏ, miệng nói không ra lời.

“Nhóc mày muốn đi tè sao không kiếm chỗ khác mà vào vậy đây hả?”

May là ngày hôm nay có sự cố ở nhà cấp treo nên chẳng ai lên núi Ontake này, bằng không để cho người ta thấy cảnh này thì còn ra thể thống gì nữa? Đến lúc đó người bị quở trách không phải nhóc con mà trăm phần trăm sẽ là người cha oan uổng hắn đây!

“Nè nè! Làm cái gì vậy?” Hắn vội vã xông lên ngăn thằng nhỏ lại.

Nhóc quỷ trèo lên bàn thờ bên trong miếu mà đá vào bài vị nhà người ta, vừa đá vừa chửi cái gì đó.

Cũng may anh nhà nghe không hiểu, chứ không hắn nhất định sẽ bị đám từ ngữ bậy bạ của thằng nhỏ dọa ngất đi cho mà xem.

Cũng may ông Trời phù hộ không ai trông coi nơi này, Thành Chu vừa mạnh bạo lôi đầu nhóc nhỏ ra vừa niệm A di đà phật.

“Buông ra! Tôi phải chém nó, cho nó hồn bay phách tán luôn! Chỉ là cái cây thành tinh nho nhỏ thôi mà dám phá hư chuyện tốt! A a a! Không được tha cho nó!”

Nhóc con chửi loạn với ngôn ngữ mà Thành Chu không hiểu. Đến khi hắn đem nó ra khỏi miếu thờ nhỏ kia, cái miếu đã bị phá hỏng hết một nửa. Đi qua hai tượng hai con chó đá, nó còn hung hãn tặng chúng hai cước.

Lạ thật... Thành Chu nhìn hai bức tượng, sao hắn cảm thấy hai con chó đá vốn rất vô cảm mà giờ lại có vẻ như đang rụt cổ vậy?

Ha hả, ảo giác.

Nhất định là ảo giác! Tượng đá là tượng đá, làm sao có biểu cảm như vậy được.

Dốc hết sức lực, cuối cùng Thành Chu cũng đem nhóc quỷ cứ mãi giãy giụa về tới biệt thự Yama Ongaky.

Vừa vào biệt thự, nhóc quý bồng dưng trở mặt ba trăm sáu mươi độ, nhìn thấy ai cũng vâng vâng dạ dạ, khiến mí mắt ai đó giật liên hồi.

Sau đó nhóc nhỏ ngoan ngoãn để chủ nhà ôm đi, bỏ lại sau lưng chiến binh Thành Chu lê những bước chân mệt mỏi vào đại sảnh của biệt thự.

Vì hiện tại sắp đến giờ ăn nên không ít người đã có mặt ở đại sảnh, vài tùm người đang ngồi trò chuyện trên sofa, một số thì đứng trong quầy lưu niệm xem quà.

Bà chủ quầy hàng ngẩng đầu bắt gặp Thành Chu, “A” lên một tiếng rồi chào: “Ngày lành, ngài Thành. Nhìn ngài trông có vẻ rất mệt mỏi, mấy ngày nay vất vả cho ngài rồi.”

Sợ hấn không nghe kịp, bà còn nói chậm lại.

“Ha hả, chị nói quá rồi, không vất vả gì đâu, không chút nào hết á!” Hấn miễn cưỡng cười.

“Nhóc nhỏ hay đi cùng ngài đâu rồi nhỉ?” Bà chủ rất cảm thông với vị khách trẻ tuổi lễ phép này. Bà và chồng đều đã lớn tuổi, lại kinh doanh khách sạn nhiều năm, làm sao chưa thấy hết muôn hình vạn trạng của những vị khách đã ghé qua? Hai vợ chồng bà đều không tin người trẻ tuổi và nhà nhận này có liên quan đến án giết người, cũng không thấy được hấn là kiểu đàn ông nhẵn tâm có thể ném vợ bỏ con của mình.

Cả hai đều nhìn thấy thái độ mà chàng trai đối xử với nhóc con và với những người xung quanh.

“À, vừa nãy đi vào sân thì gặp chủ nhà nên ông ta đem nó đi rồi.” Thành Chu đáp.

“Ồ, vậy chắc ông nhà mang nó đi ăn chiều hay ăn bánh trái gì rồi. Ngài biết không, chồng tôi thích nó lắm đó, thằng nhóc thật là đáng yêu quá đi.” Bà chủ nhà che miệng cười hiền dịu.

“Thật ngại quá, phiền hai người rồi.” Tuy không hiểu hết toàn bộ lời nói của bà chủ, nhưng mấy chuyện như thế này cứ xảy ra hoài nên hấn chỉ biết cúi đầu nói lời cảm tạ.

“Ngài khách sáo quá, ông nhà vừa mang chút quà vặt đến này, ngài với thằng nhỏ ném thử đi. Đây là món bánh bao mua của cửa hiệu nổi tiếng nhất Kyoto, nhất định sẽ hợp với khẩu vị hai người đây.” Bà chủ vừa nói vừa lấy ra hộp bánh bao được cột lại bằng chỉ đỏ.

Không thể khước từ ý tốt của bà chủ, Thành Chu đưa tay nhận lấy rồi nhìn hộp giấy trong tay.

Hấn nghĩ, “đứa con” giờ này chắc đã ăn rồi, “người làm cha” như hấn làm sao mà không đói bụng được? Để ném thử hương vị của món bánh bao này trước đã rồi hấn xem xét có nên để dành cho nhóc quý hay không. He he!

Thành Chu mua một chai nước khoáng rồi rời khỏi đại sảnh, ngồi trên lan can gỗ mà an tĩnh thưởng thức bánh bao và cảnh mặt trời chiều xuống núi... Phê lời như thế, có sao lại không làm?

Đang định vậy thì gặp một người...

“Cậu biết gì chưa?”

“Biết gì ạ?” Thành Chu ngơ ngác, vừa quay đầu thì thấy gương mặt của kẻ hấn chẳng bao giờ muốn gặp Gawakyo Wasai.

“Về thân phận của nạn nhân.”

“Thân phận của nạn nhân? Đã điều tra ra rồi?” Thành Chu phát hiện một Wasai luôn luôn nghiêm túc, thậm chí có thể gọi là bá đạo, lúc này lại trông có vẻ tiêu tụy.

“Tối nay cậu sẽ biết.” Thấy ánh mắt soi mói của hấn, Wasai khó chịu né tránh, bỏ lại một câu nói không đầu không đuôi rồi lạnh lùng rời đi.

Nhún nhún vai, không hiểu vì sao Wasai lại chủ động tìm hấn nói chuyện, nhưng hấn cũng không quá để ý, dù gì thì điều xấu nhất cũng đã xảy ra, hấn đã chuẩn bị tâm lý cuốn gói rời khỏi công ty sau khi về nước rồi.

Chỉ là vẻ hốc hác của Wasai khiến hấn cảm thấy hơi là lạ. Suy cho cùng, hấn luôn cảm thấy gã là một người rất cứng cỏi...

Không nghĩ nhiều về kẻ khó ưa kia nữa, Thành Chu đặt mông xuống lan can gỗ, cẩn thận tháo sợi chỉ bên quanh chiếc hộp, cảm thấy dây chỉ này thật đẹp liền cắt nó vào túi quần. Mở hộp giấy, vén tờ giấy gói thiêu trên mặt qua một bên, nhìn vào thứ bên trong, anh nhà nỡ nụ cười.

Những chiếc bánh bao trắng mịn nhân hạnh đào nằm ngoan ngoãn trên tấm nhựa giả gỗ trong chiếc hộp.

Nhìn qua là thấy mê người rồi, hương vị chắc hẳn cũng sẽ không thua gì vẻ ngoài. Thành Chu quyết định không thèm để dành cho “con”, vứt gói chống ẩm đi rồi cho bánh vào miệng.

Trời ơi ngon quá!

Ăn thêm cái nữa, nhai nhai, uống miếng nước, nuốt xuống.

Há miệng, thêm nữa.

Đồ ăn trong hộp ít dần.

Còn hai cái bánh cuối cùng, Thành Chu trân trọng đưa hai ngón tay cầm lấy một cái.

“A ô!” Bánh bao trong tay biến mất, nếu hẳn mà không rút tay về kịp thì có lẽ hai ngón tay của hẳn cũng sẽ biến mất cùng bánh bao luôn.

Hắn nhìn những ngón tay lẻ loi, trên mặt là biểu cảm “không thể tin nổi”.

“Cái này là của tôi!” Quả nhiên, tiếng trẻ con nhồm nhoàm truyền đến.

Trong lúc nhóc nhỏ còn đang đặc ý hưởng thụ chiến lợi phẩm, Thành Chu dùng tốc độ ánh sáng mà xoi nốt cái bánh cuối cùng, “uòm” một cái, nhét đầy miệng, sau đó ra sức nuốt. A~ quá đã

~Sát ý ngưng tụ quanh người hẳn.

“Oa ha ha ha...” Thành Chu cười hí hửng, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt đầy chết chóc của nhóc con.

Thằng nhỏ chết tiệt! Mới nhiều đó tuổi mà đã có thể dùng mắt giết người ư? Thành Chu đánh giá thằng nhỏ trước mặt một lần nữa, thật đúng là không bình thường mà.

“Đó là của tôi!” Nhóc quỳ la lớn.

Chậm rãi nuốt xuống mở thức ăn trong miệng, Thành đại ca lên tiếng: “Quần áo của nhóc mày từ trong ra ngoài đều là anh mua, nói cách khác, cái gì trên người nhóc mày đều là của anh. Mà người ta nói nhóc mày là con anh, vậy theo quan hệ cha con mà đoán thử xem, cái gì của mày đều là của anh, của anh vẫn là của anh. Hiểu chưa?”

“Sớm muộn gì anh cũng bị tôi ăn sạch cho mà xem.” Nhóc con chống nạnh nói thảm.

“Mày nói cái gì?” Hẳn đưa tay lên vành tai mà nghe ngóng.

“Tôi nói...” Con mắt thằng nhỏ lảo liên, “Tôi nói... Mình về xem TV có được không?”

13. Chương 12

“Bản tin trong ngày: phát hiện thi thể một người đàn ông tại một nhà vệ sinh công cộng gần núi Ontake trưa ngày 30 tháng 10.

Chiều cao khoảng 1m72, cân nặng khoảng 55kg, tuổi khoảng từ 45 đến 50, đầu hói.

Theo lời cảnh sát điều tra, đặc điểm của người chết phù hợp với Gawakyo Chi, từng có tiền án về việc quấy rối tình dục nữ nhân viên trong công ty. Nạn nhân tử vong do mất máu quá nhiều. Hiện nay, đã có kẻ tình nghi trong việc sát hại Gawakyo Chi...”

Thành Chu kinh ngạc, nhìn chăm chăm ba chữ Gawakyo Chi xuất hiện trên màn hình.

“Cái người chết này có họ là Gawakyo, không biết có quan hệ gì với Gawakyo Wasai kia không nhỉ?” Hấn ngồi lên ghế bành, miệng lẩm bẩm.

“Người tốt tên Shumei kia cũng có là họ Gawakyo đó.” Nhóc nhỏ ngồi trước TV cũng không ngoan ngoãn im lặng mà trêu hấn.

“Biết chứ, có nghe lén đám người nói chuyện. Người ta còn nói cậu ấy là nhờ mối quan hệ với Wasai mới vào công ty làm việc được.” Thành Chu nghĩ thầm, loại người cứ hay nói xấu sau lưng này ở đâu cũng có, bất kể giới tính hay quốc tịch.

“Có khi bọn họ đều là bà con thân thích với nhau...”

“Ừa, nghĩ lắm. Ủa~ nhóc quý này, nhóc nói lại những gì trên TV cho anh nghe được không?” Thành Chu đành mở miệng nhờ nhóc nhỏ phiên dịch giúp.

Nhưng hấn cũng không hy vọng nhiều, tính tình thằng quý này vô cùng kì cục, người ta càng cầu xin nó, nó lại càng được voi đòi hai Bà Trưng.

Kỳ lạ là lần này thằng nhóc không hề kiêu căng, còn sợ Thành Chu nghe không hiểu mà tận tình giải thích: “TV nói thân phận người chết trong toilet nam đã xác định được. Người đó tên là Gawakyo Chi. Theo điều tra, lúc trước người này có liên quan đến vụ bê bối quấy rối tình dục nữ nơi công sở, vì số tiền bồi thường và bị công ty đuổi việc nên đâm ra túng quẫn, vì thế ông ta uy hiếp vợ trước của người anh ruột mình để bà ta trao lại ngôi nhà cũ thừa kế từ người mẹ quá cố cho ông ta.

Người đàn bà tên là Tojou Sendaiko, có một người con là Gawakyo Wasai. Lúc án mạng xảy ra, hai người đều có mặt tại núi Ontake. Wasai thì có cứ ngoại phạm, nhưng Tojou Sendaiko thì không thể nào chứng minh được mình ở đâu vào thời điểm ấy. Do đó hiện tại cảnh sát đang tăng cường điều tra về bà ấy bởi vì bà ấy thực sự có động cơ giết người.”

Thành Chu ngơ ngác nhìn nhóc con. Hấn cũng sờ không phải do câu chuyện về gia đình Gawakyo mà là vì giọng điệu phiên dịch sành sỏi của thằng nhỏ.

“Rốt cuộc nhóc mày bao nhiêu tuổi vậy?”

“Hả?” Nhóc quý cười gian, “Anh đoán thử xem?”

“Nghe cách nhóc mày nói chuyện mà anh thấy còn già hơn hai mươi đấy, còn giống như đã qua trường lớp rồi ấy. Nhìn dáng nhóc mày mà nói nhóc mày chỉ hơn sáu tuổi một xíu thì đánh chết anh cũng chẳng tin!”

“Tôi... Tôi cũng quên mất rồi.” Nhóc nhỏ ôm vai nhú mày, “Ngủ lâu quá khiến tôi chẳng nhớ được chuyện gì cả.”

Thành Chu nghiêm mặt: “Anh nghiêm túc hỏi nhóc thì nhóc cũng phải thành thật trả lời đi chứ. Nói xem, nhóc có phải là...”

Thành Chu muốn nói lại thôi, dù sao điều hấn nghĩ cũng thật là ngớ ngẩn. Cho dù trong phim hoặc truyện vẫn hay bắt gặp, nhưng đây là ngoài đời thực cơ mà, hấn không tin đâu.

“Gì cơ?” Nhóc con nheo mắt.

“Thôi, quên đi. Là anh mày mãi suy nghĩ về cái khả năng nhóc mày có thể là một thần đồng có IQ trên 200 thôi. À, ngày hôm nay thấy Wasai đi ra, không biết tối như vậy mà gã đi ra ngoài làm gì nhỉ? Nhìn dáng vẻ của gã hình như là đang có tâm sự...”

“Giờ này anh mới biết tôi là thiên tài sao! Hừ! Ngốc gì mà ngốc thế!”

“Ê! Mày nói cái gì?! Cũng không chịu giấu lại là ai đang nuôi mày nữa... Thằng quý chết tiệt!”

“Anh bảo ai ‘chết tiệt’? Ông chú ngu ngốc!”

“Ê! Mày gọi ai là ‘ông chú’?”

“Tên tui không phải ‘Ê’! Ông cụ non!”

“Ông cụ non!?” Thành Chu triệt để nổi đóa, mắt rực lửa tiến đến phía thằng nhỏ.

“A a a! Giết người! Bớ người ta có người muốn giết con!” Nhóc quỷ vừa chạy khắp phòng vừa la làng.

“Mày đứng lại đó cho tao! Hôm nay không dạy mày một trận ra hồn, tên tao không phải Thành Chu!”

“Tên anh không phải Thành Chu, anh tên Trầm Chu (= chìm thuyền)! Ha ha! Nguy rầu~ thuyền chìm rầu~ ông cụ non sắp chết đuối rầu~! La la la ~” Nhóc con suýt bị Thành Chu túm lấy mà vẫn vui vẻ trêu chọc.

“Mày ... Mày... Mày...!” Nghe thấy chủ đề thời thơ bé hay bị đem ra đùa cợt một lần nữa, anh nhà tức điên lên.

“Không bắt được mày tao thề không làm người !”

“Chờ một chút! Dừng! Anh không muốn biết Wasai đi nơi nào sao?” Thằng nhóc chợt thấy kiệt sức, vội vã nhảy lên bàn kê to.

“Không muốn!” Thành Chu mắt đỏ ngầu, túm lấy cổ áo thằng nhỏ hư hỏng.

“Cho dù Wasai rời khỏi biệt thự?” Dù bị túm áo thật mất mặt nhưng nhóc nhỏ vẫn cố phồng mồm trợn má. Nếu như tôi không hao sức đâm đá cái cây yêu tinh ở cái miếu cà tàng đó thì anh đừng mong có thể làm thế này với tôi!

“Cái gã cuồng công việc Wasai kia mà rời khỏi biệt thự á?” Chắc đi ra vùng lân cận mua đồ thôi mà.

“Tôi nghe chủ nhà nói Wasai về nhà rồi.”

“Về nhà? Vì sao? Gã bỏ mặc Hội nghị ư?”

“Hội nghị hình như giao cho Shumei chủ trì rồi. Muốn biết tại sao gã về nhà thì xem TV đi! Anh còn không mau buông tay!” Nhóc con thét chói tai.

Hắn nhe răng hù thằng nhỏ một phát rồi buông tay, vừa quay nhìn TV thì thấy cảnh sát đang hộ tống một người phụ nữ đang dùng tay áo che mặt tiến ra xe từ một ngôi nhà cũ kiểu Nhật Bản.

“Đó là mẹ của Wasai.”

“Sao nhóc biết?”

Nhóc nhỏ khinh bỉ nhìn hắn, “Bộ anh nghe không hiểu hả? Là trên TV đang nói chứ sao!”

Thành Chu bị thằng nhỏ chọc tức đến xoắn cả ruột nhưng không thể làm gì cả. Muốn đâm cho nó một phát, nhưng cho dù thằng nhỏ đỡ được thì hắn cũng không nở ra tay. Mà nếu như chỉ đe dọa thằng quỷ thì có thể tiếp tục bị nó chơi xỏ ngược lại!

Nhưng... nhưng hắn vẫn muốn dạy cho nó một bài học. Đúng vậy, phải cho nó biết ai mới là kẻ nắm quyền!

Cơ mà oắt con nhân tiểu quỷ đại kia sẽ dễ dàng để hắn bắt nạt sao?

Cuối cùng, ai cao tay hơn ai, ngoại trừ cặp trẻ trâu nửa đêm quậy phá đến mức cả khu biệt thự nghe thấy ra, thì chắc cũng chỉ có quỷ thần mới biết.

Vào buổi tối ngày thứ ba khi mẹ của Wasai bị cảnh sát giải về đồn, Thành Chu nghe tin từ Shumei đang sốt ruột thì biết được, vì không đủ bằng chứng, nên sau hôm Sendaiko bị bắt thì Wasai đã tìm luật sư nộp tiền bảo lãnh bà ta ra nhưng bà ta đã thất cổ tự tử vào xế chiều hôm đó.

Vụ án rơi vào bế tắc, các tin đài đều suy đoán về khả năng Sendaiko tự sát do sức nặng dư luận.

Song song cũng có người đặt ra câu hỏi, không rõ vì sao Sendaiko lại gây án mạng lần hai, rốt cuộc là vì bí mật nào mà bà ta lại có thể ra tay sát hại Gawakyo Chi và một thám tử tư.

Tiếp theo là “Chương trình Phân tích tâm lý tội phạm” trên truyền hình.

Từng đài đều có chuyên gia phân tích tâm lý phạm tội riêng, giải thích hai hành vi giết người phát sinh ở núi Ontake. Trong đó, có hai tranh luận được đưa ra: Một là, hung thủ có hận thù sâu nặng với nạn nhân. Hai là, tâm lý hung thủ không bình thường.

Các chuyên gia cho rằng, nếu không phải như thế thì sẽ rất ít hung thủ sau khi ra tay lại lấy máu nạn nhân nhử động vật hoang dã tới ăn thịt nạn nhân cho đến khi họ chết vì mất máu.

Cảnh sát hoài nghi, hung thủ rất có thể trở mặt xem người xấu số bị dã thú tàn phá rồi sau khi xác định nạn nhân hoàn toàn tắt thở mới rời khỏi hiện trường.

Nhưng một người phụ nữ trên năm mươi tuổi và có vóc dáng trung bình sao có thể di chuyển được Gawakyo Chi và thám tử tư kia? Cho dù bà ta có thể khống chế Gawakyo Chi nhờ gậy bằng cách đánh lén nhưng còn người thám tử với chiều cao gần 1m80 kia thì sao? Làm sao đoán chắc được anh ta sẽ không thoát khỏi tay bà ấy?”

Nhìn hình ảnh của người thám tử trên TV, dạ dày Thành Chu co rút từng đợt.

Hắn đã chính mắt thấy người đàn ông này cãi nhau với Shumei vào tối hôm nọ, và đã chính mắt thấy anh ta còn ‘sống sờ sờ’ đứng ở hiện trường ở cấp treo trên núi mà!

Vậy là sao? Không lẽ hắn thấy...

“Thành Chu? Thành Chu!”

“A! Gì cơ?”

Vai bị chụp lấy khiến hắn quay đầu nhìn. Dennis đang ở trước mặt.

“Nhiều người đang cân nhắc xem có nên đến dự tang lễ của mẹ ngài Wasai hay không? Nghe nói ông ta rời khỏi công ty để về lo tang sự cho mẹ. Đi chung không?” Dennis hỏi.

Nhìn về đám người vừa xem tin tức vừa bàn tán trong phòng, Thành Chu mĩa mai cười thầm.

Đúng là một lũ a dua! Biết hung thủ bây giờ không phải là hắn liền lập tức lớn gan. Cái gì mà “Phòng ngủ bên kia chật quá, bọn tôi về phòng anh ở chung nhé?”

Ngay cả một câu xin lỗi mà các người cũng không nói được sao?

Nhóc con ngồi xem TV đằng kia thấy miệng anh nhà làm bầm mà không phát ra tiếng, đoán chắc trong lòng anh nhà đang mắng chửi thậm tệ đám người thói nát đó.

Nó bò qua giật nhẹ góc áo của hắn, biểu cảm của tên gốc này rất rõ ràng, nhìn mặt là biết liền.

“Đã như vậy mà còn muốn đến sao? Tôi thấy anh nên bỏ ý nghĩ đó đi thì hơn.” Nhóc con kề sát bên tai hắn, nhỏ giọng chọc ghẹo.

Tén ténn ténn! Một cái gân xanh nổi lên trên trán Thành Chu! Thằng quỷ đáng ghét!

Tuy biết rõ nó nói rất đúng, nhưng... hắn vẫn rất tức giận.

Ai cần mày lo! Anh nhà nghiêng đầu dùng mắt trả lời.

Tôi cũng chả thèm quan tâm anh nữa! Nhóc nhỏ trừng lại.

“Được rồi... được rồi, hai cha con kia lại nhốn nháo gì nữa đây? Buổi tối hôm trước hai người lật tung cái biệt thự này lên mà còn chưa thấy đủ sao? Sợ bọn tôi chưa thấy cha con mấy người máu mủ tình thâm à?” George ngồi cạnh Shumei đang mặt ủ mày chau mở miệng trêu đùa hai người.

“Ha ha ha ha...” Mọi người nhớ lại buổi tối náo nhiệt ngày đó liền quên đi bầu không khí căng thẳng mà cùng cười to. Ngay cả Shumei cũng khẽ nhướn miệng cười.

Đôi cha con này cũng thật giống như tên gọi của núi Ontake. (tên tiếng Bông của núi Ontake là núi Ngự Nhạc = vui vẻ)

“Quyết định vậy đi. Ngày mai chúng ta đi xe cáp xuống núi, chi nhánh công ty bên Nhật sẽ phụ trách cho xe lên rước chúng ta đến nhà của Wasai viếng mẹ anh ta. Shumei, phiên cậu phụ trách liên hệ với công ty bên kia nhé?” Dennis không đợi Thành Chu trả lời, tự ý nêu chủ trương.

Shumei yên lặng gật đầu.

Thành Chu nhìn cậu, cảm thấy Shumei thực sự rất quan tâm đến người họ hàng tên Wasai kia. Nghe nói Wasai không có mặt trong danh sách kẻ tình nghi cũng là do Shumei đứng ra làm chứng.

.
. .

Ngày hôm sau, dưới sự trợ giúp của Shumei, ba mươi ba vị tinh anh tham gia Hội nghị giao lưu học hỏi của công ty kinh doanh AHS, ngoại trừ nhân viên của chi nhánh bên này, cùng đón xe đến nhà cũ của Gawakyo Wasai.

Ban đầu có một số thành phần không muốn đến, nhưng vì nghe nói nhà Wasai có mở tiệc đãi khách và vì sự tò mò tốt độ về những lễ nghi cấm kỵ của người chết ở xứ sở hoa anh đào nên tất cả đều có mặt đầy đủ. À, còn thêm một cục nhỏ lúc nào cũng bám theo “ba ba” nữa chứ.

Bãi đỗ xe trước ngôi nhà cổ đã ních đầy xe cộ. Nói là đầy nhưng thật ra chỉ có hai chiếc là đầy rồi. May là nhà Wasai đã dựng sẵn biển báo đỗ xe cho người đến viếng biết nơi mà đỗ.

“Chúng ta đến như thế này có kì lắm không nhỉ?” Thành Chu thì thầm với Shumei.

Trên đường đến Nhật hấn đã gặp phải biết bao nhiêu là chuyện kì cục, bây giờ còn tham gia một lễ tang. Hấn rất sợ mình lại bắt gặp phải những thứ không nên thấy nữa.

“Không đâu.” Shumei nhỏ giọng trả lời. “Nhìn chung thì lễ tang và lễ tưởng niệm không giống hôn lễ phải có giấy mời, những thứ lễ này ai đến cũng được cả.”

Nói xong, Shumei dẫn đoàn người tiếng lên phía trước.

Để tiện cho người đến phúng viếng, đại môn luôn được rộng mở mấy ngày nay.

“Vậy lễ tang ở đây có tiến hành chôn cất không?” Dennis ló đầu hỏi trong lúc đoàn người lần lượt cúi mình tháo giày để tiến vào bên trong ngôi nhà.

“Cũng không hẳn, vài người sẽ cử hành chôn cất trong chính nơi ở của mình...”

Xin chào, chúng tôi là đồng nghiệp của ngài Wasai, xin được đại diện toàn thể nhân viên trong công ty gửi đến ngài Wasai lời chia buồn chân thành.” Shumei khom người nói với người trợ lý phụ trách tang lễ.

Trợ lý đang ngồi quỳ cũng gấp người đáp lại: “Xin cảm ơn. Mời ngài kí tên.”

Shumei cầm lấy cây bút nhỏ trên bàn, ghi lên tấm thẻ tre dòng chữ “Nhân viên công ty AHS” và số tiền, đồng thời lấy ra một phong thư đưa tới tay người trợ lý ngồi sau bàn.

Trợ lý đốt hương rồi phân đều cho mọi người.

Thành Chu lơ ngơ nhận hương, không biết bước tiếp theo phải làm gì. Nhóc con vừa vào phòng đã bắt đầu ngó nghiêng, cảm thấy thích thú với mọi thứ xung quanh.

Đây là phòng khách rất rộng, khoảng mười cánh cửa kéo bằng giấy, đối diện là nhà bếp rộng khoảng sáu tấm cửa, bên trái là hai gian phòng tỉ lệ 6:8.

Bên phải phòng khách là một cầu thang dẫn lên lầu, bên phải nơi làm lễ là nhà vệ sinh và phòng tắm.

Cửa phòng nhà bếp và hai phòng kế bên được mở ra, hai phòng tương thông tạm thời dùng làm nơi hành lễ.

Đứng ở vị trí của Thành Chu có thể thấy rõ Wasai cùng một người phụ nữ trẻ tuổi đang quỳ trước bàn tế.

Số người đến hành lễ cáo biệt trước tên đàn ít đến đáng thương, dường như là một số hàng xóm lân cận.

Thành Chu cảm thấy có người nhìn hấn bèn dời mắt, phát hiện thấy một người đàn ông trung niên hơi có bụng bia đang ngồi ở một bàn ăn trong nhà bếp. Hấn nhanh chóng nhớ ra người này là cảnh sát Suzuki mà hấn đã gặp.

Đối diện Suzuki là một cảnh sát trẻ tuổi cảnh sát Nanzan, người quen của Thành Chu.

“Đi thôi, đầu tiên chúng ta phải dâng hương.” Shumei cũng chú ý tới hai người Suzuki, gật đầu chào rồi nói với hân.

Thành Chu giữ chặt Shumei, “Vậy có thấy di thể không?” Trong lòng hân có cảm giác không ổn.

“Có, nhưng tôi nghĩ mặt di thể sẽ được che lại, vì nghe nói sắc mặt lúc chết của Sendaiko không dễ nhìn cho lắm...” Shumei lộ ra vẻ đau thương và buồn rầu.

“Ừ...” Vậy hân không vào đó cũng được đúng không?

“Đồ nhát gan!” Giọng ai đó nói nhỏ vào tai hân.

Véo nhẹ mặt thẳng cu quỳ để cảnh cáo, Thành Chu cùng Shumei tiến vào gian phòng.

14. Chương 13

Shumei đi tới trước mặt hai vợ chồng Wasai, đầu tiên là đến cúi người hành lễ, sau đó đứng dậy nhìn Wasai, thấp giọng nói: “Xin hãy nén bi thương, Wasai.”

Wasai ngẩng đầu, trên mặt là nét ngạc nhiên không che được. Từ khi cả nhóm người tiến vào nhà, gã vẫn luôn chú ý đến bên này.

Gã không nghĩ nguyên cả hội nghị lại đến đây cùng với Shumei. Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, gã và vợ vẫn im lặng khom người hoàn lễ.

Vợ của Wasai thật đúng như lời đồn, một phụ nữ đoan trang xinh đẹp. Nét son phấn phủ nhẹ trên mặt cô càng làm tăng thêm vẻ kiều diễm cùng đau thương hết như trong những bức hoạ mỹ nhân.

Nhìn vợ người ta là không tốt, Thành Chu hành lễ xong liền đi theo Shumei đi ra phía sau tế đàn. Nhóc con nắm góc áo hân leo đèo theo sau.

Di thể được đặt trong quan tài, trên quan tài là bức hình khi còn sống của Sendaiko.

Người trên bức ảnh có vẻ mặt rất nghiêm túc, thoát nhìn tương đối trẻ, không giống như một người phụ nữ trên năm mươi.

Thành Chu bắt chước Shumei giơ hương lên, đang chuẩn bị khom lưng thì vô tình đảo mắt qua bức ảnh, khiến trái tim của hân chết lặng.

Không biết có phải là hân nhạy cảm quá hay không, nhưng người phụ nữ trên ảnh dường như đang nhìn hân chằm chằm. Hân cơ hồ có thể nhìn ra trong ánh mắt kia là thù hận và day dứt.

Bà ta thù hận cái gì? Day dứt điều gì? Tim đập thình thịch, hân cố gắng nhìn thẳng về phía trước mà hành lễ, đồng thời không để ánh mắt rơi xuống linh cữu của Sendaiko đang che vải trắng trong quan tài.

“Yết hầu bà ta động đấy kìa.”

Nhóc nhỏ kéo kéo góc áo Thành Chu, “tò mò” cất tiếng, giọng nói không lớn cũng không nhỏ, đủ để toàn bộ mọi người nghe thấy.

Chỉ cần là người nghe được tiếng Nhật thì sẽ hiểu, bao gồm luôn vợ chồng Wasai. Tất cả cùng nhau hít sâu một hơi rồi nhìn về phía cỗ quan tài màu đỏ.

“Nhóc mày nói bậy bạ gì đó?!” Thành Chu lập tức trách mắng ngay sau khi nào hân dịch ra được lời nói kia.

“Động đấy thiệt mà!” Thằng nhóc không chịu, quyết gông cổ cãi.

Mồ hôi lạnh túa ra trên lưng, Thành Chu rõ ràng cảm giác được tim mình đập rộn lên, tay chân run lẩy bẩy. Bởi hình như hân thấy... Thi thể người đàn bà trong quan tài đang từ từ ngò dậy...

Ảo giác! Ảo giác! Đây đều là ảo giác! Nhất định là do đêm qua coi phim kinh dị Nhật nè!

“Anh sợ à?” Nhóc con ngẩng đầu, dùng tiếng Trung nhỏ giọng hỏi. Tuy ngữ điệu thật quan tâm ân cần nhưng nụ cười đều cộng thêm ánh mắt giảo hoạt đã cho thấy thằng quỷ chẳng có ý tốt gì.

Anh mà sợ sao! Mà nhìn coi trong phòng có đứa nào gặp ma mà không sợ không?

“Trời sáng trưng mà ma cò cái khỉ gì! Nhóc mà trăm phần trăm là nhìn lầm rồi đó!” Anh nhà ưỡn ngực làm màu.

Hai vợ chồng Wasai đứng dậy đi tới trước quan tài, Wasai tự mình kiểm tra tình trạng di thể của mẹ.

“Xin lỗi! Là do thằng nhỏ hoa mắt nhìn nhầm rồi. Lẽ ra đêm qua tôi không nên cho nó xem phim kinh dị mới phải, ha ha ha...” Thành Chu gượng cười xin lỗi mọi người.

Nhóc con chú ý tới ánh mắt né tránh cổ quan tài của Thành Chu, không khỏi âm thầm cười nhạo hắn một cái rồi kéo áo hắn, “Tôi muốn đi toilet.”

“Toilet? Ồ, được được...! Vừa lúc anh mà cũng muốn đi... vậy hai mình cùng đi...” Đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi tình huống xấu hổ này thì nghe thấy tiếng nhóc con, Thành Chu liền gật đầu cái rụp.

Shumei nghe vậy bèn ân cần chỉ hướng đi tới toilet cho hai người.

Thành Chu cảm ơn, vội vã dắt thằng nhỏ rời phòng.

Phía sau, Gawakyo Wasai vẫn ngẩng đầu nhìn chăm chú bóng dáng hai người, trông như đang đắm chiêu suy nghĩ gì đó.

Phòng vệ sinh nhà Wasai đối diện với phòng tắm, chính giữa tương thông là bồn rửa mặt và phòng thay đồ. Và ai ai cũng biết, phía trên bồn rửa mặt thông thường sẽ có một cái gương.

“Sau này nhóc mà tuyệt đối không được nói mấy thứ tầm phào này ở chỗ đông người nữa, nghe chưa?!” Thành Chu đi tới bồn rửa mặt, cúi đầu cảnh cáo nhóc con.

“Nhưng tôi thấy rõ ràng là vậy mà! Nếu như không nói như thế thì có tính là nói dối không?” Nhóc con nghiêng đầu hỏi.

“Không tính!” Hắn quay đầu trả lời dứt khoát, sau đó mở vòi nước, tắt nước lên phần phật rửa mặt. Hắn rất cần nước lạnh để bình tĩnh trở lại.

Nước văng tung toé lên gương.

“Sao còn không chịu đi WC, đứng đây làm gì?” Thành Chu cảm thấy như đang có người nhìn mình, nghĩ rằng đó là nhóc con bèn đứng thẳng người lau mặt qua loa, xoay đầu hỏi.

Một người phụ nữ mặt tím đen đứng bên cạnh độc ác nhìn hắn không chớp mắt.

Một gương mặt sung huyết sưng phồng, một đôi mắt hận thù toả đầy sát khí.

Á! Thành Chu mềm nhũn chân, vội vã chống tay lên bồn rửa mặt sau lưng.

Ảo giác, đây là ảo giác.

Hai tay người phụ nữ buông thõng hai bên hông.

Chẳng hiểu sao hắn lại nghĩ bà ta sẽ vươn đến bóp cổ hắn bất kì lúc nào.

Nếu không phải vừa xem qua ảnh chụp, hắn quả thực không cách nào tưởng tượng được một người phụ nữ đoan trang lại có thể biến dạng như thế.

Chắc chắn bà ta đã thất cổ tự vẫn!

Hắn muốn rời khỏi đây, song lại phát hiện thân thể không thể nhúc nhích được một chút nào, tuy hắn vẫn rất tỉnh táo, nhưng ngay cả ngón út cũng không động đậy được.

Đối với mấy chuyện như thế này, hắn cũng không mấy xa lạ. Thời đại học lúc hắn gặp căng thẳng cũng từng mắc phải, nhưng đa số là phát sinh vào lúc ngủ. Hắn hiếm khi mắc phải chứng này trong trường hợp đang tỉnh táo như vậy, hình như là chưa từng gặp phải luôn.

Thử dồn sức cử động ngón tay trở, hắn biết, theo những kinh nghiệm trước, chỉ cần động tay được thì hắn sẽ có thể khôi phục trạng thái bình thường được.

Lúc hắn đang cố sức cử động thì người phụ nữ chậm rãi tiến đến gần tay trái lên.

Vai bị chế trụ.

Hắn không có cảm giác bị chế trụ thật sự, chỉ thấy một cánh tay đang nắm lấy vai mình.

Một luồng hơi lạnh ập vào trong tim, thân thể hắn bắt đầu lạnh từ trong ra ngoài, cứ như bị hút hết sinh khí.

Thân ảnh người phụ nữ càng ngày càng rõ ràng, tựa như đang thực thể hoá từ ảo ảnh.

Hai thân thể bắt đầu hơi run. Một tia tham lam bắn ra từ mắt bà ta.

Đây là chuyện gì? Hắn đang bị nữ quỷ hút dương khí sao? Mẹ của Wasai sao? Sao ông trời chơi gì kỳ vậy? !

Không lẽ do hắn nhìn vợ của Wasai sao? Ôi... mẹ ơi, tha thứ cho con, tuy mẹ đã thật vui vì cuối cùng con cũng trưởng thành, nhưng số con của mẹ không hợp với phong thủy ở Nhật Bản rồi... Con của mẹ bây giờ sắp đi... bán muối rồi...

“Choang!”

Ngay lúc Thành Chu đang chuẩn bị hy sinh oanh liệt thì một vật thể hình tròn lướt qua mặt hắn theo một quỹ đạo kỳ lạ rồi ghim vào mặt gương phía sau.

Gương vỡ.

Cảm giác nặng nề liền thoát khỏi thân thể như được tháo bỏ xiềng xích, hắn mở hai mắt ra nhìn phía trước – mẹ của Wasai đã biến mất.

“Anh đứng ngơ ngơ ở đây làm chi vậy?” Cửa phòng toilet mở ra, nhóc con đứng chống nạnh hỏi.

Vật hình tròn rơi xuống bồn rửa mặt. Là một quả bóng nhỏ dùng để khử mùi bồn cầu.

Thành Chu miễn cưỡng nhếch miệng, cười đến khi não cảm nhận được khoé miệng co rút mới thấy cơ thể đã quay lại tình trạng bình thường.

“Nhóc mà có thấy... thứ kia không?” Anh nhà múa may chỉ về phía trước.

Thằng nhỏ nghiêng đầu, không hiểu hắn đang làm cái quái gì.

Cắn răng một cái, hắn nói tiếp: “Mẹ của Wasai đó!”

“Thấy chứ, không phải bà ta ở trong quan tài sao?”

“Vậy mà có thấy bà ta đi vô đây không?” Thành Chu nghiêm túc hỏi.

Nhóc con đi tới trước mặt hắn, cẩn thận nhón chân góc đầu nhìn hắn.

“Ồ... Bộ anh bị xoắn não hả?”

... Thằng nhỏ bị bỏ rơi mất dạy! Anh nhà xiết chặt nắm tay, nghiêng răng đe dọa.

“Xảy ra chuyện gì thế? Hình như tôi vừa nghe tiếng gì đó vỡ... A! Cái gương!” Có người mở cửa bước vào, tiếng cửa Shumei vọng đến.

Thành Chu vội vã thu hồi gương mặt sợ hãi, xoay người nhìn về chiếc gương phía sau.

Éc! Thôi bỏ mợ rồi!

Chính giữa mặt gương là vết nứt to cỡ nắm đấm.

Cái này bao nhiêu tiền đây? Đồ của Nhật Bản chắc là quý lắm đúng không? Đừng nói là phải bồi thường nha?

Thằng quỷ chết bầm! Nói đi, là mày làm đúng không? Thành Chu dùng ánh mắt ép hỏi thằng nhỏ.

“Ba xem kìa, ba làm hư gương của người ta rồi.” Âm thanh non nớt rõ ngay thớ rõ vô tội.

Thành Chu còn chưa kịp giết chết tiểu quỷ bằng ánh mắt thì chợt nghe Shumei khẽ cười: “Không sao, tôi nghĩ Wasai sẽ không giận đâu. Không ai bị thương là tốt rồi.”

“Cái này, cái này... Không phải...” Thành Chu muốn giải thích.

“Người lớn không được nói dối nha!” Nhóc con đi tới trước mặt Thành Chu, cười ngọt ngào rồi hiên ngang đẩy hẳn ra, nhảy chân sáo đến bồn rửa tay.

Thành Chu lôi nhóc con ra khỏi toilet, thấy Shumei đang nói gì đó với Wasai, sau đó chỉ thấy gã nhìn hẳn đầy tức giận và trách cứ.

Cô rút lại cái cổ lạnh ngắt, Thành Chu quay trở lại phòng khách đầy khí người. Còn nhóc quỷ đã sớm chạy lạch bạch tới chỗ Nanzan đang ngoắc, lấy cái gì đó trong tay tên kia bỏ vào miệng.

Thằng quỷ ham ăn! Ai cho mày ăn thì mày gọi là “ba” đúng không?! Liếc xéo thằng nhỏ đang cười hì hì kia một cái, hẳn ngẩng đầu lên lần nữa.

Ánh mắt của hắn và của người phụ nữ trong ảnh lại giao nhau.

Tấm hình treo người đàn bà ngũ tuần treo trên cửa phòng khách và nhà bếp bị gió thổi qua lại...

Nhưng ánh mắt bà ta vẫn Thành Chu. Hẳn thậm chí còn cảm thấy bà ta đang cười âm hiểm nữa.

Hắn cười mếu, nhận thấy trái tim mình chưa bao giờ đập mạnh như bây giờ.

Hắn hét lên có được không? Vì sao chỉ có hắn mới nhìn thấy? Vì sao ánh mắt của mọi người đều bay ra cửa sổ hết vậy? Có khi nào đó chỉ ảo giác không? Hay mắt hắn có vấn đề? Nếu hắn mà la lên thì bọn chúng nó sẽ cười cho đẹt mặt mất thôi...

Hic, hẳn không muốn bị cười đâu...

Cho nên... Dù mẹ của Wasai có đưa tay tháo dây thừng ra khỏi cổ... Dù hai chân bà ta có chạm được mặt đất... Cho dù bà ta có chậm chậm bước đến, chậm chậm đặt hai tay lên vai hắn, hẳn cũng sẽ không...

“Oa a a a ! Má ơi! Có maaaaa !”

“Phụt!” Nhóc con bị tiếng hét vô cùng khó nghe của anh nhà làm cho phun hết chocolate trong miệng ra.

.

.

Thiệt là... nhục còn hơn con cá nục!

Ngồi trên cáp treo lên núi, Thành Chu ôm mặt, hẳn muốn khóc quá đi thôi.

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn hắn, trên mặt ai cũng tràn ngập kinh ngạc cùng châm biếm.

Từ biểu cảm của bọn họ, hẳn hầu như nhìn ra được trong lòng bọn họ đang suy nghĩ gì.

Coi thằng Thành Chu đẹp mặt chưa kìa! Thằng đó có vẻ... thích tỏ ra nguy hiểm nhỉ?!

Người ở Bộ phận Kinh doanh đệ nhất Trung Quốc sao lại có thể phái một tên bản bựa như vậy đến đây nhỉ? Lê nào bọn họ không còn ai để chỉ định nữa hay sao?

Thằng này thực sự không phải kẻ sát nhân à? Không phải nói “đừng trông mặt mà bắt hình dong” sao?

“Thực sự là quá thất đức, mẹ của người ta vừa mới qua đời...” Hàng xóm kể bên khe khẽ nói.

Sắc mặt Wasai thì xấu ngang ngựa mẹ của gã. Cả Shumei cũng khó hiểu nhìn hắn với ánh mắt “anh bị gì vậy”.

Mà sau khi hấn hú hét xong thì cảnh vật trở lại bình thường như cũ.

Trên cửa không có bất cứ thứ gì hết, không có dây thừng, không có mẹ của Wasai. Trước mặt hấn chỉ có thằng nhóc chạy từ chỗ cảnh sát Nanzan tới mà thôi.

Tao phải về nước! Ruột gan anh nhà thét gào.

Hình như đã tới trạm cuối rồi thì phải.

Cực khổ lắm mới vút được mớ bông bong trong đầu kia, hấn chợt để ý thấy trong cáp treo hôm nay đặc biệt ít người, hình như chỉ có hấn và một người phụ nữ sau lưng hấn.

Lạ ghê, nhớ lúc lên xe cáp có nhiều người lắm mà?

Tuy núi Ontake xảy ra hai vụ giết người, nhưng lượng du khách không giảm đi nhiều, không biết là do bọn họ có lá gan lớn hay muốn thử mạo hiểm nữa.

Hấn để ý du khách đa số là bọn thanh niên, mà thời điểm hiện giờ cũng không rơi vào kỳ nghỉ, nếu nói bọn trẻ trâu đó không phải chạy đến xem giết người thì hấn cũng chẳng còn phải biết lý giải như nào.

Nhưng mà hồi nãy nhiều người lắm, sao tới trạm thì không thấy ai hết vậy? Nếu hấn nhớ không lầm thì phải đến trạm cuối mới được xuống xe cáp cơ mà.

Trong xe cáp hôm nay cũng không có hướng dẫn viên du lịch giới thiệu phong cảnh này nọ như mọi ngày. Bên trong cáp treo yên tĩnh đến rùng rợn.

Quay đầu nhìn ra cửa sổ, cảnh vật thật đẹp, chỉ là...

Dường như chỉ mới hai giờ chiều thôi mà sao trời lại tối như vậy? Thành Chu bắt đầu bất an, nhìn đồng hồ đeo tay, thầm mong xuống xe cáp mau mau.

Sớm biết vậy đã không trở về một mình. Dù có lấy sọt trùn đầu hay không thì mặt mũi cũng đã mất sạch rồi, còn thiết tha gì nữa. Biết đâu ở lại còn được ăn chực của thằng khốn Wasai một châu thì sao?! Mà ăn nhiều đó thì bỏ bèn gì? Nghe nói vợ gã nhiều tiền lắm mà?

Tiếc quá! Lúc nãy nhục quá, bức xúc bức xúc đem giao thằng nhỏ nhờ Shumei trông coi giùm rồi một thân một mình trở về.

Giờ không có ai để hỏi han hết. Thành Chu nhìn nhìn đồng hồ điện tử, sao chết pin rồi? Xa xa phía sau có tiếng bước chân truyền tới.

Chắc người phụ nữ kia cũng thấy có gì đó không ổn, chắc tính đi hỏi tài xế. Thành Chu nghĩ thầm.

Tiếng bước chân dừng lại gần bên người hấn.

Thành Chu tự động ngẩng đầu.

“...” Và rồi sợ đến mức không thể hét toáng lên...

Mẹ của Wasai đang đứng đối diện mỉm cười với hấn, một nụ cười u ám đầy nham hiểm.

... Hình như hấn bị lệ quỷ quần thân hay sao ấy nhỉ?

Nghe nói hồn ma bị oan ức mới có thể biến thành lệ quỷ, lẽ nào mẹ của Wasai bị chết oan sao? Bà ta không phải hung thủ ư?

Cơ mà nhìn hình dạng lúc này của bà ta, đừng nói giết hai người, cho dù nói bắt giết hai ngàn người hấn cũng tin tuốt.

“Dạ, chào bác... Ha hả...” Thành Chu nhích nhích cái mông một chút, hồng tránh đi đường nhìn của Sendaiko.

“Cho ta...”

Đôi môi sưng tím hé mở, tiếng nói vọng ra khàn khàn như bị bọt cát bào mòn, đầu lưỡi cứng ngắc sau khi chết cứ chực chờ rơi ra khỏi miệng.

“Cho bác cái gì? Bác muốn cháu cho bác cái gì ạ?” Thành Chu cố gắng lùi lại, ráng nặn ra gương mặt tươi cười vô cùng khả ái.

” Cho ta... tất cả....” Sendaiko vươn hai tay.

Mắt thấy hai tay Sendaiko sắp chạm tới vai mình, Thành Chu nhanh chóng luồn qua cánh tay bà ta.

Lùi từng bước từng bước ra sau, hắn đã hiểu Sendaiko muốn gì từ mình rồi.

Bà ta muốn dương khí của hắn!

Lúc ở nhà vệ sinh bị gián đoạn nên bà ta ám hắn tới bây giờ. Lần này thì còn ai ngăn được bà nữa đây?

Bà ta cần dương khí của hắn để làm gì? Biến thành người sao? Anh nhà run lập cập.

“... Đưa... Ta... !” Sendaiko loạng choạng bước tới gần.

Đôi mắt âm trầm nhìn hắn chằm chằm như rắn hổ mang rình ếch. Trong đầu hắn muốn chạy trốn, nhưng chân hắn như mọc rễ xuống đất, còn hai bắp đùi thì run như cây sậy không thể nhúc nhích một chút nào.

Mọi người đâu? Tất cả biến đâu cả rồi? Bác tài đâu rồi?

15. Chương 14

“Chúng ta có thể... có thể thương lượng... một chút được không? Chẳng hạn như... cháu giúp bác hoàn thành tâm nguyện của bác. Bác có tâm nguyện nào...”

Thành Chu ngậm miệng. Hắn có ngốc đến đâu cũng nhìn ra quỷ phụ trước mắt chẳng hề có ý định giao tiếp gì với hắn cả. Thấy gương mặt méo mó của Sendaiko tới gần, Thành Chu vừa sợ vừa ảm ức.

Các nữ quỷ trong truyện Liêu trai chí dị của người Trung Quốc bọn hắn đều là mỹ nhân, không chỉ tư sắc mà cầm kỳ thi họa cũng rất đỉnh, cho dù đoạt dương khí của người khác... thì cũng rất lãng mạn... Còn đám quỷ ở Nhật Bản sao lại kinh khủng như vậy? Trong đám quỷ tới tìm hắn còn có thêm một thím năm chục tuổi nữa...

Đôi bàn tay tro xương xanh tím gầy đét đặt lên vai Thành Chu, hắn gần như cảm thấy được độ cứng của chúng.

Bàn tay siết mạnh lấy vai hắn, khiến khoảng cách giữa hắn và Sendaiko ngắn lại, hắn thậm chí còn thấy được tơ máu trong mắt bà ta.

“Cứu với...” Hắn không nghĩ có ngày mình lại hô lên hai từ này, có điều ngay cả hắn cũng thấy âm lượng của chúng rất nhỏ, nhỏ đến đáng thương.

Dường như sự sợ hãi đã khống chế thanh quản của hắn rồi.

Thật kì lạ, lúc ở nhà vệ sinh hắn còn nghĩ Sendaiko chỉ là ảo ảnh, nhưng giờ đây hắn lại cảm nhận được trọng lượng của đôi bàn tay đang đặt trên vai hắn.

Cũng không biết có phải do sợ quá mà sang chấn tâm lý hay không, cơ chế mất diéc tai ngơ tự bảo vệ mình từ nhỏ của Thành Chu được kích hoạt, lực chú ý của anh nhà từ việc mình bị Sendaiko bắt giữ đã tự động dời sang nơi khác. (cho đỡ sợ :v)

Sendaiko có phải cương thi không nhỉ? Hắn tự hỏi. (cương thi = zombie = xác sống)

Nếu như bà ta là cương thi thì mọi người đã phát hiện biến dạng ở di thể bà ta tại nhà Wasai rồi. Hắn cũng nhớ các cương thi trên TV đều nhờ vào thân thể thực sự mới di chuyển được.

Vậy đây là linh hồn được thực thể hóa sao? Nhờ hút dương khí hắn sao? Sao bà không hút những người khác? Không lẽ ma quỷ cũng biết chọn kẻ yếu để bắt nạt sao?

Ồi... Thôi chết! Cảm giác ở nhà Wasai lại kéo đến nữa rồi.

Khí lạnh từng chút một tập kích lục phủ ngũ tạng của hắn rồi dần dần lan ra tứ chi.

Cảm giác khó chịu này cũng khiến Thành Chu dần dần tan rã lực chú ý.

Mình sẽ chết đi như thế sao...? Chết như thế chẳng có một tí giá trị nào cả, ít ra cũng phải cứu được vài ba mạng người rồi chết để còn lưu anh danh hùng chứ.

Lần đến Nhật Bản này đúng là một đi không trở lại rồi. Về đánh chết mình cũng chẳng đến Nhật nữa đâu... Cha ơi, mẹ ơi... con xin lỗi hai người... Hu hu... Không biết lần này chết có tính là tai nạn lao động hay không nhỉ? Hu hu hu ...

A a a a !!! Nếu như bọn kia mà không tính cho mình là chết vì tai nạn lao động thì thế nào sau khi chết mình cũng phải biến thành lệ quỷ tìm bọn chúng tính sổ... Đứa đầu tiên mình tìm là...

Xoảng! Cửa sổ thủy tinh bỗng nhiên vỡ toang!

Vô số mảnh thủy tinh nhỏ xuyên qua thân thể Sendaiko, nhưng tới trước mặt Thành Chu thì lại đồng loạt rơi xuống.

Trong mê man, hắn giương mắt nhìn... Hình như Sendaiko bị cành cây sau cửa sổ đâm vào. Một cành cây thô to đâm qua cửa kính rồi thọc xuyên qua trái tim của bà ta.

Cúi đầu nhìn quả tim của Sendaiko bị treo lơ lửng trên cành cây, Thành Chu ngơ ngác mỉm cười. Cho mày thực thể hoá này! Ha ha ha! Cho mày xuyên tim luôn này! Ha ha ha!

Về mặt của Sendaiko rất kỳ quái, da mặt co quắp, môi tím tái hé mở, như muốn cho hắn với hắn gì đó. Nhưng Thành Chu chưa kịp hiểu ra thì toàn bộ thân thể Sendaiko bắt đầu co giật, và rồi cả gương mặt bà ta bỗng bành trướng lên, vượt qua ngưỡng bình thường của cơ thể con người. Thành Chu chỉ kịp kêu lên một tiếng “éc” sợ hãi đến tột độ thì thân thể của Sendaiko đã tan thành cát bụi như phù sa bị lũ sông cuốn trôi đi.

“Xin lỗi... Đến lúc này mới cứu anh được...”

Một giọng nói vang lên bên tai hắn.

“Tôi không thể tiêu diệt hồn ma được... Chỉ khi nó biến thành thực thể... tôi mới có thể giết nó...”

Ai? Ai đang nói chuyện với mình thế này?

“Yên tâm đi... Nó biến mất rồi...Cùng với cát bụi...”

“Anh sẽ khoẻ lên nhanh thôi... Tôi sẽ cho anh sức mạnh...”

“Anh phải chống lại nó...”

Hắn không còn nghe thấy được gì nữa, ý thức hắn đã hoàn toàn cách ly với thế giới.

.

Thành Chu bị tiếng nhóc con đánh thức.

Mở mắt ra đã thấy một đám người vây quanh thành vòng tròn, vòng đầu người đông nghịt đó khiến hắn phải sợ hãi hét lên một tiếng. Chẳng lẽ hắn lại làm chuyện xấu gì nữa nên mới bị người ta vây xem? Lạy hồn, hắn bị ám ảnh bởi mấy vụ vây xem này lắm rồi.

Phiền mấy người đứng có bu xung quanh tôi nữa có được không?

Khẽ động dẩy chút xú, cảm giác khác thường truyền đến từ cổ tay, Thành Chu nghiêng đầu nhìn thấy kim truyền dịch đang châm vào tay mình, ngẩng đầu thì thấy túi dịch... Đây là bệnh viện sao?

“Anh đã tỉnh thật rồi, thật tốt quá!” Shumei kích động cầm tay hắn, viền mắt hình như lấp lánh nước.

“Đúng vậy! Ngài đã ngủ một ngày một đêm rồi! Tất cả mọi người đều lo lắng cho ngài đấy!”

Sao cả hai vợ chồng chủ biệt thự Yama Ongaky cũng đến vậy? Còn có cả bà lão thoát trông rất quen mắt nữa.

“Thành Chu, anh lớn mạng thật đó! Cây cổ thụ gần xe cáp bỗng nhiên bị ngã, toàn bộ thân cây đều đè lên xe, có một cành cây còn đâm vào trong thùng xe nữa! Cành cây đó cắm ngay phía trên đỉnh đầu của anh luôn! Bên cạnh anh toàn là vụn thủy tinh. Bác sĩ nói anh mất máu nhiều và do quá sợ nên hôn mê đấy.” Dennis trẻ tuổi cảm thán kể lại, nước miếng tung bay.

“Nhưng kỳ lạ là trên người anh chẳng có lấy một vết thương nào mà bác sĩ lại nói anh mất máu quá nhiều...” Lần này là George cùng gương mặt khó hiểu.

“May mắn là hành khách trên xe không nhiều lắm, mọi người đều ngồi xoay lưng lại. Lại nói, số anh cũng nhẹ ghê. Cái cây kia ngã chỗ nào không ngã, lại nhắm ngay trên đỉnh đầu anh mà ngã.”

“Hành khách trên xe không sao hết, chỉ có một mình anh là ngất đi thôi.”

“Bây giờ anh có cảm thấy không ổn ở đâu không? Có đau nhức chỗ nào không?”

Ồn...Ồn quá đi...

Tha cho tôi đi... Đau đầu quá đi mất...

Một bàn tay nho nhỏ lạnh lạnh đặt trên trán hắn.

Đồ ngốc! Tôi còn tưởng anh có thể phá bỏ phong ấn lại có thể thấy âm hồn thì ít ra cũng có năng lực đánh lại bà già đầy hận thù kia chứ. Không ngờ anh chỉ là một tên ngốc chẳng những không ưa nhìn lại còn vô dụng! Đã xấu lại còn không biết phấn đấu! Nhu nhược! Ngay cả mấy cái âm hồn bé tẹo như này cũng không đối phó được! Còn mang nợ với cái cây yêu tinh kia nữa! Thật là... Tức chết đi được!

Âm thanh gì lùm xùm quá! Cứ lớn vồn quanh đầu hắn mà chẳng nghe được gì.

“Phiền mọi người đi ra ngoài nhé. Bệnh nhân vừa mới tỉnh lại, cần được nghỉ ngơi.”

Hu hu hu... chị y tá, chị thật tốt quá đi... Thành Chu nhìn người y tá khoảng ba mươi tuổi, rơm rớm nước mắt cảm kích.

Shumei sau một hồi kích động cũng nhìn ra Thành Chu đang cần tĩnh dưỡng, vội vã phụ y tá tổng quát đám người ra ngoài. Xoay người, cậu tự động nói với hắn: “Anh yên tâm, bệnh phí sẽ được Cục du lịch núi Ontake chi trả. Họ hy vọng anh sẽ mau chóng bình phục.”

Thành Chu cười cảm kích với Shumei, những lời này đối với hắn còn có tác dụng hơn cả linh đan thần dược nữa. Bây giờ thì hắn đã có thể yên tâm dưỡng bệnh rồi... À mà này, nếu đã không tính tiền thì hắn có nên lợi dụng để khám sức khỏe tổng quan không nhỉ? Nhất là khám mắt với não bộ nè.

Đám người không biết đến để thăm bệnh hay hóng hớt cuối cùng cũng bị đuổi ra, chỉ có nhóc nhỏ là “con” của bệnh nhân nên được giữ lại trong phòng.

Cơ mà, nếu bạn đọc nào nghĩ thằng cu ở lại để trông nom anh nhà thì lầm to rồi nhé. Nó chỉ ở lại để ăn giúp “ba” nó mấy món hoa quả quà vặt mà người ta đem tới tặng thôi.

Thành Chu vừa nằm nghe tiếng nhai táo nhồm nhoàm của nhóc con, vừa cố gắng đi vào giấc ngủ. Hắn thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ mà thôi.

Nguyên nhân mệt mỏi đến từ giấc mơ của hắn. Trong mơ, hắn nhớ Sendaiko trong lúc sắp biến mất đã nói với hắn điều gì đó. Nhưng bằng cách nào đi nữa, hắn cũng không thể tin vào lý do của bà ta. Hắn cần phải nghe lại lần nữa, nếu hắn xác định lại được...

Nhưng thật đáng tiếc, Thành Chu chưa kịp ngủ thì lại có người đến thăm.

Câu nói đầu tiên của cảnh sát Nanzan khi đẩy cửa phòng bệnh ra là: “Tôi đã làm rõ với bác sĩ rồi, ông ấy nói tình trạng của anh bây giờ đã có thể trả lời một số câu hỏi của tôi.”

Tao hận cảnh sát... !

Đường như Nanzan không hề nhận ra sự khó chịu của Thành Chu, cậu tiện tay kéo ghế lại gần giường bệnh. Bên cạnh cậu là Shumei nhìn Thành Chu đầy đồng cảm và bất lực.

Với tâm lý sợ cảnh sát bẩm sinh của một người dân nhỏ bé, Thành Chu đành phải xốc lại tinh thần để trả lời những câu hỏi nghi vấn của Nanzan... À không, là chất vấn mới đúng.

“Hành khách trên xe nói bọn họ thấy lúc gần đến trạm thì anh đột nhiên ‘tháo chạy’ trong khoang xe, sau đó đứng lại giữa lối đi rồi ngơ ngác nhìn cửa sổ. Có người còn thấy anh lăm bắm gì đó nhưng lại không nghe được anh đang nói gì ...”

Nanzan mở sổ ghi chép ra.

“Có hành khách còn nói, lúc cành cây cắm vào cửa sổ, các mảnh thủy tinh bay đến cách anh khoảng hai xen-ti-mét thì tự động rơi xuống như bị thứ gì đó chặn lại. Người đó còn bảo rằng trước khi anh ngã xuống, cành cây kia cách anh cùng lắm là khoảng năm xen-ti-mét. Anh có thể giải thích những việc này không?”

Lúc phiên dịch những lời này của Nanzan, Shumei cũng khá hoảng hốt với những chi tiết chính xác này.

Tuy nhiên, người Nhật Bản rất dễ tiếp thu những sự kiện ma quỷ hơn người Trung Quốc. Họ cũng rất đầu tư vào các công trình nghiên cứu những hiện tượng kì bí gần đây.

Hả? Thành Chu người Trung Quốc há hốc miệng, mang theo tâm lý của một kẻ bài xích chuyện ma quỷ. Dù hẳn có tận mắt chứng kiến hay tự mình trải qua, hẳn vẫn tin rằng hết thảy những điều này đều có thể được giải thích bằng khoa học. Những thứ hẳn nhận thức hay nhìn thấy cũng chỉ do ảo giác mà ra. Nhất định là vậy!

Nanzan quan sát cẩn thận biểu cảm của Thành Chu, nói tiếp: “Mặt khác, bác sĩ bảo anh ngất do mất nhiều máu nhưng không biết họ kiểm tra kiểu gì mà chẳng tìm ra vết thương nào trên người anh cả. Anh giải thích thử xem?”

Tôi nói cậu sẽ không tin đâu! Thành Chu từ chối trả lời, bởi vì chính hắn cũng không tin.

“Là ma! Là bà ma ba con thấy lúc ở nhà bác Wasai đó chứ!” Nhóc con đang ngồi gặm táo bỗng nhiên chen vào.

Tuy trong miệng nhóc con đầy táo, giọng nói có chút không rõ, nhưng Nanzan và Shumei đều nghe hiểu được.

“Ba nhóc nói với nhóc vậy đó hả?” Cảnh sát Nanzan ho khan một tiếng hỏi.

“Dạ!” Nhóc con gật đầu.

Thành Chu nhìn nhìn nhóc con, tự nhủ không biết nó nó hươu nói vượn hay thật sự biết rõ gì đó.

Thằng nhóc nhếch miệng ngây thơ cười với hắn.

Éc! Nụ cười thơ ngây này lại khiến hắn nổi da gà đầy người.

“Anh thực sự thấy... ma nữ ư? Vào lúc sáng trời như vậy? Giữa một đám người như vậy?” Cảnh sát Nanzan theo chủ nghĩa vô thần cũng không hề tin vào chuyện ma của Thành Chu...

“Tôi bị thiếu máu...” Thành Chu thở dài, hắn cũng không muốn tin là như vậy.

“Gì cơ?”

Thành Chu nói lớn, “Tôi nói... Tôi bị thiếu máu! Những hành khách kia nhìn thấy tôi lúc tôi đang bị thiếu máu nghiêm trọng. Tôi ngất đi không phải vì sợ mà là vì chưa ăn gì vào ban sáng lẫn ban trưa, thế nên mới thiếu máu ngất đi đấy...”

Thấy vẻ hài lòng của Nanzan, hắn biết mình đã đi đúng đường rồi.

“Về phần những mảnh thủy tinh kia... hẳn là do trọng lực tác động ...” Thành Chu thử giải thích bằng khoa học.

Nanzan gật đầu.

“Còn vì sao nhánh cây kia dừng lại ngay trước mặt tôi thì chỉ có thể nói là... do tôi gặp may thôi.”

Nanzan khép sổ lại, chính cậu cũng không thấy sẽ tra được thông tin hữu ích nào từ Thành Chu, chẳng qua là trực giác cảnh sát khiến cậu phải đến gặp Thành Chu để điều tra mà thôi.

Dường như từ khi người Trung Quốc này đặt chân lên Nhật Bản, những chuyện kì quái bắt đầu xuất hiện và không ngừng bám lấy anh ta.

Kỳ lạ nhất là ông chủ của đền thờ Ontake và bà lão Origawa lớn tuổi nhất nơi đây lại đến thăm người Trung Quốc này. Nanzan sẽ chẳng tìm đến Thành Chu nếu như cậu không tình cờ nghe thấy đoạn đối thoại giữa hai người đó trước cửa bệnh viện, trên gương mặt họ còn mang theo vẻ kính trọng và rất mực nghiêm túc.

Tiếc là hai người ấy rõ ràng đang che giấu gì đó mà không muốn cho cậu biết, chỉ đùn đẩy rằng mình đến đây chỉ vì tò mò mà thôi.

Nếu chỉ vì tò mò, thì vì sao các người lại nhắc đến Thành Chu với giọng điệu và biểu cảm kính cẩn như vậy ? Đây là câu hỏi mà Nanzan vẫn âm ức trong lòng.

Nanzan cảm thấy mình đã bỏ qua thứ gì đó, mà thứ ấy lại có liên quan với người Trung Quốc này. Là cái gì mới được?

Ánh mắt cậu lần lượt quét lên Thành Chu, nhóc con, những món quà được mang đến và cả bộ cửa sổ phòng bệnh.

Vì sao cậu cảm thấy nhưng lại không nắm bắt được nó? Ánh mắt Nanzan thoáng mờ mịt.

Nhóc con ngồi xếp bằng trên giường bệnh gặm mảnh táo cuối cùng rồi bắt đầu xực thêm một quả táo khác.

Về mờ mịt trong mắt Nanzan tan đi. Tuy Thành Chu có vẻ kì lạ, nhưng án giết người đã được phá, mối hiềm nghi của anh ta bây giờ đã được rửa sạch, mà công việc của cậu vẫn đang chất đầy trên bàn làm việc, tiếp tục lưu lại nơi đây cũng chỉ lãng phí thời gian thôi.

Tuy Nanzan đã tạm thời suy nghĩ thông suốt, nhưng cậu không hề nói với Thành Chu rằng hắn đã không còn là đối tượng tình nghi của cảnh sát nữa mà chỉ nói qua loa vài câu rồi cùng Shumei cáo từ rời đi.

Chờ Nanzan với Shumei đi khỏi, nhóc nhỏ trèo lên người Thành Chu, hiếu kỳ hỏi: “Vì sao anh lại nói dối?”

“Đâu có...”

“Tôi biết anh nói dối mà! Người lớn đừng bày đặt lừa con nít nha!”

Lừa mày thì sao?! Hừ! Thành Chu kéo chăn trùm kín đầu.

“Đồ đà điểu!”

Tao không có nghe thấy gì hết! Chưa từng nghe thấy gì hết!

Đừng nói là cảnh sát Nanzan không tin, ngay cả bản thân hắn cũng chẳng thể nào biết được khi đó mình có tỉnh táo hay không nữa là. Có trời mới biết những thứ hắn thấy có phải là ảo giác hay không, có lẽ hắn thật sự không hợp với phong thủy Nhật Bản rồi.

Dù sao, tất cả mọi người đều không thấy được sự tồn tại của hồn ma, chỉ có mình hắn...

Đúng vậy, phải nói như thế nào đây nhỉ?

Sự thật là thứ khiến nhiều người tin vào, số ít còn lại sẽ là những kẻ bị tống vào bệnh viện tâm thần.

Đúng! Đúng là câu này rồi.

Hắn có chết cũng không vào viện tâm thần đâu! Quyết không!

Cho nên... Đại ca Thành Chu quyết định tiếp tục làm đà điểu.

Nhóc con khinh bỉ hắn, lấy cái chân nhỏ đạp đạp hắn.

Thành Chu trù mèn làm bao đâm bóc cho nó.

Nhóc con đâm đá một hồi liền thấy chán, nhảy khỏi giường đi tản bộ. Khi ở đây, nó tìm được rất nhiều thứ có thể ăn được, dù thoạt nhìn không ngon miệng lắm, nhưng ít ra chúng có thể giúp nó no bụng tạm thời.

Nhóc con lượn vòng quanh phòng giải phẫu gần đó, thấy chung quanh không có người, liền ngang nhiên đẩy cửa đi vào phòng giải phẫu...

16. Chương 15

Ngày năm tháng mười một là ngày thờ cúng thần đền mùa thu trên núi Ontake.

Tháng mười một, khung cảnh núi Ontake đẹp đến hùng vĩ.

Lần đầu tiên anh nhà được thông thả đầu óc mà ngắm cảnh non xanh nước biếc nơi này. Chỉ khác một điều là vùng núi biếc xanh lúc này đã khoác lên người lớp áo màu đỏ tuyệt đẹp.

Lúc còn trong nước Thành Chu đã xem qua không ít thắng cảnh, hẳn luôn luôn cho rằng trên thế giới chẳng nơi nào nhiều cảnh đẹp như Trung Quốc, đồng thời, hẳn cũng cho rằng trên thế giới cũng chẳng có nơi nào có nhiều người thích phá hoại cảnh quan tự nhiên như Trung Quốc.

Không biết quá trình khai phá thiên nhiên của Nhật Bản đã đổ bộ đến nơi này chưa, nhưng giữa ngọn núi này, hẳn không tìm ra được vết tích tàn phá, không thấy những vết cắt của kim loại khắc lên núi, cũng như không nghe thấy được tiếng âm ỉ của máy móc hay những thân cây loang lỗ vết chặt chém.

Nơi này... chỉ tồn tại những hoa cỏ, cây cối, núi sông của thiên nhiên, chốc chốc thoáng lên mùi thơm đặc trưng của đất mẹ cùng tiếng thác đổ vang trời...

“Chàng trai trẻ à, nơi này không đẹp như những gì cậu đang trông thấy đâu.” Ông lão đi bên cạnh đường như thấy được suy nghĩ của hắn bèn nhẹ nói.

“Vậy ạ?” Thành Chu nhìn sang người đang đi cạnh bên. Một ông lão khoảng chừng bảy mươi tám tuổi, tóc trắng xoá cùng bộ ki mô nô truyền thống, chân đeo guốc gỗ, tuổi tác tuy lớn nhưng trông rất tràn đầy sức sống.

Ông là người bạn mới quen sáng nay của hắn ở bệnh viện. Mà vừa nghĩ tới buổi sáng hôm nay, hắn lại tức chết đi được ấy!

Sáng sớm, hắn cũng muốn cùng mọi người tham gia lễ tế mùa thu tại điện thần trên núi, nhưng dù do hắn khóc lóc ăn vạ như thế nào, bác sĩ vẫn không tin hắn đã đủ khoẻ mạnh để có thể xuống giường. Dù hắn có bước xuống đi vài vòng trước mặt bác sĩ để chứng minh thể nào đi nữa thì vẫn bị cấm ra ngoài, cuối cùng chỉ được dạo vòng vòng trong khuôn viên bệnh viện.

Còn “đứa con” bất hiếu kia vốn đang đòi đi “trẩy hội” với hắn nhưng khi biết được hắn tạm thời không được xuất viện liền ngoắc móng chạy theo Shumei, bỏ lại “ông già” hắn đây nằm quắc queo một mình trên giường bệnh.

Nhàn rồi sinh nông nổi, hắn quyết định rời giường tản bộ trong vườn hoa bệnh viện thì bắt gặp ông lão cũng đi dạo như mình.

Lúc gặp hắn, ông lão trông có chút hoảng sợ khiến hắn khó hiểu một hồi lâu.

Nhưng sau khi thấy hắn không có ý định làm tổn thương mình, ông liền bảo rằng nguyện vọng duy nhất của mình là được đi xem lễ tế mùa thu ở đền thờ.

Thành Chu thấy người ta lớn tuổi như thế nên ầm đầu lên kết bạn với ông rồi cùng đi đến núi Ontake luôn.

“Ngọn núi này cũng đã trải qua rất nhiều tra tấn và đau thương, người ta bây giờ nhân nhả hưởng thụ những vật chất mà không hề biết ngọn núi đã phải trả giá đắt như thế nào. Cậu xem đi, để xây dựng đài quan sát kia mà người ta đã phải phá đi một ngọn núi nhỏ đó.”

Thành Chu nhìn theo hướng chỉ của ông lão vừa nghe hướng dẫn.

“Năm đó, để phát triển kinh tế mà mọi người đã cố thử qua nhiều cách, kết quả... lại quay về con đường ban đầu, phải bỏ ra một số tiền khá lớn để quản lý môi trường, nhưng may là cuối cùng cũng đạt được một số thành công nhất định sau ngần ấy năm cố gắng. Bây giờ thì nước nhà đành phải nhập khẩu tất cả những vật liệu liên quan đến gỗ, khoáng sản, dầu mỏ và những tài nguyên khác. Ha ha ... Cậu nghe đến đây hẳn sẽ nghĩ người Nhật Bản bọn ta rất tệ phải không?”

“Cụ có vẻ biết nhiều về nơi này ạ?” Thành Chu lắng nghe cái được cái mất, đành nhìn sắc mặt ông lão để suy đoán.

“Ha ha...” Ông lão cười, trả lời câu hỏi của Thành Chu: “Ta sinh ra và lớn lên ở đây, khi trẻ tuổi thì bôn ba tìm việc làm, một năm cũng hiếm khi nào trở về được một lần. Lúc ta về hưu thì hàng năm được về đây sống một khoảng thời gian ngắn, cho đến khi bệnh tật khiến ta phải nhập viện...”

Có lẽ khi con người ta lớn tuổi một chút thì hay thích nói về những chuyện xưa cũ, ông lão từ lúc mở miệng vẫn huyền thuyên không ngừng.

Thành Chu vừa cố gắng nghe ông, vừa đi sau lưng ông trên con đường lên đền thờ mà ông quen thuộc.

Thật ra hẳn cũng không mấy xa lạ gì với con đường này, nhưng thấy vẻ mặt hào hứng muốn so đo trí nhớ của ông, Thành Chu quyết định xem như đây là lần đầu tiên.

Càng đến gần đền thờ, du khách càng nhiều. Trái với sự yên lặng lúc trước, núi Ontake hôm nay thật ồn ào náo nhiệt. Ngoài du khách, hẳn còn có thể thấy một vài người bán hàng rong ven đường.

Ồ, đã tới nơi hẳn và nhóc con gặp nhau lần đầu rồi. Đi lên phía trước sẽ gặp thêm đá dẫn lên đền.

“Kì lạ thật!” Ông lão bỗng dừng bước.

“Gì thế ạ?”

“Ta nhớ kỹ ven đường này luôn xuất hiện một khối phong thạch cổ, nhưng giờ đi cả đoạn đường dài mà chẳng thấy nó đâu hết...” Ông quay đầu tìm kiếm chung quanh.

“Phong thạch? Đó là gì vậy ạ?” Thành Chu mờ mịt.

“Là một khối đá được niêm phong.” Ông lão giải thích.

Lần này Thành Chu ngay cả cái từ “niêm phong” ghi như thế nào trong tiếng Trung cũng chẳng biết. Cơ mà, để tiết kiệm thời gian, hẳn gật đầu qua loa, làm ra vẻ đã hiểu.

“Có khi nào cụ nhớ lầm không ạ? Hay là nó không phải ở đây?” Thành Chu không rõ vì sao ông già lại quan trọng chuyện này, cũng như không rõ vì sao du khách trên đường cứ luôn trộm nhìn hẳn, nhất là mấy đứa nhỏ.

“Không, không thể nào. Cậu có thấy cây thần trước mặt không? Bình thường đi cách đó khoảng ba trăm mét là thấy nó rồi.” Nói xong, ông lão giơ cây gậy chỉ về phía trước.

Đúng vậy, theo hướng chỉ của ông là một cái cây có hình dáng kì lạ. Cành cây um tùm đan xen vào nhau, gần đó lại có vài mụn cây nhỏ, trông không giống như mọc ra từ cành cây của đại thụ.

Chờ một chút! Sai rồi. Hẳn nhớ chỗ đó nên xuất hiện thêm đá mới đúng.

“Đi thêm về phía trước là đền thờ đúng không ạ?” Thành Chu hỏi xác nhận.

Ông lão gật đầu, nhớ lại: “Phong thạch cách cây thần khoảng hai trăm năm mươi mét, ta nhớ kỹ con số này vì các cụ lúc trước có nói rằng cây thần được đặt ở đây để trông chừng phong thạch, đồng thời với khoảng cách này, nó sẽ không bị phong thạch làm hại. Thứ bị niêm phong trong khối đá ấy rất hùng mạnh, cho dù có bị niêm phong cũng vẫn bộc phát sức mạnh được.

Vì người xưa rất sợ sức mạnh kia và muốn người đời sau quên đi nó nên đã xây một ngôi đền tên là Utaki trên núi, chủ yếu dùng để thờ các võ sĩ. Điều thú vị chính là số bậc thềm đá dẫn lên đây cũng trùng hợp hai trăm năm mươi bậc.

Người sau quả nhiên cũng dần quên đi khối đá bị niêm phong, chỉ biết đến sự tồn tại của đền thờ.”

Ông lão nói một lèo, Thành Chu nghe chỉ hiểu được ba, bốn phần. Hắn nghĩ ông đang nói về lịch sử của đền thờ.

Lúc đi ngang qua cây thần, Thành Chu bị mấy rễ cây trên mặt đất níu lấy một chút.

Ông lão nhìn thấy, mỉm cười, “Chàng trai trẻ à, cây thần hình như rất thích cậu đó!”

“Gi cơ?” Này cũng gọi là thích sao?

“Ta cảm giác nó đang cười với cậu đó...” Ông lão ngẩng đầu lên.

Sao không cảm thấy gì hết vậy nè?

À, kia rồi! Đằng kia... hẳn là thêm đá của đền thờ nhỉ?

Nhưng không lẽ người ta mới tu sửa đền thờ trong hai ngày nay ư? Sao hình dạng và độ dài thêm đá đều thay đổi vậy? Thậm chí cả địa điểm cũng khác nữa.

Hắn gãi gãi đầu, không thể nào hiểu nổi.

“Chàng trai, ta ở chỗ này chờ cậu, cậu lên đó đi.” Ông lão vịn tay vào thân cây thần, vẻ như không muốn rời đi.

“Dạ, để cháu lên xem, chút nữa cháu xuống liền.” Đoán rằng ông lão hẳn là ngại thêm đá vừa cao vừa dài, Thành Chu cũng không ép, tự đi lên điện thờ một mình.

Cho đến khi hắn bò lên trên cầu thang thật dài, đi tới ngôi đền thờ cao cao thì... anh nhà triết để trơn tròn mắt.

Điện thờ thật là hoành tráng! Sân cũng rộng ơ là rộng! Tóm lại là tất cả đều hoàn toàn khác xa với đền thờ nhỏ nhỏ trong trí nhớ của hắn.

Như này là như nào? Chẳng lẽ có đến hai cái đền thờ?

Anh nhà tự vả mặt như thằng điên trong đám người đang chen chúc.

Đi thẳng một đường từ chính điện đến nơi thờ thần linh, Thành Chu đã hiểu một chút về đền thờ này.

Trên mảnh ván gỗ giới thiệu có viết: Đền thờ này được xây dựng vào trước những năm 90 của thời đại Thiên Hoàng, dùng để thờ cúng những thần linh của ngọn núi và những vị tướng nổi tiếng thời Kamakura, phù hộ mọi người kéo dài tuổi thọ, mùa màng bội thu, tránh được mọi điều rủi. Sau đó đền thờ được Chính quyền Tokugawa* tu sửa, cải tạo thành ba đại điện như ngày nay.

Lạ thật, hắn đã đi qua đây không biết bao nhiêu lần trong lúc đi tìm thằng nhóc mà sao lại không thấy được cái đền thờ to như vậy nhỉ? Không lẽ mắt hắn có vấn đề sao?

Thành Chu gãi đầu khó hiểu, quyết định phải kiểm tra mắt vào nào thật kỹ càng một phen. Không muốn ông lão chờ lâu, sau khi dạo sơ qua đền thờ, Thành Chu lập tức quay lại.

Vốn nghĩ sẽ gặp nhóm Shumei, nhưng nhìn lại thì thấy toàn người là người, chắc cũng ngang ngửa đoàn người trên quảng trường ngày Quốc khánh Trung Quốc.

Ngoại trừ đám đông du khách, còn có người phụ trách cúng bái, đoàn ca múa tế lễ và phục vụ giải trí, cộng thêm đông đảo các gánh hàng rong, khiến một khoảng sân rộng lớn trở nên chật như nêm. Di chuyển cũng thật khó khăn, phải nhích đi từng chút một. Vì vậy, Thành Chu cũng không mấy lạng lạng nếu không gặp nhóm Shumei.

“Thành Chu! Thành Chu!” Trong đám đông có người gọi tên của hắn.

Thành Chu hoàn toàn không nghe thấy, đi xuống bậc thang.

“Thành Chu!” Là nhóm người Shumei.

Nhóc con phát hiện Thành Chu đầu tiên, vừa thấy hấn xuất hiện, liền kéo Shumei chạy theo. Nhưng du khách và cảnh vật như cố ý ngăn cản bọn họ, dù đuổi theo thế nào cũng không thể rút ngắn khoảng cách với hấn, mà ngay cả tiếng gọi cũng không truyền đến hấn được.

Hừ! Cây yêu tinh mắc dịch! Mà lại tính gây sự gì nữa đây hả?! Nhóc nhỏ chống nạnh, trong mắt toát ra lửa giận hừng hực. Tiếc là sức mạnh của nó khi thức tỉnh chỉ còn có một chút, ngay cả một cái cây yêu tinh nho nhỏ như thế kia mà cũng không trị được.

Tức chết đi được !

Thành Chu vội vã chạy đến chỗ ông lão vẫn đang chờ dưới bậc thang.

“Thật ngại quá, khiến cụ chờ lâu rồi.”

Du khách ngồi nghỉ cạnh cây thần ngẩng đầu, nhìn về phía Thành Chu với vẻ mặt kỳ lạ.

“Đúng vậy... Ta đã chờ lâu lắm rồi, chờ ngày này đến.” Ông lão ngửa đầu thì thào trông rất thanh thản.

“Thật xấu hổ quá, cháu không nghĩ đền thờ mình vừa thấy giống như trong trí nhớ, cụ có biết ở đây còn đền thờ nào khác không ạ? Nó nhỏ lắm, cũng thêm đá như vậy, trước cửa còn có hai con chó đá...” Thành Chu nghĩ ông lão trách hấn đi quá lâu, vội vã khoa tay giải thích.

“Cảm ơn ngài, vị Âm dương sư đến từ Trung Quốc...” Ông lão mỉm cười nhìn Thành Chu.

“Cảm ơn cháu? Về việc gì ạ?” Thành Chu lại không hiểu, nhất là nửa câu sau cùng với ba chữ “Âm dương sư”.

“Cảm ơn ngài đã mang ta ra khỏi bệnh viện, cảm ơn ngài đã mang ta đến ngọn núi này, cảm ơn ngài đã dẫn ta tới đây... Cảm ơn tấm lòng hào hiệp của ngài.”

Anh nhà cười ngây ngô gãi gãi đầu, mặt hơi đỏ lên vì ngượng ngùng, “Có gì đâu ạ, đường tới đây cũng không xa, cụ nhờ một tiếng là ai cũng dẫn cụ tới đây được hết trơn á.”

“Ha ha...” Ông lão lắc đầu mỉm cười, “Ngài có biết không, ta đã đợi ở bệnh viện đã mười năm, mười năm để có người có thể nhìn thấy ta, có thể mang ta ra khỏi bệnh viện, có thể dẫn ta đến ngọn núi này vào ban ngày, đến dưới gốc cây thần này. Sáng hôm nay khi thấy ngài, ta còn tưởng rằng ngài sẽ thẳng tay tiêu diệt linh hồn ta, tựa như những linh hồn đột nhiên biến mất trong bệnh viện, không ngờ rằng...”

Thành Chu nỗ lực tiêu hóa ý nghĩa lời nói của ông lão, tới khi hấn hiểu được phân nửa, tới khi da đầu bắt đầu tê dại, hấn thấy... thấy bàn tay đang xoa cây thần của ông ta nhạt dần, thật giống như...

Ôi ôi! Ai tốt bụng nói cho hấn biết đi, hấn vừa mới gặp ma đúng không vậy? Ông già kia sẽ không hút dương khí của hấn chứ?

Mặc dù trông không giống lắm, nhưng... cẩn thận vẫn hơn, hấn còn muốn sống thêm mấy chục năm nữa mà.

Thành đại ca tự cho bản thân là bình tĩnh mà từ từ lùi ra phía sau.

Ông cụ bị hành động khoa trương của Thành Chu chọc cười, cười cười cười cười, cánh tay xoa cây thần của ông biến thành không khí.

“Ngài Âm dương sư à, đền thờ mà ngài nhắc đến đã được người ta xây từ rất lâu để cây thần trông coi, nhưng cây thần ban đầu không chịu nổi sức mạnh của phong thạch nên chết đi, đền thờ kia cũng sập luôn”. Thân thể của ông lão nhạt dần theo từng chữ thốt ra.

Thành Chu còn đang bận sợ hãi hình ảnh đáng sợ trước mắt, nào có tinh thần để hiểu ý tứ của ông già. Hấn chỉ nhìn ông ta và nghĩ rằng: Lão quỷ này trông hiền lành như vậy không biết có nguy hiểm không? Có khi nào đột nhiên biến sắc nhe răng thè lưỡi ra mà nhào đến hấn hay không? Cơ mà ở đây đông người đến vậy, chắc không ai nỡ lòng nào nhìn hấn gặp nạn đâu nhỉ? Nghĩ đến đó, hấn cảm thấy an tâm một ít.

“Sau đó một thầy pháp đã thay một cây thần mới ở vị trí của cây cũ, xây lại một đền thờ khác nhưng giấu chuyện về cây thần đi, để vị kia bên trong phong thạch không phát hiện và phá hỏng... Nhưng mà...”

“Ba ơi ” Là giọng nhóc con.Nhóc con cứ như tìm được người thân, reo hò nhảy xuống bậc thang, bay về phía Thành Chu.

“Ngài đã đến... Tất cả...” (đều bị ngài phá tanh bành hết :v)

“Coi chừng!” Thành Chu bắt chặp ông già đang nói cái gì, vội nghiêng người đón lấy thân thể nhóc nhỏ đang lao tới.

Bị trọng lực của thằng nhóc làm mất trọng tâm, đón được thằng nhỏ xong hấn cũng phải lùi lại năm sáu bước, vừa lúc thoát ra khỏi chiếc bóng của cây thần.

“Sao anh lại chạy tới đây? Không phải bác sĩ đã nói anh không được phép ra viện sao? Lỡ đang phởn giữa chừng mà té xỉu thì biết làm thế nào? Bác sĩ có biết anh rời đó hay không thế?!” Nhóc nhỏ chờ Thành Chu đứng vững bèn lập tức oanh tạc hấn bằng một tràng câu hỏi.

“Mày có thấy... cái kia không?!” Thành Chu vươn tay định chỉ chỗ tán cây thần, nhưng lại không thấy bóng ông lão đâu hết bèn rút tay lại rồi đổi thái độ, “Anh mày muốn đi chơi đấy!”

“Chơi cái đầu anh ấy! Nói nghe coi, tại sao tôi gọi mà anh lại bơ tôi hả?!” Nhóc con biết rõ lý do nhưng vẫn không thèm nói lý.

“Người đông như vậy làm sao anh biết nhóc mày gọi anh? Anh không thấy cũng không nghe được nhóc. À mà đây là cách nói chuyện của trẻ con với người lớn đó hả?” Thành Chu đứng thẳng lưng lên.

Thằng nhóc chết tiệt, dám quở mắng tao à? Xem cái mặt sừng sỏ của mày kia, không thừa cho tao chút uy nghiêm của một người cha gì hết trơn!

“Anh mà tính là người lớn sao?! À... hiểu rồi, anh không phải người lớn, anh là ông già, đến nỗi lỗ tai con mắt đều hư hết trơn rồi cả!” Nhóc quỳ nhón chân, giọng to hơn hấn năm lần, thái độ hung dữ hơn hấn mười lần.

“Mày mày mày...! Thằng quỷ chết dịch!” Thành Chu xông máu. Bởi, ta nói tại sao ba mẹ mày lại vút mày đi, con nít quỷ như vậy ai mà ưa cho được!

Người đi đường không biết chuyện gì đang xảy ra với hai kẻ lớn nhỏ kia, mặc dù cũng tò mò lắm.... nhưng để an toàn... tất cả đều né ra xa xa.

“Này! Anh vừa nói chuyện với ai thế?” Nhóc con đắc ý, nghiêng đầu nhìn chằm chằm cây thần. Trông kỹ lại thì ánh mắt kia toàn là ác ý!

A, Thành Chu vỗ tay một cái bưng tỉnh đại ngộ! Nghe nhóc quỷ hỏi, hấn mới hiểu vì sao những người đi đường lúc này đều trộm nhìn mình. Có thể lúc đó trong mắt bọn họ hấn chỉ như đang nói chuyện với không khí.

Ôi...Chín mươi phần trăm là bị nhìn với ánh mắt dành cho thằng tâm thần rồi!

“Nè! Tôi đang hỏi anh đấy...”

Ba ơi, con muốn ăn bỏng ngô~” Giọng thằng nhỏ đang hung hăng bỗng trở nên dễ thương kèm theo nũng nịu.

Thành Chu bị giọng điệu ỏn ẻn của nhóc con dọa cho đứng hình, khi hấn vừa nghĩ nó đang tính toán âm mưu gì thì nhóm của Shumei đi tới.

Hèn gì... !

Lúc hấn chào hỏi Shumei, khoe mắt hấn đảo qua thấy nhóc con chạy đến chỗ cây thần nói gì đó.

Dáng vẻ con con ấy trông mới đáng yêu làm sao.

Các du khách ngồi ven cây thần đều mỉm cười nhìn nhóc nhỏ khả ái.

Sau đó, nhóc nhỏ nhấc chân lên...

17. Chương 16

Tiêu rồi! Thành Chu kêu to trong lòng.

Nhưng đã quá trễ, thằng quỷ chết tiệt nhấc chân lên đá vào cây thần hai cái bất chấp trước mặt bao nhiêu là cô dì chú bác đang mỉm cười nhìn nó! Thấy chưa đủ, nó còn trèo lên tảng đá gần cây thần để xé tan nát cành lá của người ta.

Du khách và nhóm Shumei không chỉ nhìn thấy mà còn há hốc miệng.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán.

Thành đại ca xui xẻo bất đắc dĩ bị trở thành “ba ba” bắt đầu phỏng đoán về mớ tiền bồi thường việc phá hoại cây cảnh của thằng nhỏ.

Lúc nghĩ tới số tiền sẽ nhảy lên đến năm con số không, anh nhà lập tức điên cuồng bỏ nhào về nhóc quỷ đang mãi mê phá bình kia.

“Mày đang làm gì đó?! Mau dừng tay lại cho tao!” Thành Chu đáng thương dưới ánh trừng của bao nhiêu đôi mắt đành phải phát huy trách nhiệm của bậc làm cha, tiến tới lôi nhóc con ra khỏi công việc xấu xa mà nó đang làm.

Nhóc quỷ liếc nhìn hấn, không rõ tên đàn này tại sao lại bắn tiếng Anh lúc này.

Thành Chu trừng nó. Hấn nói tiếng Anh là để cho người ta không nghĩ nhóc nhỏ ngắt hoa bẻ cành này là người Trung Quốc. (=.=’)

Không đợi nhóc quỷ khóc nháo, Thành Chu lập tức hạ giọng ghé vào lỗ tai nó: “Anh mua cho nhóc mày bông ngô nhé! Mày muốn ăn cái gì cũng được hết!”

Nhóc con đang định gân cổ cãi chệt nghe thấy lời này thì nét cười cong cong lại xuất hiện trên mặt.

Nhân lúc người quản lí đền thờ còn chưa tới, Thành Chu ôm nhóc con chạy trốn dưới ánh mắt của bao người.

Đám người Shumei cũng kéo theo đằng sau.

Ôm nhóc con rời đi khoảng trăm mét khỏi cây thần, Thành Chu loáng thoáng nghe được ai đó nói lời cảm ơn với hấn.

Cảm ơn ngài... Ngài Âm dương sư... Lời cảm ơn dần dần tan biến trong gió rồi không còn nghe thấy nữa.

Là cụ già kia. Tuy không rõ vì sao ông ta cảm ơn mình, chí ít hấn cũng hiểu được ông ta không phải thuộc dạng ác quỷ như Sendaiko.

Ừ, lại nói tiếp, vào cái ngày hấn bị tấn công trong xe cáp treo, hình như có ai đó đã nói chuyện với hấn...

Nói cái gì ấy nhỉ? Mà ai nói ấy nhỉ? Ký ức tựa như điều đứt dây, biết rõ nó ở đằng kia nhưng không thể nào chạm tới được.

Hừ! Mới đi chơi có một tí mà lại vượt hết một món ăn sáng... Thật không đáng mà! Lỗ tai dựng thẳng lên, nhóc nhỏ ghé vào Thành Chu đầu vai làm động tác dằn mặt với cây thần ở phía xa.

Nếu không nhờ mi giúp một việc lúc trước thì bây giờ ta đã đốt mi thành tro rồi!

Leng keng! Người chủ đền thờ chậm rãi, chậm rãi khom người xuống nhặt lấy chiếc chuông đồng vừa rơi.

“Chủ đền?” Người thanh niên đứng cạnh bên chủ đền lo lắng nhìn ông, không hiểu vì sao ông lại ra khỏi đền, cũng như vì sao khi ông đến giữa cầu thang thì lại đứng bất động ở đấy.

“Tanizaki-kun, phiền cậu mời bà Origawa đến gặp tôi ở đền thờ. Tôi có một chuyện rất quan trọng cần bàn bạc với bà ấy.”

Trở lại bệnh viện, vì Thành Chu trốn viện nên dĩ nhiên là bị y tá quở trách. Sau khi khám qua để xác định hẳn ngoại trừ suy yếu chút chút thì còn lại không bị gì, bác sĩ quyết định giữ hẳn ở lại quan sát một ngày nữa mới để hẳn xuất viện.

Thành Chu sẵn đó cũng nhờ bệnh viện kiểm tra mắt và não bộ của mình luôn. Vì đã có người chi trả viện phí nên bên bệnh viện thu xếp khám bệnh cho hẳn mà không hề đòi hỏi gì.

Thành Chu cũng không biết cục nhỏ kia rốt cuộc có thực sự quan tâm đến hẳn không hay chỉ vì nó không có nơi nào để đi nên mới ăn dầm ăn dề ở đây. Chẳng những “chăm nom” hẳn ở bệnh viện vào ban ngày mà buổi tối nó cũng không chịu rời khỏi giường bệnh hẳn một bước. Nếu ai dám bắt ép nó đi chỗ khác, nó sẽ khóc la tanh bành cả cái bệnh viện cho xem.

Vì vậy bác sĩ không có cách nào khác, đành phải phải lắp thêm một cái giường nữa để nó ngủ lại. Nhưng nhóc con được tặng giường mà vẫn không chịu ngủ riêng, mỗi buổi tối đều phải bon chen ngủ chung với hẳn.

Cái này... Nói thật, Thành Chu cũng thấy có chút cảm động.

Nhóc con thân thể vừa mềm mại lại vừa êm ái, cứ ôm hẳn ngủ mà ngáy o o hết như một chú koala con vậy. Sự tin tưởng và thân mật ấy của nhóc nhỏ không ngờ lại khiến cho một người đàn ông còn đang độc thân vui tính như anh nhà đây nghĩ đến cái tư tưởng “có con là vạn sự đủ đầy” đáng sợ kia. (Nguyên bản lấy từ câu: Vô quan nhất thân khinh, hữu tử vạn sự túc – Không quan tước tâm tình thoải mái, có con rồi thì không cầu gì nữa)

Thành Chu xoa xoa quả đầu dừa hấu con con rồi ngứa tay búng một cái “bóc” lên gáy nó.

Ôi, nếu như nó tỉnh dậy mà vẫn đáng yêu như thế thì tốt rồi.

Nhóc con quả ôm tảo ngoảnh lại tròng hẳn.

Thành Chu đưa tay nhéo má nó.

Nhóc con hất tay anh nhà ra, xoay người ngồi chu mông vào mặt hẳn.

Thành Chu nhìn thẳng cu quỷ ngổ ngáo không thềm để ‘người cha hờ’ vào mắt kia, nhìn nó một mình một người tiêu diệt hết đồng hoa quả người ta mang đến cho hẳn mà không khỏi tức giận lẫn buồn cười.

Thằng nhỏ kia từ sau khi hẳn vào viện thì luôn luôn sống động cả ngày như thế, không lẽ là do được ăn hoa quả miễn phí ư? (Là do tối tối nó đi tìm mấy con quỷ khác để ăn thịt đó ~)

Cốc cốc...Cửa phòng bị gõ.

Ai vậy? Là Shumei sao? Thành Chu và nhóc con cùng nhìn về phía cửa phòng. Shumei mới vừa làm thủ tục xuất viện cho hẳn mà.

“Xin chào, làm phiền ngài rồi, tôi là Gawakyo Shunkyou, vợ của Gawakyo Wasai. Ngài còn nhớ tôi không? Lúc ngài đến viếng lễ tang mẹ chồng tôi, chúng ta đã từng gặp qua. Nghe nói ngài bị bệnh, vừa lúc tôi có việc ngang qua, cho nên...”

Người đứng ngoài cửa với một hộp quà trên tay là một người phụ nữ áo tím trang nhã cùng mái tóc buông xoã ngang vai.

Thành Chu đương nhiên là nhớ cô. Ngày đó ở lễ tang, gương mặt xinh đẹp của cô đã để lại cho hẳn một ấn tượng sâu sắc.

Rất ít phụ nữ sau khi lấy chồng lại trang điểm tinh tế được như vậy, hẳn cho rằng những phụ nữ biết cách trang điểm khéo léo sau khi kết hôn luôn là những phụ nữ thông minh.

Vừa thông minh, vừa xinh đẹp, lại có nhiều tiền, phụ nữ như vậy thường rất khó lòng mà quên được.

“Xin chào, tôi là Thành Chu. Phiền chị rồi.” Tuy không rõ vì sao con người xinh đẹp này lại tới thăm đồng nghiệp của chồng, hẳn vẫn lịch sự làm động tác mời cô ngồi vào chiếc ghế đầu giường.

Nhóc con thấy Thành Chu lù khù đột nhiên biến thành một người đàn ông thành đạt và lịch lãm bèn tròn cả mắt.

Sau màn chào hỏi là một màn tĩnh lặng.

Cứ nghĩ Gawakyo Shunkyou đến thăm hỏi xong sẽ rời đi, ai ngờ một phút đồng hồ trôi qua mà cô ta vẫn ngồi đó và không hề có ý định di chuyển. Điều này khiến cho tiếng lòng của Thành Chu không khỏi xôn xao một trận.

E rằng mục đích đến thăm hỏi của người phụ này không đơn giản là thăm hỏi đồng nghiệp của chồng, không biết có phải cô ta đến đây để quở trách hấn phá hư đám tang hôm ấy hay không, hay có khi nào cô ấy... Người nào đó lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Vừa nhìn ánh mắt anh nhà là biết anh đang phóng trí tưởng tượng bay cao bay xa bay luôn tới nơi nào rồi, nhóc con mĩa mai liếc hấn một cái, sau đó liền bày khuôn mặt ngây thơ tươi cười nhìn về phía Gawakyo Shunkyou đang cúi đầu trầm mặc.

“Cô gì đẹp đẹp ơi, cô có thấy bóng ma của bà kia không? Ba con về nhà sợ bà ta đến nổi hết dám đi WC một mình luôn á!”

Chém gió! Thằng quỷ mất nết này! Ai nói anh mày không dám đi WC một mình chứ! Anh là sợ nhóc mày còn nhỏ, lọt hằm cầu, nên mới đi cùng mày chứ bộ!

Khi Thành Chu đang muốn mở miệng cãi lại thằng cu quỷ vừa làm mất hết hình tượng “nam tính” của hấn, Gawakyo Shunkyou lúc này lại lên tiếng trước.

“Không, tôi không thấy... Tôi cũng không biết nữa. Nhưng từ khi mẹ chồng tôi qua đời thì nhiều chuyện kì lạ xảy ra lắm, nhất là trong ngôi nhà cũ kia. Có khi là do tôi nhạy cảm quá cũng nên, tôi vẫn cho rằng đây là ảo giác do mệt mỏi.

Bác sĩ cũng nói do tôi mới kết hôn, không phù hợp với sinh hoạt vợ chồng, hơn nữa mẹ chồng vừa qua đời mà lại chọn cách ra đi mất danh dự như thế khiến tôi cảm thấy áp lực, đâm ra ảo giác.

Tôi vẫn tin là như vậy, vẫn luôn lừa dối chính mình, cho đến ngày đó ngài Thành ...” Shunkyou cười chua chát, một lần nữa rơi vào yên lặng.

Nghe nhóc con phiên dịch, Thành Chu không khỏi đổ mồ hôi, nhớ tới ngày đó... hấn què muốn chết luôn.

Qua một hồi lâu, Shunkyou lẩm bẩm như đang kể lể, hoặc như đang tự nói với chính mình: “Thực sự đã xảy ra rất nhiều sự việc kỳ quái, cho dù tôi có nâng nhiệt độ máy điều hoà đến cỡ nào thì trong phòng vẫn lạnh lẽo như bên ngoài. Trong nhà rõ ràng không có ai, nhưng tôi luôn cảm thấy như có ai đang nhìn mình, còn có... một mùi dầu thấp không lúc nào tan đi... . Tôi cũng muốn tin lời bác sĩ nói, muốn xem tất cả như ảo giác, nhưng khi tôi thấy...”

“Thành Chu, thủ tục đã xong, ngày mai anh có thể xuất viện rồi đấy!” Cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra, một đáng người quen tiến vào, là Shumei.

“A! Là chị!” Shumei thấy nhân vật kia xuất hiện ngoài ý muốn, lộ ra vẻ giật mình khác thường.

“Xin chào, à... Tôi nghe Wasai nói ngài Thành bị bệnh, vừa lúc ngang qua đây, nên thuận tiện đến xem.” Gawakyo Shunkyou hiển nhiên cũng không ngờ tới Shumei lại đến vào lúc này, trông cô có phần lúng túng.

“Cậu có việc muốn tìm ngài Thành đúng không, vậy tôi làm phiền mọi người rồi. Cũng đến lúc tôi phải đi rồi.” Shunkyou đứng lên cúi chào Thành Chu, lập tức xoay rời khỏi phòng bệnh.

“Chờ một chút! Chị còn chưa nói xong...” Thành Chu vội vã muốn nghe thêm.

“Ngài Thành, điều tôi muốn nói là mong ngài mau lành bệnh, chúc ngài vui vẻ ở Nhật Bản, hẹn gặp lại.” Shunkyou quay người lại, nhìn vào mắt Thành Chu mà trả lời.

Thành Chu cũng không phải ngốc, nghĩ thầm Gawakyo Shunkyou có lẽ là không muốn Shumei luôn thân mật với Wasai biết được gì đó, nên hấn chỉ mỉm cười: “Cảm ơn chị. Đi đường cẩn thận nhé!” Gawakyo Shunkyou đứng ở phòng bệnh cửa nói với Shumei một câu thất lễ rồi vội đi.

Shumei vẫn nhìn theo Gawakyo Shunkyou cho đến khi bóng cô khuất hẳn rồi mới quay đầu lại đi vào phòng bệnh.

“Không ngờ Gawakyo Shunkyou lại đến thăm anh, bình thường cô ta không bao giờ thích ở cùng đồng nghiệp của Wasai cả. Anh biết không, hoàn cảnh và vị thế gia đình của một người như cô ta rất khó mà ở cùng với những kẻ tầm thường như chúng ta được.”

Nghe được những lời châm chọc từ một người ôn hoà như Shumei, Thành Chu cảm thấy khá mất tự nhiên.

Cười cười, hắn thuận miệng đáp: “Đúng vậy, tôi cũng không nghĩ tới cô ta sẽ đến. Cô ta vừa mới tới mà cả phòng như sáng hẳn ra ấy...”

“Ha ha ha...” Hai người cười lớn với câu đùa vô vị.

Cười xong, cảm giác bầu không khí cũng dễ chịu hơn, Shumei lúc này mới nói tiếp lời ban đầu.

“Tôi đã giúp anh làm xong thủ tục xuất viện, có điều do tiến độ hội nghị đã bị chậm trễ hai, ba ngày nay rồi, tôi phải đứng ra thay Wasai sắp xếp mọi việc trong công ty, đêm nay còn phải đi tìm anh ta bàn bạc nữa, hẳn sẽ mất nhiều thời gian, nên ngày mai có lẽ không đón anh ra viện được. Nhưng anh yên tâm, đến lúc đó tôi sẽ cho người đến đón anh.

Thời gian không còn sớm, tôi còn phải về trang viên Yama Ongaky thu xếp một vài việc. Tôi đi trước đây, anh nghỉ ngơi nhé.”

Nghe xong đoạn lời nói kia, Thành Chu nghĩ Shumei đã trở về với dáng vẻ của một quản lý đầy tận tình và chu đáo rồi.

Cậu phê bình Gawakyo Shunkyou như thế, phỏng chừng là do không thích người vợ lăm lăm của Wasai mà thôi. Biết đâu bên trong người phụ nữ tên Shunkyou kia thoát trông không... sáng sủa như vẻ ngoài của cô ta?

Nghĩ ngợi một hồi, Thành Chu nhớ tới một vấn đề khác đã nghẹn trong lòng hắn rất lâu.

“Shumei...” Để trong lòng mãi cũng không tốt, trông vận khí hôm nay cũng không tệ, hắn quyết định hỏi tới luôn: “Buổi tối hôm đó, có thật cậu đã ra ngoài cùng Wasai không?”

Nét cười Shumei bỗng cứng nhắc một chút, nhưng cậu phản xạ rất nhanh: “Buổi tối nào cơ? Xin lỗi, Thành Chu, tôi thực sự phải đi, nếu không là trễ chuyến xe buýt cuối cùng của tối nay mất. Hẹn gặp lại, có gì chúng ta bàn chuyện này lần sau nhé!”

Nói xong, Shumei lập tức rời ngay khỏi phòng bệnh...

... Để lại Thành Chu nhún vai bất đắc dĩ với nhóc con đang nghiêng đầu nhìn hắn.

.

Không lâu sau khi Shumei rời đi, bầu trời nhanh chóng buông xuống một màu đen.

Thành Chu sợ thấy phải cái gì không nên thấy, ăn cơm tối xong cũng không dám chạy vòng vòng mà vọt đi tắm rồi mau chóng đi ngủ.

Còn nhóc con thì tối đến lại rất có tinh thần, trời vừa tối là bỏ chạy đi đâu không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thành Chu biết nó chắc chắn sẽ trở về nên cũng không lo lắng cho lắm.

Không biết đã ngủ bao lâu, Thành Chu nửa tỉnh nửa mê cảm thấy ai đó vừa đi vào phòng.

Là y tá kiểm tra phòng sao? Hay là nhóc quỷ chơi mệt rồi quay về ngủ?

Giường hằn xuống, dường như có người bò lên trên.

Là nhóc quỷ sao? Thành Chu mơ mơ màng màng hươ tay mở chăn ra cho nhóc con chui vào như thường lệ.

Một bàn tay lạnh lẽo đặt trên mặt hắn rồi chậm rãi dờ xuống cổ hắn.

Ai thế... ? Cái lạnh từ cổ dần truyền tới tim, dần dần, cảm giác quen thuộc nào đó lại kéo đến trong hắn.

Đến khi hắn nhớ lại loại cảm giác này là từ đâu mà có thì... anh nhả từ trong mộng tỉnh lại chợt hét toáng lên.

Nhưng tiếng kêu đã bị giữ lại nơi cổ họng.

Vừa mở mắt, hắn liền thấy một đôi mắt màu đỏ sậm âm u đang nhìn hắn chăm chăm.

“Á... Ặc!”

Yết hầu bị giữ chặt, âm thanh không thể thoát ra, hơi thở cũng không thể lưu chuyển.

Dùng hết cả khí lực, Thành Chu liều mạng giãy dụa!

Thế nhưng tay chân hắn hết như bị xiềng xích trói lại, dù hắn muốn vùng vẫy đến cỡ nào cũng không thể nào cử động được!

Tay chân như tê liệt, sức mạnh tựa hồ đều dồn lên những mạch máu trên mắt. Thành Chu trừng mắt muốn rớt cả đôi tròng, tơ máu dần tràn ra trong mắt hắn. Trên trán hắn xuất hiện đường gân xanh và chực vỡ ra vào bất cứ lúc nào!

Từ la hét hắn đổi thành hô hấp từng chút không khí, nhưng khí quản đã bị tắc lại, trái tim đập càng lúc càng nhanh đến nỗi tiếng đập truyền đến bên tai thật rõ ràng.

Không hít vào được! Không thở ra được! Tâm phé đau đớn khiến hắn muốn hét lên thật to!

Hắn sắp chết rồi! Hắn sắp chết rồi! Không! Đừng mà!

Cứu tôi với ! Cứu tôi !

Người đàn ông thống khổ đến cực điểm, thân thể bắt đầu co giật trong vô thức.

Đau đớn quá thể, ý thức của hắn cứ thế mơ hồ dần, ấy vậy mà hắn lại cảm giác như được giải thoát.

Lần này là chết thật rồi phải không?

Đây là ý nghĩ cuối cùng trong đầu hắn, sau đó mọi thứ đều tối đen lại.

=====

Chú thích:

* Chính quyền Tokugawa hay còn gọi là Tokugawa Shogunate = Tokugawa bakufu = Edo bakufu (Tokugawa Mạc phủ hoặc Edo Mạc phủ) : chế độ thống lĩnh quân đội được lập ra bởi dòng họ Tokugawa và điều hành bởi các tướng lĩnh trong để bảo vệ Thiên Hoàng và đất nước.

18. Chương 17

Người y tá trực đêm nghe thấy thét chói tai của nhóc con bèn vội chạy tới phòng bệnh Thành Chu.

Vừa đẩy cửa ra, cô liền bắt gặp nhóc con bỏ nhào đến một bóng đen trên giường bệnh, sau đó bóng đen phá vỡ kính thủy tinh trên chiếc cửa sổ cao hơn hai mét rồi phóng ra ngoài.

Tiếp theo, nhóc con nhào lên người ba nó, dùng một thứ ngôn ngữ mà cô không hiểu gọi thật to và vỗ thật mạnh vào mặt anh ta. Người y tá kinh ngạc một hồi mới phát hiện ra Thành Chu nằm bất động trên giường với sắc mặt đỏ gay cùng một đôi mắt trợn trừng.

“Ngài Thành? Ngài Thành?” Cô chạy đến bên giường liền trông thấy dấu tay hắn sâu trên cổ Thành Chu. Sau khi bắt mạch thở của hắn, cô lập tức ấn nút gọi khẩn cấp rồi tiến hành cấp cứu.

Một y tá khác nghe thấy tiếng chuông vội chạy đến. Người y tá cấp cứu Thành Chu vừa gần nhóc quý đang cố bám lấy Thành Chu vừa hô lên với y tá mới chạy đến: “Mau gọi cảnh sát! Có kẻ muốn giết bệnh nhân này!”

Một câu nói lập tức khiến toàn bệnh viện yên tĩnh rơi vào hỗn loạn.

.

Không khí lạnh lẽo làm Shunkyou tỉnh dậy, trong bóng tối, cô theo thói quen vòng tay ôm lấy thân thể ấm áp của chồng.

Một khoảng trống vắng. Ngay cả chiếc giường đang nằm cũng trở nên lạnh ngắt.

“Wasai!” Shunkyou mờ mịt gọi.

Không ai lên tiếng trả lời.

Đối với một người được nuông chiều từ bé như cô thì việc ngủ trong điều kiện lạnh giá như thế này thật khó thích nghi, cô đành phải xuống giường tìm điều khiển máy điều hoà.

Nhìn nhiệt độ trên chiếc điều khiển từ xa, Shunkyou thở dài, điều chỉnh nhiệt độ từ 28°C lên 30°C.

Ôm chăn ngồi yên lặng một lúc, cảm thấy nhiệt độ đã ấm lên đôi chút, Shunkyou với tay tắt đèn bàn chuẩn bị ngủ.

Kéo kẹt!

Tiếng đóng cửa không lớn cũng không nhỏ truyền đến từ phòng khách.

Ai vậy? Wasai ư? Shunkyou lại mở đèn bàn lên lần nữa, sẵn nhìn sang đồng hồ.

11:20 pm.

Lạ thật, mình ngủ thiếp đi từ lúc nào vậy? Sao lại không nhớ gì hết? Shunkyou vô thức ấn vào trán mình để gắng nhớ lại.

Cô nhớ khi mình đang dùng cơm tối cùng Wasai thì Shumei chạy đến, sau đó cậu ta kéo Wasai vào phòng làm việc bàn bạc gì đó, rồi sau nữa là...

Shunkyou không thể nào nhớ thêm được nữa.

“Wasai, là anh à?” Đợi một hồi không thấy người tiến đến, người phụ nữ bèn ngồi dậy hỏi to.

Không ai trả lời.

Rầm! Giống như vật nào đó bị đụng ngã.

“Wasai...” Shunkyou không để ý giọng của mình lúc này trở nên nhỏ bé như tiếng muỗi.

Nuốt nước bọt, cô do dự đứng lên.

Người ở phòng khách phải là Wasai chứ không ai khác. Dù sao thì đây là phòng chung cư cao cấp luôn được bảo vệ 24/24, kẻ trộm sẽ rất khó mà lẻn vào được. Shunkyou ôm ngực tự trấn an mình.

Lúc rời khỏi phòng cô định bụng sẽ hỏi Wasai đã đi đâu sau khi dùng cơm? Cô đã thiếp đi từ lúc nào? Và cả những lời của Shumei nữa?

Đeo vào dép êm giữ ấm, khoác áo ngủ, sửa lại tóc, người phụ nữ nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Cửa vừa mở ra, một mùi dầu thấp như có như không quanh quẩn trước đầu mũi.

Phòng khách mờ mịt nhưng không hoàn toàn tối đen, một ít đèn điện đường như chỉ còn le lói chút ánh sáng.

Không ai. Không một ai hiện diện.

Sai rồi, có gì đó ở đây. Một bóng người lảo đảo đứng lên giữa nền đất trước sofa.

“Wasai...” Shunkyou ghen giọng.

Người đó... vừa giống với chồng mình, nhưng lại có phần không giống. Thân thể gã chao đảo lung lay như kẻ say rượu.

Cái bóng lắc đầu, ngẩng đầu nhìn về phía tiếng gọi phát ra.

Shunkyou lùi lại một bước, đồng tử dần dần phóng đại.

Một đôi mắt màu đỏ u ám khoá trên người cô.

Giữa khoảng không mờ tối, gương mặt người đàn ông trở nên kỳ lạ.

“Hi hi...” Gã cười thích chí như vừa tìm ra được thứ mình cần tìm, lộ ra hàm răng trắng sắc bén.

“Wasai...” Giọng nói của Shunkyou run rẩy rồi dừng hẳn.

“Shunkyou ...” Gã có vẻ đã nhận ra cô.

“Là em đây...” Shunkyou muốn cười nhưng cơ mặt tựa như bị tê liệt.

“Là cô... Tôi đã đợi điều này lâu lắm rồi... Hi hi...”

Gã đàn ông nghiêng ngả đi đến chỗ Shunkyou, vừa đi vừa cười, trông rất khoái trá.

“Anh bị gì vậy? Anh vừa uống say có phải không?” Thật nực cười, đến bây giờ mà cô vẫn còn tự dối mình.

Mùi dầu thấp càng ngày càng nặng, cứ như ai đó đã đổ dầu loang khắp phòng.

“Wasai, anh mua dầu thấp à? Nhà mình không cần đốt lò sưởi đâu anh.” Người phụ nữ liên tục nói, nghĩ rằng việc này có thể xua đi sợ hãi trong cô.

“Dầu thấp... Dầu thấp... Dầu thấp!” Hai chữ “dầu thấp” như một kích thích lớn với gã đàn ông. Đôi mắt đỏ ngầu vốn vô hồn bỗng trở nên có cảm xúc. Một cảm xúc pha trộn giữa sự quyết liệt đầy hận thù và điên cuồng.

“Sachiko...” Một cái tên nỉ non phát ra từ miệng gã.

“Anh... anh đang nói cái gì vậy? Anh vừa mới gọi tên ai thế hả?!” Người phụ nữ hét âm lên.

Cô không bao giờ nghĩ rằng cái tên mà cô hằng mong được ném xuống địa ngục lại xuất hiện lần thứ hai từ miệng chồng mình.

“Anh bị gì vậy?! Mặt anh bị sao vậy?!” Trong tiếng thét của Shunkyou đã hoà lẫn tiếng khóc.

Gương mặt ban đầu vốn rất giống người lại trở nên méo mó và bành trướng ra mỗi một bước tiến đến gần. Hai mắt đỏ ngầu chậm rãi ra lờ ra ngoà, lớp da quanh viền mắt không chịu nổi áp lực nên rách toạc, nhưng lại không hề có máu chảy ra. Da thịt gã cứ từ từ rách ra từng mảng như đang trở về trạng thái nó vốn dĩ là vậy.

“Không... Đừng đến đây! Đừng đến đây! A a a!” Không thể tin vào những biến dị trên mặt chồng, Shunkyou thét lớn và lùi lại cho đến khi đụng vào cánh cửa phòng ngủ rồi ngã vào trong.

“Sachiko...” Gã đàn ông dừng bước, giống như đang nhớ lại điều gì đó.

Nhưng gã nhanh chóng dừng suy nghĩ, nghiêng đầu nhìn về phía con mồi của mình.

Shunkyou đã bị dọa đến phát run không thể đứng được nữa, nhưng cô vẫn nỗ lực dùng nửa người trên đóng cửa phòng lại.

“Hi hi...” Gã đưa tay sờ mặt mình, trông như rất thích thú khi thấy vợ bị như vậy. Đôi mắt khát máu loé sáng, gã chao đảo tiến vào phòng ngủ.

.

Đây là đâu? Không gian mịt tối chẳng thấy rõ đường khiến Thành Chu do dự bước đi.

Sao mình lại tới đây nhỉ? Mình nhớ mình còn ở trong bệnh viện mà...

Ký ức như thủy triều ủa đến trong đầu hần.

A...

“Aaaaaaaa!”

Thành Chu hét lên một tiếng, ôm lấy cổ mình. Hần nhớ rồi! Bóng đen kia ra sức bóp cổ hần hết như muốn cắt đứt đầu hần ra khiến hần không tài nào thở nổi.

Không đau.... Sao lại không đau một chút nào hết vậy? Thành Chu sờ tới sờ lui cổ mình.

Bóng đen ban nãy là do ảo giác của mình ư? Hay là... mình đã chết thật rồi?

Thành Chu mềm nhũn chân, ngồi bệt trên mặt đất.

Vậy đây đều là sự thật, chút nữa sẽ có đầu trâu mặt ngựa gì đó đến dẫn mình đi đúng không?

Hai mắt Thành Chu dờ ra, nhìn vào hư vô phía trước. Hần chưa từng cảm thấy mệt mỏi như thế này bao giờ.

Ông trời ơi, ông sao lại bắt công quá vậy! ? Tôi còn chưa sống đủ mà, vì sao ông lại tự ý đưa tôi xuống hoàng tuyền thế kia?

Tôi không dám nói tôi đã cống hiến gì vĩ đại cho cuộc đời này, nhưng ít ra tôi cũng đâu có làm việc gì hại người hại đời đâu? Lẽ nào người tốt không dài mệnh mà người xấu sống ngàn năm là thật sao? Cả đời này tôi thành thành thật thật chịu đựng số phận chứ có dám đòi hỏi gì đâu?

Cho dù ông có muốn tôi chết thì chí ít cũng phải chờ tôi cưới vợ đã chứ! Ông cứ như vậy mà để tôi ra đi thì thật là quá đáng lắm nhé!

Tôi không muốn chết khi vẫn còn ‘tem’ như vậy đâu nhá nhá nhá!

Tôi còn chưa kịp viết di chúc nữa mà!

Còn tiền gửi ngân hàng của tôi thì làm sao bây giờ? Lẽ nào đành để ngân hàng nó ngốn hết như vậy sao?

Rồi một nghìn tệ phòng khi khẩn cấp tôi giấu ở hộp giày nữa, không lẽ cứ để nó đóng bụi ở đó cho mẹ tôi vứt đi sao?

Còn vé số kẹp trong cuốn từ điển nữa, nó mà trúng độc đắc thì tôi tức chết không nhắm mắt đâu!

Tiền lương tháng này tôi còn chưa được nhận nữa, tôi chết như này không phải quá tiện cho đám công ty sao?

Không không không! Trời ơi! Đừng bắt tôi phải chết mà! Tôi còn chưa xem xong bộ truyện Siêu nhân ở thị trấn Smallville, chưa ăn hết các món ngon, chưa đi du lịch vòng quanh thế giới, chưa đi chơi ở Disneyland mà... Tôi còn phải nuôi con nữa!

Ông không những để tôi chết trẻ mà còn để tôi chết nơi đất khách quê người, đã thế còn khiến tôi chết vì bị giết nữa! Ông có thấy ông vô lý quá không?!

Tôi không muốn chết như thế này! Tôi không cam tâm!

Con bà nó, sớm biết sẽ bị người hại thế này thì đã mặc quần sịp đỏ rồi! Như vậy chết đi cũng có thể biến thành quỷ dữ trở lại dương thế báo thù!

Đúng vậy! Tôi không muốn chết đi như vậy mà! Tôi phải đi về! Tôi muốn tìm thằng cờ-hó đã bóp cổ tôi để tính sổ! Tôi muốn cho nó nếm mùi lợi hại của chúa quỷ Thành Chu này!

Thành Chu tức giận đầy đầu, quắc mắt đứng lên, hai tay chà sát, xoay người định trở về.

“Thành Chu——! Thành Chu——!” Xa xa mơ hồ truyền đến tiếng hô hoán, nhưng lửa giận ba nghìn thước khiến Thành Chu không nghe thấy, hần vẫn đi nhanh về phía trước với khí thế ngập trời, đến nỗi phía trước rốt cuộc là chỗ nào hần cũng ứ biết!

“Thành Chu! Anh đứng lại đó cho tôi!”

Giọng trẻ con bèn nhón vang lên sau lưng hắn, ống tay áo cũng bị giật lại.

Thành Chu nhú mày. Lập tức, trên mặt hắn toát lên vẻ bi ai.

Quay người, cúi đầu nhìn cái dáng nhỏ tới thất lưng mình, hắn thở dài thật là dài: “Không ngờ thằng đó khôn nặn đến nỗi ngay cả một đứa nhỏ mà cũng không tha. Đến đây đi, chờ anh báo thù, rồi mang nhóc mày đi đầu thai chuyển thế...”

Nhóc con trợn trắng mắt, buông tay áo Thành Chu ra mà chống nạnh.

“Ai nói tôi chết hả?! Ngốc vừa thôi! Tôi đến để đem anh quay về đó, đồ ngốc!”

“Nhóc mày nói cái gì?” Bị thằng nhỏ mắng là ngốc này ngốc kia thì làm sao mà thoải mái cho được.

“Anh cứ mãi đi về trước làm tôi muốn dẫn anh về phải mất biết bao nhiêu là sức lực. Tôi cũng chẳng muốn tìm phiền phức trong khi ‘vẫn còn bé’ thế này đâu!”

“Nhóc mày nói... Đi tới phía trước sẽ không quay về được? Anh nhớ là mình từ đường kia tới mà...” Thành Chu chỉ chỉ con đường sau lưng.

“Theo anh thì tôi rành hơn anh hay anh rành hơn tôi?! Đi thôi!” Nhóc con kéo Thành Chu quay lại.

Thành Chu buồn cười lắc đầu, “Nghe giọng của nhóc mày kìa, làm như bình thường nhóc hay đi tới đây chơi lắm vậy. Mạnh miệng như thế chỉ tổ khiến người ta cười thôi... Nè nè, mày lôi anh đi đâu vậy? Anh mày còn chưa báo thù mà, không thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này được!”

“Cơ hội? Cái gì mà ‘cơ hội tốt như thế này’?” Nhóc con khó hiểu.

“Cơ hội trở thành quý đó! Nhóc nghĩ lại xem, bây giờ nếu anh mà biến thành quý thì sau này đi báo thù không những không bị thương mà còn không lưu lại chứng cứ gây án, cảnh sát sẽ không bao giờ biết được là anh mày làm! Há há há!” Thành Chu nhe răng cười gian.

Nhóc con dừng bước, nhìn hắn cả buổi trời rồi lắc đầu: “Là do con người phức tạp, hay do não của cha nội này thiếu nếp nhăn nhỉ?”

“Nhóc mày nói gì thế?” Thành Chu đang rất kích thích với ý nghĩ của mình. Nếu biết có thể trở lại, vậy thì càng phải tận dụng cơ hội thành quý này chứ? Trên đời này bao nhiêu người có thể có được dịp tốt như thế đâu?!

“Tôi nói...” Nhóc con đảo mắt, “Anh muốn báo thù thì tôi mang anh đi.”

“Nhóc biết hung thủ ở nơi nào sao?”

“Anh cứ theo tôi đi. Cơ mà nói cho lắm vô, sau này coi chừng hối hận nha.”

“Hối hận? Sao có khả năng?! Ha ha ha! Chút nữa nhìn anh mày xử đẹp nó đi rồi biết!” Đầu óc Thành Chu bây giờ toàn là nghĩ đến việc đánh đánh đấm đấm người ta thế nào, lược chín rồi đông lạnh người ta ra sao, quăng dao kéo bay đầy nhà, thổi hơi lạnh hù cho người ta sợ chết khiếp...

Nếu để cho hắn biết kẻ thù của hắn là cái gì thì có lẽ hắn cũng sẽ không vui tươi hớn hở như vậy mà đi tôn theo con hắn đâu.

Thành Chu để nhóc con kéo hắn đi, cho tới lúc nhóc con dừng lại, đẩy cửa ra.

Ủa? Hồi nãy đâu có thấy cánh cửa này trên đường đâu? Nó từ đâu ra vậy?

Phía sau cánh cửa truyền đến ánh sáng yếu ớt, Thành Chu nhìn nhóc con, hiếu kỳ lộ đầu vào xem.

Sau cửa là một cái phòng, một phòng ngủ xa hoa nhưng không mất đi vẻ tao nhã. Ánh sáng le lói phát ra từ chiếc đèn cạnh giường ngủ cỡ lớn. Thành Chu cảm thấy mình như đang nhìn từ trên xuống.

Trên tấm trải giường màu hồng nhạt là hai bóng người.

Cặp đùi thon dài trắng ngần chứng tỏ đó là một phụ nữ.

Còn người mặc trang phục Tây Âu đang ngồi kia chắc chắn là một người đàn ông.

Hiện tại gã đàn ông đó đang cúi đầu nơi cổ người phụ nữ, hai chân người phụ nữ đan vào nhau nhẹ ma sát, trong miệng phát ra âm thanh rên rỉ.

Ặc... Thành Chu đỏ mặt. Hắn không nghĩ tới mình lại được trực tiếp xem phim 18+ như thế này. Tuy chỉ mới là khúc dạo đầu nhưng nó cũng khiến tim hắn đập thình thịch.

Không muốn nhìn nữa, hắn vội rút đầu từ giường nhóc quỷ, nhỏ giọng quát mắng: “Không phải nhóc mà nói sẽ mang anh tới chỗ hung thủ sao? Sao lại cho anh mà coi người ta đang “xếp hình” thế kia? Mà sao nhóc lại mở được cánh cửa này...?”

“Anh nhìn kỹ đi!” Nhóc con không khách khí cắt ngang lời hắn.

Nhìn kỹ... Thật là ngại quá đi mà!

Thành Chu vừa nghĩ như vậy vừa thò đầu vào.

Dù sao thì người ta cũng không nhìn thấy hắn, bây giờ hắn đã trở thành một hồn ma rồi.

Gã đàn ông còn đang hôn nồng nhiệt người phụ nữ kia, người phụ nữ vẫn rên rỉ, tay chân giãy dụa như không chịu nổi kích thích.

Đầu gã từ từ dời xuống phía dưới.

Thành Chu đỏ mặt len lén nhìn khuôn mặt người phụ nữ.

Chờ một chút! Sai rồi... ! Chiếc cổ người phụ nữ máu me đầm đìa, chất dịch đỏ tươi tuôn ra ào ạt khiến Thành Chu không kìm được sợ hãi, kêu lên một tiếng.

Không âm thanh thoát ra, Thành Chu lập tức dùng tay phải che miệng mình lại. Nhưng đã quá muộn, gã đàn ông nằm trên giường tựa hồ cảm giác được gì đó, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Gã đó sao có thể nghe được tiếng của hắn? Bây giờ hắn đang là ma mà.

Đầu gã đàn ông chậm rãi chuyển động như đang định hướng toàn cảnh.

Bỗng nhiên, động tác của gã dừng lại, gã quay phắt đầu về hướng Thành Chu.

Một đôi mắt màu đỏ âm u nhìn hắn.

“Á!”

“Anh làm sao thế?” Nhóc con đưa tay vỗ hắn.

Lần này Thành Chu chính thức kêu ra tiếng. Hai tròng mắt sáng đỏ quen thuộc, nhưng khuôn mặt này... !

Căn bản không thể gọi là mặt người được!

Lòng hoảng hốt, chân mềm nhũn, hơn nữa nhóc con vừa đúng lúc vỗ cho một cái, Thành Chu kêu to rồi rớt xuống.

Và lăn ngay đến dưới chân gã đàn ông.

Thành Chu hành động nhanh như chớp, không đợi bàn tay gã chạm tới liền lăn xuống khỏi giường rồi vắt giò chạy ra cửa bắt chắp người phụ nữ trên giường sống hay chết.

Không phải mình đã biến thành ma rồi ư? Sao gã lại có thể thấy được mình? Rốt cuộc thì mặt gã bị làm sao vậy? Mình nhớ trước khi mình chết còn thấy sơ qua gã vẫn mang gương mặt người mà!

Một trận gió xẹt qua bên người hắn, Thành Chu dừng ngay lại.

Trước cửa là gã đàn ông trên môi còn vương đầy máu nếu không tính mấy vết lở loét hư thối thì cái kia tạm gọi là môi đi.

“Mày... thật là thú vị...” Gương mặt mục rữa dần tiến đến gần Thành Chu.

19. Chương 18

Thành Chu lùi lại từng bước.

“Mày nhìn thấy được tao sao?” Thành Chu không nghĩ đến giờ phút này mình lại hỏi được một câu ngu ngốc như vậy.

“Khắc khắc khắc...” Gã đàn ông tựa như đang cười.

“Mày cũng đã chết rồi... Những thứ tao lấy từ mày đều bị nó đoạt lại hết. Đưa tao sức mạnh của mày mau...” Gã ngẩng đầu lên, giống như đang hưởng thụ thời khắc đáng nhớ.

“Cái gì mà tao cũng đã chết? Mày... lẽ nào mày...”

“Anh đoán trúng rồi. Gã đã chết từ lâu rồi! Từ sáu năm rưỡi về trước!” Tiếng nhóc nhỏ vang lên giữa phòng ngủ.

“Nhóc nói gì?!” Thành Chu hốt hoảng, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Nhóc con mới vừa “ở bên trên” lúc này lại ngồi xếp bằng trên giường, bên chân nó là người phụ nữ đang dở sống dở chết chảy máu không ngừng, nhưng nó cứ như không nhìn thấy cô ta, thái độ lão luyện tựa như một cảnh sát đã nhiều lần nhìn qua hiện trường sát nhân hoặc là một sát thủ máu lạnh.

“Chúng ta cứu cô ta đi!” Thành Chu nhảy dựng lên, vội vã định cầm máu cho người phụ nữ.

Nhóc con nhìn cô ta với vẻ mặt thờ ơ mà cất tiếng: “Cứu cô ta cũng vô dụng thôi, cô ta mất máu quá nhiều, hơn nữa đã bị thi quỷ hút hết dương khí, có muốn cứu cũng vô pháp kéo lại mạng nhỏ của cô ta được, trừ phi anh muốn tạo thêm một thi quỷ nữa.”

“Nhóc mày nói gì thế? Cái gì mà thi quỷ?... Sao nhóc biết được những chuyện này?” Thành Chu luống cuống tay chân xé tấm trải giường cầm máu cho cô.

“Cứu... Tôi... Cứu...” Người phụ nữ như nhận ra Thành Chu, cố gắng giơ tay kéo áo hắt.

“Phu nhân Gawakyo, chị yên tâm, tôi...”

“Cô ta có thể gặp được anh, chứng tỏ cô ta đã hết đường cứu sống rồi.” Nhóc con nói những lời này bằng tiếng Nhật. Trong lúc nói chuyện, đôi mắt của nó vẫn luôn chú ý tới hành động của thi quỷ.

Là như vậy sao? Thành Chu đoán rằng Shunkyou nhất định nghe được lời nhóc con, bằng không ánh mắt của cô sẽ không toát ra vẻ tuyệt vọng như vậy.

“Anh muốn biết thi quỷ là gì thì hỏi gã đi.”

Gì cơ?! Thành Chu quay người lại liền thấy cái gã “thi quỷ” đang bỏ nhào tới mình.

“Gã như vậy làm sao anh mày dám hỏi chứ!” Thành Chu rống to hơn, xoay người bỏ chạy.

Không! Thi quỷ không đánh về phía hắn, mà là đánh về phía nhóc con đang ngồi trên giường sau lưng hắn.

“Ê! Mày làm gì con tao đó?!” Thành Chu dừng bước xoay lại, cũng không biết lấy lá gan ở đâu ra mà chen ngay vào giữa tên thi quỷ đang đánh tới và nhóc con, đá gã một cước.

Thi quỷ bị đá lão đảo vài bước lùi về sau.

Không đợi thi quỷ đứng vững lại, Thành Chu vội vã ôm lấy nhóc con chạy tới cửa phòng.

“Khắc khắc... Tèn tèn, lần này tao cho mày hồn bay phách tán luôn!” Thi quỷ cười, bám sát phía sau.

Khi tay Thành Chu còn chưa đặt lên cửa thì đầu bả vai bỗng bị kéo căng, rồi cả người đều bị bay lên không trung.

Sao gã có thể bắt được mình?! Cho tới lúc té cái bịch lên mặt đất, Thành Chu vẫn không thể hiểu nổi.

“Giống nam châm thôi, bởi vì tất cả đều là ma quỷ, nó không cần nắm thực thể của anh cũng có thể dùng sức mạnh của chính nó để đá bay anh, hoặc tiêu huỷ toàn bộ từ trường của anh. Từ trường này tương đương với linh hồn của anh, một khi từ trường của anh bị phá đi, sinh mệnh của anh cũng chấm dứt luôn.”

Nhóc con như biết được suy nghĩ của Thành Chu, già dặn ngồi trong lòng hần mà giải thích.

“Sao mà nhóc mày rành dữ vậy? Thôi quên đi! Khi quay về anh sẽ hỏi nhóc mày sau!” Thành Chu vốn định hỏi cho rõ ràng thì nhìn thấy thi quỷ đang bỏ nhào tới bọn hần lần nữa, liền vội vã đổi giọng ôm nhóc nhỏ đứng lên bỏ chạy.

“Dừng lại! Dừng lại! Chúng ta thương lượng một chút đi! Á á á!”

Thi quỷ giống như trả thù Thành Chu lúc nãy, hung hãn đá hần một cái từ phía sau.

Choang! Chiếc gương trên tường vỡ toang, Thành Chu ôm nhóc con rút từ trên vách tường xuống đất. May mắn là bây giờ hần không có thực thể nên không có cảm giác đau đớn. Từ trên nền đất, hần lập tức đứng lên bỏ chạy tiếp.

Thi quỷ gần đó âm hiểm cười xông tới. Gã chơi đùa đủ rồi, hiện tại gã chỉ muốn làm cho tên người Trung Quốc kì lạ này biến mất mãi mãi, và cả thằng nhóc trong lòng hần không biết vì sao lại khiến gã sợ hãi nữa chứ!

Hai tay thi quỷ trong chớp mắt chực với đến cổ Thành Chu.

Nhóc con mỉm cười, nó đang chờ đợi.

Ầm! Cửa phòng ngủ bỗng bị tung mạnh.

“Wasai! Dừng tay!” Một tiếng kêu to vang lên giữa phòng ngủ.

Thi quỷ bỗng thu hai tay lại.

“Shumei ! Cậu đến đây làm gì?” Thành Chu vội vã hô lên.

Shumei hốt hoảng ngẩng đầu, “Thành Chu?”

Vì sao cậu có thể nghe nhưng không thể nhìn thấy Thành Chu?

“Sao cậu ấy có thể nghe được giọng anh vậy?” Thành Chu thấp giọng hỏi nhóc con trong lòng.

Bởi vì có quỷ muốn hần nghe được.

“Sao tôi biết được, có lẽ do tai anh ấy tốt quá chăng?... Nè, tôi đói bụng.” Nhóc con bắt mắt mê mê cái miệng nhỏ nhắn, sờ sờ cái bụng cũng nhỏ nhắn nốt, liếc tên thi quỷ Gawakyo Wasai.

Nhóc con nói nó đói, đó cũng thường là cách nó biểu thị sức mạnh của mình... Nhìn những mảnh gương vỡ trên mảnh đất, nhóc con nhe cặp nanh nhỏ ra uy hiếp.

Nghe đây! Ta mặc kệ mi là ai, cũng không quan tâm vì sao mi lưu lại trên đời này, nếu như mi dám khiến bữa ăn tối nay của ta chạy mất thì ta sẽ lấy mi làm món tráng miệng thay đấy!

“... Anh nghĩ cái con quỷ kia hình như cũng rất đói bụng đấy...” Thành Chu thấy ánh mắt thi quỷ vừa dừng tay đã chuyển lên người bọn họ lần nữa.

“Thành Chu ! Anh đang ở đây phải không? Tôi hay nghe được tin của anh thì chạy đến đây ngay, tôi lo rằng Gawakyo Shunyou cũng...” Shumei nhìn gương mặt Wasai mà thở dài đau khổ.

“Wasai, vì sao anh lại biến thành như vậy?...”

Thành Chu, xin lỗi anh nhiều lắm!”

Shumei bỗng cúi người, quỳ rạp xuống đất.

“Này! Shumei ! Cậu mau đứng lên đi! Cậu đang là làm gì vậy?” Thành Chu không hiểu được hàm ý của Shumei, cuống quýt muốn chạy tới nâng cậu dậy.

Đáng tiếc là giữa bọn họ còn có một thi quỷ ngăn cản.

“Là tôi không tốt! Là tôi làm liên lụy đến anh! Nếu không vì tôi thì anh đã không bỏ mạng, tất cả đều là lỗi của tôi!” Shumei không nhìn thấy Thành Chu, chỉ có thể hướng về phía phát ra giọng nói của hắn mà liên tục xin lỗi.

“Cậu đang nói gì vậy? Cậu làm gì mà liên lụy đến tôi?” Thành Chu gãi đầu khó hiểu.

Nhóc con bỗng ngẩng đầu lên hất hất chiếc mũi nhỏ, gương mặt con con nhăn lại như cái bánh bao.

“Ngày đó lúc rời khỏi bệnh viện, tôi không nên nói cho Wasai về câu hỏi cuối cùng mà anh hỏi tôi....Tôi không biết anh ấy là hung thủ nên đã nói với anh ấy rằng buổi tối hôm đó ngoại trừ tôi và người thám tử đã chết, anh còn thấy anh ấy rời khỏi biệt thự.

Và tối đó cũng chính là tối mà mẹ của anh ấy tự sát.

Tôi... thật sự không ngờ là anh ấy lại giết mẹ mình, thế nên khi cảnh sát hỏi về hành tung của Wasai thì tôi đã nói dối rằng tối hôm đó tôi và anh ấy đều nghỉ trong biệt thự. Xin lỗi! Thành Chu! Là tôi hại chết anh rồi! Xin lỗi!”

Thì ra là thế.

“Thôi bỏ đi, Shumei. Đừng để ý nữa. Đừng nói là cậu, ngay cả tôi cũng chẳng nhìn ra gã là hung thủ nữa...” Thành Chu khoát tay. Bảo sao hắn cứ thấy tên Wasai kia cứ đáng ghét thế nào, thì ra gã đã sớm không còn là người.

“Nếu anh có thể nhìn ra ai là hung thủ thì thế giới này đã không cần cảnh sát rồi.” Nhóc con nhìn những mảnh gương trên mặt đất, nói thầm.

Thành Chu cốc nhẹ lên gáy nhóc con, ra vẻ cảnh cáo.

Mùi dầu thấp trong phòng càng ngày càng nặng.

Shumei ngửi thấy, ngẩng đầu kỳ quái nhìn xung quanh.

“Nè, anh xem bây giờ chúng ta giải quyết tên kia như thế nào đây?” Nhóc con dời ánh mắt khỏi tấm gương, chột chột ngực của Thành Chu.

“Giải quyết? Chỉ với hai người chúng ta sao? Bằng cách nào?” Thành Chu nheo mắt, hắn nghĩ nhóc quỷ trong lòng này càng ngày càng thần bí khó lường, nó không những có thể chạy đến hoàng tuyền tìm hắn mà còn biết thi quỷ là gì, đã thế còn nói có thể giải quyết thi quỷ kia. Thằng nhóc quỷ này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Thành Chu, còn ai khác đang ở cùng với anh đó? Máy người định giải quyết ai? Wasai sao? Đừng! Xin đừng làm như vậy mà. Wasai anh ấy... anh ấy...” Shumei có vẻ không nghe được giọng nhóc con.

“Thành Chu, tôi...tôi mong anh hãy... tha thứ cho Wasai, tôi biết anh ấy đã gây ra nhiều chuyện nông nổi, tôi biết sự thỉnh cầu này thật ngớ ngẩn, nhưng hãy tin tôi, Wasai làm thế này là vì...”

Shumei lặng yên, không biết nói tiếp như thế nào. Thành Chu không hiểu vì sao cậu không vội cứu Gawakyo Shunkyou, cho dù cô ta đã hết cứu được, nhưng với một người có tính tình như Shumei thì có thể nào thấy chết mà không cứu chứ?

“Thực sự có cách mà, nhưng phải liều mới được. Cái này à...? Ba ba anh đây chỉ cần dụ dỗ con quỷ kia một xíu, để nó bắt được anh, rồi trong lúc nó sắp ăn anh thì tôi sẽ chặt đầu nó nhân lúc nó vô ý. Tin tôi đi, tôi chắc chắn sẽ chặt đầu nó với chỉ một dao thôi. Trước khi nó nuốt mất linh hồn của anh!” Nhóc nhỏ ngẩng nhìn Thành Chu, cười như một chú cáo nhỏ.

“Shumei, cậu nói đi, nói với tôi gã đáng tha thứ chỗ nào đi. Tôi tuy không tin gã, nhưng tôi tin cậu. Nếu như lý do cậu nói là chính đáng thì việc gã trở thành hung thủ sẽ được chấp nhận.

Nhưng đầu tiên, tôi mong cậu có thể khiến gã tỉnh táo lại, tôi không hy vọng trong lúc nghe cậu nói chuyện lại bị gã nuốt mất đầu.” Thành Chu dùng bàn tay to che đi khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc quỷ, kiên quyết không để mình bị cục nhỏ dụ dỗ.

Bắt anh mày đi làm mồi dụ à? Không có cửa đâu cưng!

Bên phía Shumei truyền đến một câu: “Cảm ơn.” Sau đó cậu chuyển đường nhìn về hướng thi quỷ đang tiến dần về chiếc giường rồi đứng lên, đi tới cạnh Wasai, lớn mật cản đường gã mà khẩn cầu: “Wasai... xin đừng hại người nữa...”

Anh xem mình đã biến thành gì rồi kìa! Anh như vậy... hãy nghĩ lại xem người đau lòng nhất sẽ là ai?

Sachiko cũng không muốn phải thấy anh như vậy... hãy tin em... cô ấy vẫn đợi anh...Anh đã trả thù... tất cả đều đã kết thúc rồi... hãy tự thú đi...

Em tin rằng Sachiko đang chờ anh ở thế giới bên kia... chờ anh mãi mãi... đến lúc đó, không ai có thể ngăn cản hai người nữa, không ai có thể phá rối hai người nữa, cũng không ai có thể làm tổn thương cả hai nữa.

Wasai... xin anh... đừng sát sinh nữa... xin anh! Hãy thu tay lại đi!”

“Chờ một chút, Shumei, cậu biết Wasai đã chết từ sáu năm rưỡi trước kia rồi sao?”

“Anh nói gì? ! Không... Sao có thể...?” Shumei không dám tin vào gương mặt và cả thân thể đang từ từ biến dạng trước mặt mình.

“Vô dụng!” Thằng nhóc làu bàu, đẩy bàn tay của Thành Chu ra.

“Sao nhóc mày biết vô dụng, anh thấy con quỷ kia đã bình tĩnh hơn một chút rồi ấy chứ.”

“Wasai... Aaa !” Thân thể Shumei bỗng bay lên.

Ầm! Shumei ngã từ cửa xuống đất.

“Uầy, lần này chắc là rất đau đây!” Nhóc con mỉm cười lắc đầu thở dài, vẻ mặt có vẻ hả hê.

Thi quỷ tiếp tục tới gần bọn họ.

Lui mãi lui mãi, bọn họ đã không còn đường lui.

“Vì sao chúng ta không thể xuyên tường được nhỉ?” Thành Chu tức tối, bắt lực đâm vào tường.

“Bởi vì anh biến thành ma chưa lâu, đạo hạnh còn chưa đủ. Hơn nữa thi quỷ đã mạnh lên nhiều.

Nếu nó còn giữ được tính người thì cùng lắm cũng chỉ hại người mà thôi, nhưng nó đã bắt đầu biến hình, mất hết nhân tính, bây giờ nó đã có thể nuốt một số linh hồn khác để tăng thêm sức mạnh, cũng có thể làm hại tên gốc nào đó vừa trở thành ma nữa...”

Giận! Giận càng thêm giận!

“Nói! Chúng ta còn biện pháp nào để diệt nó không?! Ngoài cái phương pháp mà anh mày phải đi làm mồi cho quỷ ra ấy?!”

“VẬY CHỈ CÒN NƯỚC SIÊU ĐỘ NÓ THÔI, CƠ MÀ CÁI NÀY PHIỀN TOÁI NHẤT, HƠN NỮA...”

Cái chữ ‘hơn nữa’ này hàm ý tôi sẽ đánh mất bữa ăn này rồi! Tôi không muốn đâu!

“Nói chung là anh đi dụ dỗ nó xú đi! Có chết chóc gì đâu! Mà dù gì thì anh cũng đã chết mất rồi còn gì ?!”

“Ê! Thằng nhóc chết tiệt kia! Có thấy ai kêu cha mình đi làm mồi cho quỷ không?! Nhóc mày có biết viết hai chữ ‘hiếu thảo’ không hả?!”

“Không biết!” Nhóc con trả lời vô cùng thẳng thắn.

Tức sặc phổi!

“Tóm lại là muốn anh mày đi chết chứ gì không bao giờ! Đi! Đi nghĩ biện pháp siêu độ nó đi!” Thành Chu trừng nhóc nhỏ, làm ra tác phong của một người cha nghiêm khắc.

“Không!”

“Thành Chu... anh nói anh sẽ siêu độ Wasai sao? ! Đừng! Thành Chu... xin anh đừng tổn thương anh ấy! Có cách nào khiến anh ấy dừng lại không? Có cách nào cho anh ấy cơ hội để tỉnh lại... ” Shumei vừa tỉnh

lại sau cú ngã, nghe loáng thoáng được mấy từ của Thành Chu, nghĩ rằng hẳn muốn trả thù bèn vội vã cầu xin.

“Tên kia là ngu thật hay ngu giả vậy? Đến bây giờ còn không chịu tin rằng thứ kia đã không còn là người nữa sao?! Ờ! Thành Chu! Nhanh lên một chút coi! Nếu anh không chịu dụ nó rút lui, tôi thật sự sẽ không xử nó nổi đâu đấy!”

Thân thể thi quỷ từ từ bành trướng, bộ trang phục phương Tây trên người gã phát ra tiếng rách chói tai, da thịt hư thối dần lộ ra giữa những vết rách.

Ếc!

“Thi quỷ nào cũng thấy ghê như thế sao?”

“Cũng cỡ đấy đấy, anh nghĩ xem có tên nào biến thành quỷ, đã vậy còn ăn thịt người để sống thì làm sao mà xinh đẹp được? Này! Anh còn không mau lên! Anh chỉ cần đi tới để nó bắt anh thôi. Chỉ cần nó chú ý tới anh, ngửi được mùi của anh là tôi có thể chém nó từ đằng sau mà không bị phát hiện rồi!”

“Không đi! Nói như nào thì anh mày cũng sẽ không đi! Tại sao lại rắc rối đến vậy cơ chứ?! Trời ơi, ai tới cứu tôi với!” Thành Chu ném hết tất cả các đồ vật trong tầm với vào thi quỷ, hi vọng có thể cản bước tiến của gã.

Cái này sao... dĩ nhiên là do... Nhóc con đã hút hết phần tinh khí của Thành Chu từ thi quỷ, chỉ nhiều đó thôi đã khiến nó cảm thấy thật đủ đầy. Mùi vị thật ngon, rất ngon, khiến nó muốn thêm nữa. Không cần nhiều, chỉ cần một chút là có thể thỏa mãn ham muốn lúc này của nó rồi.

Đương nhiên, không phải nó không thể hấp thụ được Thành Chu, nó chỉ sợ mình sẽ bị hương bị tuyệt vời ấy cám dỗ mà quên hết tất cả, để rồi ăn sạch con người trước mặt này.

Lâu lắm rồi nó chưa ăn được gì, ít ra là đối với món hảo hạng kia. Nó sợ rằng mình sẽ không khống chế được. Mà nó lại không hy vọng tình huống như vậy xuất hiện, huống chi, món ngon này của nó còn kéo theo nhiều lợi ích khác nữa. (ý nhóc con là anh Thành luôn là cục nam châm hút ma quỷ để nó ăn đó)

Trước khi nó có thể dẹp được thứ gì đó đang ngăn cản việc hồi phục sức mạnh vốn có của nó, nhớ lại được thân phận của mình trước kia, nó sẽ không bao giờ để Thành Chu biết được ý đồ của mình đâu, dù chỉ là một chút.

Cho nên, Thành Chu à, anh tạm thời làm gia vị cho tôi, khiến những món ăn của tôi càng ngon hơn nữa nhé.

“Anh mày quyết định rồi! ... Chúng ta chạy thôi! Nhóc có thể đưa anh đến đây thì cũng có thể mang anh đi đúng không? Á á !”

Không cần Thành Chu tự dâng mình tới miệng, thi quỷ đã mất hết kiên nhẫn, nhào tới bắt lấy hắn.

Trong nháy mắt, thân mình nhóc con chuyển động, thoát khỏi vòng tay Thành Chu.

Đứng trên mặt gương, nhóc con mỉm cười nhìn thi quỷ đang giữ chặt linh hồn của Thành Chu. Giống như nó đã tính toán, không có bất cứ con quỷ nào có thể cưỡng lại mỹ vị như vậy, rất nhanh, thi quỷ đã bị anh nhà quyền rũ.

Gã bây giờ chỉ có thể nhìn hắn, chỉ có thể ngửi thấy được mùi vị của hắn...

“Wasai...” Shumei mở to hai mắt.

Cậu thấy hai tay Wasai như bắt được cái gì đó trong không khí, sau đó thân thể xấu xí căng phồng của gã co rút lại như quả bóng xì hơi, da thịt đỏ hồng thối rửa bỗng trở nên trắng trẻo hồng hào hơn một chút, thật giống như gã vừa được tiếp thêm sinh khí.

20. Chương 19

Thành Chu thề là hấn không phải do bác sĩ cứu sống.

Hấn chắc chắn, chắc chắn cho rằng mình bị thăng nhỏ mất nét đánh cho tỉnh dậy!

Còn vì sao hấn lại khẳng định như thế thì nhìn mặt hấn sẽ biết!

Sáng sớm vừa mới bảnh mắt ra, sau khi bác sĩ xác định hấn đã không còn nguy hiểm thì một thân hình nho nhỏ nhảy âm lên giường hấn khoe thành tích, nói nó đã khiến hấn từ cõi chết quay về ra sao, phải nỗ lực như thế nào mới có thể kéo hấn từ cầu Nại Hà trở về.

Thật ra, Thành Chu vốn cũng có một chút tình cảm với nhóc con, cho dù nó có cứu sống mình thật hay không, có thật sự bảo vệ mình hay không, hay chỉ là sợ tên thi quỷ chạy mất. Thế nhưng cho đến khi hấn nhìn thấy gương mặt mình trong gương thì tất cả cảm kích đều biến thành phẫn nộ!

Bởi, ta nói tại sao mặt lại đau đến như vậy! ... Sưng như thế thì làm sao mà không đau được cơ chứ !

Mặt thì sưng vù như cái bánh bao, giọng thì khàn khàn chẳng khác gì giọng vịt đẻ, ăn thì chỉ có thể ăn cháo mà thôi, cho nên phải ở lại bệnh viện thêm hai ngày nữa. Thành đại ca thở dài một tiếng, mặc kệ thế nào, chuyện công tác lần này của hấn hỏng bét cmnr! TV vừa bật lên, có vẻ như đài nào cũng chỉ đều đưa đến một tin duy nhất.

Không thể chối cãi được, đây là tin tức cực kì chấn động.

Từng đài đều có phóng viên đứng trên bậc thềm gạch men của toà chung cư cao cấp mà đưa tin, nước miếng bay tung toé.

Cho dù việc này có liên quan tới án hai vụ án giết người trước đó hay không thì chỉ riêng việc nạn nhân bị giết là con gái của bộ trưởng tỉnh cũng đã là điểm thu hút một lượng lớn các kẻ săn tin, hướng chỉ người chồng của nạn nhân lại là con trai của Sendaiko vừa mất mấy ngày trước, hơn nữa vẫn chưa tìm thấy tung tích của anh ta. Người ta nói rằng trong phòng chỉ còn lại một ‘phần thừa lại’ lộn xộn.

Gawakyo Wasai chết hay sống, Gawakyo Shunkyou bị ai giết chết, và có liên quan gì đến hai vụ án trước hay không, vì sao trên cả ba thi thể đều có vết tích như bị dã thú cào xé... Dù là vấn đề nào thì cũng rất thu hút người xem, vì thế, giới đưa tin của Nhật Bản sục sôi hẳn lên.

“Thành Chu, tôi vào được không?” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói dè dặt.

“A, Shumei, là cậu à? Mau vào, tôi còn đang lo lắng cho cậu đây... Hôm qua cậu đến nhà Wasai đúng không?” Thành Chu nhìn Shumei, vội vã mời cậu ngồi xuống bên giường.

“Vâng. Tôi tới đây vì chuyện này đây, tôi xin thay mặt Wasai và Sachiko cảm ơn anh.” Nói xong, Shumei cúi mình thật thấp.

Ồ? Thành Chu ngạc nhiên ra.

“Lúc nghe nói anh được cứu về, anh không biết tôi mừng đến thế nào đâu. Tôi cứ nghĩ anh đã...” Khoé mắt Shumei lấp lánh nước.

“Cảm ơn. Tôi không sao đâu, còn khoẻ nữa. Cậu vừa nói cậu thay mặt ai chứ?”

Nhóc con chỉ ngồi ngoan ngoãn một bên mà ăn táo trong im lặng.

“Wasai và Sachiko.... Anh không nhớ sao? Sachiko là do anh mời tới để giúp Wasai siêu độ đấy.”

“???” Thành Chu bắt đầu hoài nghi trình độ tiếng Trung của Shumei bị thụt lùi, hoặc do khả năng nghe của hấn có vấn đề.

“Cậu làm ơn dùng từ tiếng Trung đơn giản để kể tôi nghe chuyện tối qua nhé? Cậu biết đấy, tôi vừa mới tỉnh lại không lâu, chưa nhớ ra hết nữa.”

Nhóc nhỏ ngồi gặm táo rôm rốp, trông rất ngây thơ vô tội.

“Ha ha ha, đương nhiên. Tôi sẽ kể lại từ đầu, nếu anh không phiền.”

“Đương nhiên là không phiền rồi, mời nói. Nhóc quý, lấy cho chú ly nước coi.”

Nhóc quý liếc xéo anh nhà một cái rồi vâng lời bò xuống giường lấy cho Shumei ly nước, sau đó lại trèo lại chỗ cũ ngồi ngoan ngoãn, khiến cho ai đó có chút chột dạ.

Hôm qua ăn được món ngon nên cứ cho anh già càn rỡ một hồi đi.

“Anh có biết tôi và Wasai là anh em chưa?” Shumei cười gượng hỏi.

Thành Chu kinh ngạc, hẳn tuy biết bọn họ là thân thích, nhưng chưa từng nghĩ tới bọn họ lại là anh em.

“Chúng tôi là anh em cùng cha khác mẹ. Cha tôi phản bội mẹ anh ấy khi anh ấy còn rất nhỏ, đã tách ra ở riêng với hai người họ từ lâu, nhưng đến gần đây mới ly dị với dì Sendaiko. Wasai bọn họ vẫn biết đến sự tồn tại của hai mẹ con tôi, không cần phải nói, dì Sendaiko và anh ấy rất căm giận chúng tôi.

Khi tôi biết đến sự tồn tại của Wasai và bắt đầu nỗ lực tiếp xúc anh ấy thì, lúc đầu Wasai hoàn toàn không chấp nhận tôi, nhưng qua một thời gian lâu... ha ha... Người kia mặt ngoài thoạt nhìn rất lãnh đạm nhưng thật ra rất mềm lòng và nặng tình. Tôi bám theo anh ấy từ hồi trung học đến khi tốt nghiệp đại học. Trong lễ tốt nghiệp trung học, Wasai đã ôm tôi như một người anh, đây cũng là một trong những lí do dì Sendaiko ghét tôi...”

Thành Chu rút khăn giấy đưa cho Shumei.

Cậu xấu hổ cảm hơn rồi đưa khăn giấy lên lau mắt.

“Mà nguyên nhân khiến một Wasai luôn ngoan cố lại chấp nhận tôi là vì còn có một người... là người yêu thời cấp ba của anh ấy.

Cô ấy tên là Sachiko, một cô gái luôn mang lại cảm giác ấm áp cho những người xung quanh. Anh không biết Wasai lúc ấy hạnh phúc cỡ nào đâu. Bọn họ cùng tốt nghiệp trung học, cùng học chung đại học, mỗi ngày đều đi học cùng nhau.

Khi đó, tôi vẫn thường nghe hai người kể về kế hoạch tương lai, Wasai vẫn hay nói rằng sau khi tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn cùng Sachiko.

Lúc Wasai bước vào năm ba đại học, tôi cũng vừa thi vào trường, thời điểm ấy có rất nhiều học sinh rất ưu tú vào nhập học...”

Bỏ khăn giấy xuống, cầm lấy cốc nước nhựa sử dụng một lần, Shumei thở dài một tiếng rồi tiếp tục kể:

“Gawa Shunyou con gái duy nhất của ngài nghị sĩ Gawa, là một cô gái thông minh xinh đẹp nhưng lại quá kiêu căng để chấp nhận thất bại, cũng vào học ở đây. Nhập học chưa bao lâu, cô ta đã phải lòng người đàn anh là Wasai trong câu lạc bộ tennis, cho dù sau này biết anh ấy đã có người yêu nhưng cô ta vẫn giữ thái độ như cũ...”

Wasai rất chán ghét cô ta, hay lấy cớ với cô ta rồi dẫn Sachiko đi nơi khác. Nhưng không biết có phải con người càng bị ngăn cản thì càng cố chấp hay không, dù Gawa Shunyou bị cự tuyệt nhiều lần nhưng càng cố gắng theo đuổi cho bằng được.

Cô ta thậm chí còn đến thẳng nhà Wasai gặp dì Sendaiko và mua chuộc dì ấy bằng tiền cùng trang sức. Chẳng bao lâu, dì Sendaiko hoàn toàn xem cô ta như con dâu của mình. Còn Sachiko thì gia cảnh không tốt nên tự nhiên sẽ bị dì Sendaiko gạt bỏ. Dần dần, Wasai không thể nào mang cô về nhà được.

Wasai nói với tôi, anh ấy dự định khi đi làm sẽ kiếm tiền mua nhà để sống cùng Sachiko và tránh xa nơi này. Nửa năm sau thi tốt nghiệp đại học, bọn họ bắt đầu tìm kiếm ngôi nhà thích hợp với cả hai. Nhưng...”

Shumei ghì chặt chiếc ly giấy, giọng nói tràn đầy bi phẫn và tiếc thương:

“Nhưng trước khi bọn họ tốt nghiệp thì đã xảy ra bi kịch không thể vãn hồi! Khi Wasai tham gia buổi tập dợt tennis cuối cùng thì Sachiko bỗng nhiên tự thiêu mà không để lại bất kì lá thư nào. Không ai biết vì sao cô lại tự sát, cảnh sát điều tra kết án qua loa cho rằng nguyên nhân cái chết là áp lực học tập và bài vở.”

Cậu nấc lên, vừa lau nước mắt vừa nói:

“Nếu đêm qua tôi không đi tìm Wasai, nếu đêm qua anh không mời Sachiko về giúp đỡ siêu độ Wasai, tôi cũng không thể nào biết được câu chuyện của hai người ấy. Từ sau khi bị kịch xảy ra, mặc dù tôi cùng với Wasai đều hoài nghi Gawa Shunkyou, nhưng vì không có chứng cứ nên không thể làm gì khác hơn là lắc đầu thờ dài. Sau đó Wasai cưới Shunkyou, chuyện này càng rơi vào lãng quên...”

Nhưng khi đó tôi không biết rằng, Wasai muốn gặp lại Gawa Shunkyou chỉ là vì muốn điều tra về cái chết của Sachiko. Sau khi anh ấy điều tra rõ ràng thì bắt đầu lập kế hoạch báo thù.

Anh còn nhớ tối qua anh nói với tôi rằng Wasai đã chết từ sáu năm rưỡi về trước không ?”

“Tôi có nói á?” Thành Chu vắt óc nhớ lại.

Shumei gật đầu, “Anh không nhớ sao? Cũng phải thôi, lúc đó anh đang trong trạng thái ly hôn mà nhỉ...? Những Thiên sư tôi nghe nói cũng là như vậy đấy, họ thường giúp đỡ những linh hồn lạc lối. Có người thỉnh thoảng cũng quên mất việc họ giúp đỡ người khác sau khi hồn của họ trở lại với thể xác. Chắc anh cũng giống như vậy nhỉ?”

“Ly hôn? Tôi ư? Ủầy, cậu kể tiếp đi, xem tôi có nhớ lại gì không...” Thành Chu ôm đầu. Vì sao hẳn chẳng có chút ấn tượng nào về những thứ Shumei nói hết vậy?

“Wasai nói với tôi rằng, sáu năm rưỡi trước, khi anh ấy biết được tin của Sachiko thì không thể nào chấp nhận được tin này và thề rằng dù làm quỷ cũng muốn tìm ra chân tướng sự việc.

Sau đó vì thương tâm quá độ mà anh ấy đã uống thuốc tự sát, khi chết đi thì gặp lại Sachiko, và cô ấy đã kể lại toàn bộ sự tình.

Shumei lau khô mi mắt, vẻ phần lộ hiện rõ hơn trên gương mặt cậu.

“Khi Wasai đi tìm nhà mới, Tojou Sendaiko bỗng nhiên đòi gặp Sachiko. Lúc cô ấy đến đó thì người chú Gawakyo Chi của Wasai đã nấp sẵn ở một nơi và lao ra giở trò đồi bại với cô ấy, còn đem gửi bằng ghi hình cảnh ấy cho các công ty văn hoá phẩm đồi trụy.

Tối đến, Tojou Sendaiko mang cuốn băng ghi hình tới và dùng những lời lẽ sỉ vả bảo rằng Sachiko quá thấp hèn, không xứng đáng với con bà.

Sachiko vô cùng đau lòng, nhưng tình yêu mãnh liệt khiến cô không nỡ xa rời Wasai. Cô ấy quyết định chờ anh ấy trở về để nói sự thật cho anh ấy và tố cáo Gawakyo Chi.

Cô ấy bảo nếu anh ấy không muốn gặp gỡ người con gái đã bị nhúng chàm như cô nữa thì cô sẽ buông tay.

Thế nhưng vào ngày hôm sau, khi cô cố gắng lấy dũng khí đến trường thì phát hiện trong tủ của mình là vô số tấm ảnh chụp cắt ghép và băng ghi hình rơi xuống.

Khi cô ấy tan học về, đứng trước cửa nhà là vài kẻ lố lăng cầm xấp ảnh của cô tiến lại gần, hỏi cô có hứng thú quay vài thước phim đen hay không, đe dọa rằng nếu cô ấy không đồng ý thì bọn chúng sẽ gửi tất cả hình ảnh và băng hình cho cha mẹ và bạn bè của cô. Chúng còn nói rằng cho dù cô ấy không đồng ý, chúng cũng vẫn có biện pháp quay phim theo ý chúng.

Ngày kế tiếp, lúc Sachiko đang trên đường đến trường thì bị hai người đàn ông to lớn ép lên xe...”

Shumei tức giận đánh lên đùi mình.

“Những đả kích liên tiếp đã khiến Sachiko mất hết hy vọng và niềm tin vào cuộc sống. Buổi tối khi Sachiko trở về thì đã là cái xác không hồn, cô ấy đã không còn mặt mũi nào để gặp lại người yêu, cũng không còn ý chí nào để tồn tại nữa. Cô chọn cho mình cách tự thiêu, vì cô nghĩ... đó là cách duy nhất để tẩy sạch những hoen ố trong đời mình.”

Thành Chu yên lặng. Hẳn cho rằng những chuyện thế này chỉ xảy ra ở thời xưa, không nghĩ tới bị kịch đau thương đó lại xuất hiện ngay trong đời thực.

Nhóc con thì trông có vẻ rất buồn chán, dựa vào người Thành Chu, ngáp một cái.

Có thể bởi vì nó chỉ là một đứa nhóc, không ai nghĩ phản ứng của nó là sai cả, người lớn còn sợ nói những chuyện này trước mặt có ảnh hưởng xấu đến nó hay không nữa.

Shumei mất thật lâu để bình tĩnh lại, sau đó tiếp tục câu chuyện:

“Biết được sự thật từ Sachiko, hồn của Wasai bỗng rời khỏi Sachiko mà quay về với cơ thể mình. Anh ấy nói anh ấy cũng không biết vì sao mình tỉnh lại, không ai phát hiện anh ấy tự sát. Khi đó anh ấy không biết mình đã chết, vẫn ăn uống sinh hoạt như một người bình thường, còn nghĩ rằng mình đã tự sát không thành công.

Cho đến khi tìm được công ty văn hoá phẩm đòi truy kìa và đánh nhau với người ở đó thì anh ấy mới phát hiện rằng mình không chết được. Lúc đó, anh ấy nhớ đến lời thề trước khi uống thuốc tự sát và tin rằng đó là khế ước với thần linh ở chốn suối vàng giúp anh ấy có một thân thể bất tử để quay về dương thế báo thù.

Sau đó, anh ấy thề sẽ trả thù từng kẻ đã hại Sachiko như một lời đáp lỗi cho cô ấy.

Sáu năm qua, anh ấy điên cuồng điều tra, và phát hiện kẻ đứng đầu trong chuyện này là Gawa Shunkyou – người vẫn luôn tìm cách tiếp cận anh ấy sau khi Sachiko qua đời. Sáu năm qua, anh ấy lần lượt trừng trị từng kẻ đã gây nên cái chết của người yêu mình, dần dần đến lượt người thân của anh ấy, rồi tới cái đích cuối cùng là Gawakyo Shunkyou, người vợ mà anh ấy cưới về chỉ để trả thù.

Wasai nói rằng sau khi kết hôn, anh ấy đã tìm mọi cách để tiêu tán hết số tài sản trên danh nghĩa của Shunkyou, sau đó thu thập tất cả chứng cứ phi pháp của cha chồng mà không để gia đình Gawa phát hiện ra. Gawa Shunkyou chết đi, gia đình Gawa cũng sẽ sớm lụi tàn. Wasai đã gửi tất cả chứng cứ ấy cho đồn cảnh sát. Nếu Gawa Shunkyou không lợi dụng tiền tài và quyền thế của cha mình thì làm sao cô ta có thể làm được những chuyện ấy cơ chứ?”

Shumei cười lạnh, nhưng vẫn không thể nào giấu được vẻ đau khổ trên mặt, “Sáu năm không ngừng báo thù khiến Wasai hầu như đã đánh mất tất cả nhân tính. Sachiko vẫn luôn tìm cách tiếp cận anh ấy, nhưng cô ấy dường như luôn bị thứ gì đó ngăn cản, vẫn không cách nào đến gần Wasai được. Cô ấy chỉ có thể bắt lực nhìn Wasai của mình từ từ trở thành một con quỷ ăn thịt người. Cho đến đêm qua...”

“Tôi có cảm giác như đang nghe chuyện thần thoại ấy... Người Nhật nào cũng mê tín như thế sao?” Thành Chu không tài nào nhớ được chuyện mình lý hồn, thế nên hẳn có phần hoài nghi lời kể của Shumei.

Mình phải về nước! Nơi này chẳng bình thường chút nào hết! Từ lúc đến đây nếu mình không nghe thì cũng gặp phải mấy thứ kì quái, chắc chắn là bởi vì không hợp khí hậu mà, chắc luôn!

“Đây không phải là mê tín, Thành Chu. Tôi biết rất khó tin, nhưng tối hôm qua hồn anh đã thực sự rời khỏi xác trong một khoảng thời gian ngắn mà. Tôi không biết anh làm cách nào để gọi Sachiko, nhưng nhờ có anh mà Wasai và Sachiko mới có thể cùng nhau siêu thoát được đấy!” Shumei không hiểu vì sao một Thiên sư lại hại như Thành Chu lại có thể quên được việc quan trọng như vậy. Hay do Thành Chu tu hành chưa lâu?

Nhóc con liếm liếm môi, nhớ lại dư vị tinh khí của Thành Chu mà nó đã lấy từ thi quỷ. Con ma nữ tên Sachiko kia cực kì phiền toái, từ sau khi Thành Chu gặp Wasai thì đêm nào cô ta cũng đến phá rối giấc mơ của Thành Chu.

Tối hôm qua nó vốn định ăn sạch sành sanh cái gã thi quỷ kia, nhưng lại bị con ma nữ đó chạy tới khóc lóc khiến nó không được yên bình, tính ăn luôn cô ta. Nhưng rồi tên Thành Chu lại nghe được tiếng cầu xin rồi rít của cô ta, cứ mãi ra lệnh cho nó nghĩ biện pháp siêu độ bọn họ. Mà nó cũng không tài nào hiểu nổi vì sao nó lại có thể nường tay với món ăn của mình như vậy chứ? Như không lại đưa cô ta về nhân gian qua tấm gương?

Còn thi quỷ vốn hút được một chút tinh khí Thành Chu nên khôi phục lại một phần thần trí nhưng cuối cùng lại sơ hở để nhóc quỷ nó đây hút ngược lại tinh khí của Thành Chu. Vậy là thi quỷ suy yếu đi và không ngờ sau khi nhìn thấy được Sachiko thì khôi phục được cái thứ gọi là nhân tính, rồi cùng Sachiko ôm nhau khóc lóc, đi xuống suối vàng.

Về phần kí ức tối qua của anh gốc Thành Chu thì... Ai mà có thể nhớ được kí ức của thế giới bên kia chứ? Cho dù có nhớ được thì cũng chỉ nghĩ rằng đó là giấc mộng thoáng qua thôi.

Nhóc con cầm lấy một quả táo khác. Ừ, nó kiên quyết không thừa nhận rằng mình đã ra tay với kí ức của ‘ba’ nó đâu.

21. Chương 20

“Cậu nói mục đích của Wasai là để trả thù, vậy vì sao gã lại giết người thám tử tư kia?” Thành Chu hỏi.

“Bởi vì thám tử kia là do vợ anh ấy thuê để điều tra anh ấy. Những người chết trước đó, hoặc chết do tai nạn hoặc bị giết chết, đều có liên hệ với nhau nên chủ mưu là Gawa Shunkyou đương nhiên phải lo lắng thôi...”

“Chờ một chút, cậu nói tối qua cậu đến nhà Wasai, nghĩa là cậu cũng thấy Shunkyou bị giết? Cậu... Cậu không lo mình bị cảnh sát tìm sao?”

Shumei cười nói: “Là tôi báo cảnh sát mà. Cho dù bọn họ hoài nghi thì cũng không thể nào buộc tội tôi giết người được. Bởi vì khi cảnh sát có mặt, Gawa Shunkyou trước lúc chết đã sấm hối với cảnh sát rằng cô ta rất xin lỗi Wasai và Sachiko, rằng cô ta không trách Wasai vì đã làm như vậy với mình, tất cả đều là lỗi của cô ta...”

“Vậy là vụ án mạng này khép lại như thế sao?”

“Vâng. Cảnh sát đang tìm Wasai. Nhưng bọn họ vĩnh viễn cũng không tìm được, vì thân thể Wasai sau khi được siêu thoát thì đã biến thành tro bụi rồi.

Thành Chu, chuyện này thực sự rất cảm ơn anh. Nếu không có anh, không biết bây giờ Wasai đã biến thành dạng gì và cũng không biết anh ấy sẽ gây họa gì cho mọi người nữa. Đây là điều mà tôi và Sachiko lo sợ nhất...”

“Ha ha ha.... Không có chi... Không có chi. Việc nhỏ như chiếc đinh ấy mà...” Thành Chu cảm thấy xấu hổ vì được cảm ơn, thực ra hẳn có nhớ gì đâu cơ chứ.

Cộc cộc...

Ai thế nhỉ? Ba người cùng nhìn ra cửa phòng.

“Xin lỗi, làm phiền rồi... Chúng tôi là cảnh sát, muốn hỏi thêm một chút về vụ sát hại Thành Chu hôm qua...” Cửa mở ra, cảnh sát Nanzan te tồn đi vào, dù không mời cũng tự đi vào.

Lẽ ra nên khoá cửa lại mới đúng! Thấy trang phục cảnh sát quen thuộc lấp ló ngoài cửa thì Thành Chu vốn đang ngồi nghe Shumei nói chuyện bỗng trùm chần nằm vật xuống, nhắm mắt giả bộ hôn mê.

Toàn bộ quá trình chỉ tốn chưa tới ba giây.

“Ngài Thành, tôi thấy anh vừa rất khoẻ cơ mà...”

Giọng điệu châm chọc cao ngạo vang lên bên tai hắn.

Thành Chu ngay cả thở cũng ngừng lại. Hắn thực sự là không muốn nhìn thấy bất cứ người nào mặc quần áo cảnh sát, nhất là chủ nhân của giọng nói này. Hắn biết bọn họ tới để làm gì, nhưng... Hắn sợ một khi hắn nói thật ra, hắn sẽ bị tên Nanzan vốn luôn ghét hắn sẽ quăng ngay vào viện tâm thần!

“Anh Thành, nếu bây giờ anh không phiền thì xin anh trả lời vài câu hỏi của chúng tôi nhé?”

Có nên trả lời hay không? Thành Chu còn đang lo lắng chôn mình trong chăn.

“Nanzan, cậu quên rằng hôm nay chúng ta đến đây để làm gì sao?” Suzuki bắt đắc dĩ ngăn Nanzan lại rồi vội nói với Thành Chu vẫn đang trùm chần qua đầu: “Ngài Thành, hôm nay chúng tôi đến để giải thích với ngài về sự việc ngài bị hãm hại tối hôm qua và để thông báo rằng chúng tôi đang ra sức truy bắt hung thủ vào sáng sớm hôm nay. Mặt khác... e hèm... cảnh sát đã điều tra những vụ án giết người trong núi và đã xác định được hung thủ. Trong khoảng thời gian này chúng tôi đã làm phiền ngài rất nhiều, chúng tôi cảm thấy rất áy náy, hi vọng ngài có thể...”

Cánh tay giữ chăn của Thành Chu hơi giật giật. Hừ hừ... bây giờ các người đã biết là tôi bị oan rồi chứ gì? Chỉ xin lỗi đơn giản như vậy thì được tích sự gì?

“Suzuki, anh không cần phải nói, nhưng em không biết anh ta là người tốt thật sự đấy. Nếu anh ta là người tốt thật thì vì sao anh ấy lại không nhận mặt con mình cơ chứ?” Nanzan cắt ngang lời xin lỗi của Suzuki.

Thành Chu nổi giận, quyết định hôm nay sẽ chẳng nói gì với Nanzan hết.

Suzuki trừng Nanzan rồi xách hoa quả đến cạnh giường.

“Chào nhóc con.” Bác già cười với cu quỷ, “Mấy ngày nay có ngoan không? Chút nữa bác dẫn nhóc đi ăn mì sợi nhé?”

Nó ngoan cái rắm ấy! Ngoan đến nỗi làm mặt ông đây thành mặt bánh bao luôn nè! Đã vậy còn giành ăn với ba nó nữa chứ!

“Không ổn lắm...”

Ồ?

“Ba con bị bệnh...” Âm thanh cực kì yếu ớt lại vô cùng đáng thương.

Nhóc con chột chột đỉnh đầu hơi lộ ra của Thành Chu. Hắn trợn mắt một cái, mặt mũi tối sầm lại rồi hàng thật giá thật mà ngất đi.

Hai phút sau, Nanzan đợi không nổi bèn thô lỗ lật chăn lên, nhưng đành bó tay.

.

.

Một tuần sau, tại sân bay Narita...

Khí trời hôm nay tốt ơi là tốt!

Thủ tục hành lý xong xuôi, Thành Chu đứng ở phòng chờ trong sân bay, ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng, mọi thứ như được giải thoát.

Cuối cùng hắn sẽ được rời khỏi cái đất nước cực kì không hợp phong thủy này, cuối cùng hắn sẽ được vứt bỏ cái thằng nhóc không biết ở đâu ra kia.

Ha ha ha! Cuộc đời vẫn đẹp sao!

Tuy rời khỏi Nhật Bản mà không báo với ai, kể cả với Shumei luôn quan tâm chăm sóc mình, nhưng hắn thề việc này là đáng giá!

Nhớ lại cảnh hắn đưa nhóc quỷ đến sở cảnh sát mà oang oang nói với không biết bao nhiêu là gã đang mặc cảnh phục rằng: “Nếu muốn tôi chấp nhận thằng nhỏ này thì có giải mà đưa chúng cứ ra đi!”

Thiệt đã muốn chết luôn! Lâu rồi hắn chưa có nhe nanh múa vuốt như vậy.

Cơ mà... nói thật chứ... rời thằng nhỏ rồi... hắn cũng thấy hơi nhớ nhớ. Dù nhóc quỷ rất đáng ghét, nhưng mà... lâu lâu cũng có một chút đáng yêu. Chút đó bé tẹo teo cỡ con kiến vậy đó.

Ha hã... Nụ cười của Thành Chu đứng hình khi hắn nhìn thấy cửa ra vào.

Gương mặt mấy người đó hình như có chút quen quen thì phải?

Hầu như mọi người đều tới đây.

Sao chúng nó biết hôm nay hắn đi vậy?

Hai vợ chồng chủ biệt thự Yama Ongaky tới đây làm gì? Hắn đâu có tình thâm ý thâm gì với họ lắm đâu?

Ồ, có cảnh sát Nanzan nữa sao? Đừng nói là đi theo để giám sát hắn nha! Đáng hận nhất là tên đó vẫn còn mặc bộ đồng phục chết tiệt đó kia! Lỡ đâu mọi người nghĩ hắn là tội phạm xấu xa thì sao?!

“Sau này rời Nhật, phải sống ở một đất nước xa lạ, nhóc con à, cháu nhất định phải mạnh mẽ lên, biết không? Nếu cháu gặp bất cứ khó khăn nào, hãy nói cho bọn bác, bọn bác nhất định sẽ đi nghĩ cách giúp

cháu.Ồi, đứa nhỏ đáng thương của bác, hy vọng ba cháu sẽ không vứt bỏ cháu lần nữa ...” Người vợ của vị chủ biệt thự ôm lấy bóng người nho nhỏ, nước mắt lưng tròng mà dặn dò.

Tay Thành Chu bắt đầu run. Thì ra bọn kia không đến để tiễn hân...

Bọn họ muốn đưa cái cục nhỏ kia đi đâu?

Tôi không thấy gì hết nhé! Tôi không biết gì hết nhé! Đổi cửa đi, tại sao phòng chờ chỉ có một cửa cơ chứ?

Dùng tay trái che nửa bên mặt, Thành Chu cẩn thận di chuyển.

“E hèm! Ngài Thành... Bọn tôi chờ anh lâu lắm rồi đấy, làm thủ tục ký thác hành lý gì mà chậm ơi là chậm.” Giọng của Nanzan.

“Thành Chu !” Là Shumei.

Thành Chu đành dừng bước, xoay người, cố gắng tươi cười và giơ tay phải lên chào, “Ồ, Shumei, mọi người khoẻ chứ? Thật trùng hợp làm sao... Mọi người đến tiễn tôi đấy à? Ngại quá, làm phiền mọi người quá. Mọi người đi đến đây là được rồi, tôi tự đi tiếp cũng được ha ha ha...”

Nanzan tiến lên trước, chặn lối đi của anh nhà lại.

Không đợi Nanzan mở miệng, Thành Chu đã cất tiếng trước: “Cậu đến sân bay làm gì? Tìm được hung thủ hại tôi rồi sao?”

Nanzan trông như gà mắc dây thun, lời xin lỗi bị nghẹn lại ngay cổ họng.

Thành Chu sung sướng vô ngần, rốt cuộc thì hân cũng hoà một ván với tên này rồi. Thi thể của Wasai đã biến thành tro bụi rồi, xem xem chú tìm hung thủ ở đâu nào! Mà tìm không thấy hung thủ thì chú cứ liệu mà xin lỗi anh đây cả đời đi!

Môi Nanzan giật giật.

Thành Chu cười tủm tỉm mà phát phát tay, “Hiểu rồi, hiểu rồi... Không tìm thấy chứ gì? Không cần xin lỗi tôi đâu, vô ích thôi. Chừng nào cậu tìm được hung thủ thì cứ gặp tôi. Chào thân ái và quyết thắng! Không, hi vọng chúng ta vĩnh viễn không gặp lại nhau mới đúng!”

Thành Chu xoay người định đi, Nanzan nâng vành mũ, nói: “Ngài Thành, ngài không muốn biết con trai của ngài như thế nào sao?”

Thành Chu dừng bước. Nề, hân không muốn nghe, không muốn chút nào hết, thật đấy!

Nanzan cố ý dấn sát trước mặt hân mà kể lại: “Chúng tôi đã biết sự thật đã rõ ràng. Năm năm trước, mẹ của nhóc nhỏ đi du lịch ở Trung Quốc và gặp được anh. Tôi nghĩ giữa hai người chắc chắn có có một đoạn kỉ niệm thật đẹp để mới có được một kết tinh vô cùng đáng yêu như thế này.

Nhưng rồi mẹ của nhóc con bị ung thư sắp mất, bên cạnh cô ấy không còn ai là thân nhân nữa. Trước lúc lâm chung, cô ấy muốn gửi nhóc con lại cho anh, hi vọng anh sẽ xem nó như máu mủ của mình mà nuôi nó không lớn.”

Thành Chu há hốc.

Trong mắt cảnh sát Nanzan trẻ tuổi hiện lên sự cảm thông. Vì cùng là đàn ông nên cậu cũng hiểu, trên đời này hân sẽ không có một người đàn ông nào chấp nhận mình lại có một đứa con trai chỉ sau một đêm trăng hoa năm năm về trước nhỉ?

“Hiện tại bây giờ mẹ của nhóc con đã qua đời, di thể cũng đã được hoá táng. Anh muốn viếng thăm cũng không còn cơ hội nữa.” Nanzan cố tình nói.

Thành Chu nghĩ thầm, ai nói tôi muốn viếng cô ấy? Tôi còn định tìm cô ấy để tính sổ mà?

Sao tự nhiên lại đẩy thẳng nhóc sang hân ngon ơ vậy?

“Tuy anh không thừa nhận, nhưng khoa học buộc anh phải thừa nhận. Chứng cứ DNA đã cho chúng tôi biết sự thật. Sau khi xét nghiệm, kết quả cho thấy nhóc con này trăm phần trăm là con của anh!”

Xoạt! Nanzan rút ra một tờ giấy.

Sao có thể cơ chứ? Từ khi nào mà hấn lại có một đoạn tình duyên như thế? Lại còn với người ngoại quốc? Hấn, hấn thật sự là trai tân mà!

Thành Chu không biết hấn có nên nói ra điều này hay không...Nhưng nếu nói ra thì có vẻ sẽ mất mặt lắm... Thôi, yên lặng là vàng.

“Mấy người đi xét nghiệm DNA khi nào vậy? Sao tôi không biết gì hết vậy?” Thành Chu lúc này không chỉ run tay mà cả giọng nói cũng run.

Một thằng nhỏ, hấn sắp sửa mang một thằng nhỏ về nước... Mẹ hấn thế nào cũng bầm vằm hấn cho mà xem! Hơn nữa, đây không phải nói ằng hấn có một thằng con rơi hay sao?

... Ai đó giết hấn đi!

“Trong lúc anh nằm viện, để xác định quan hệ giữa anh và nhóc nhỏ, chúng tôi tiến hành điều tra kĩ càng, kể cả xác định gen...” Nanzan còn giữ trong lòng một câu chưa nói ra. Nếu như Thành Chu không phải cha ruột của nhóc nhỏ, lại nhận được nguyện vọng của mẹ nhóc như thế, thì cậu đây cũng sẽ không đời nào giao đứa trẻ đáng yêu kia cho một tên đàn ông trông vô trách nhiệm như hấn đâu.

“Ba, ba không muốn con sao? Hu hu...” Bóng dáng nho nhỏ thoát nhìn cực kì tội nghiệp, dòng nước mắt vừa tuôn ra là đã làm cho không biết bao nhiêu trái tim phải thổn thức, đồng thời cũng khiến cho mọi ánh mắt phần nộ hướng về Thành Chu, một kẻ đáng thương thật sự mà không ai chịu thương giùm.

Có khi nào... Có khi nào lúc nữ quý gia đi du lịch ở Trung Quốc thấy hấn đây đẹp trai khoai to, lò xo khủng, mà cô ta thì vốn biết mình mắc bệnh hiểm nghèo nên muốn lưu lại giọt máu bằng cách đánh hấn bất tỉnh rồi lợi dụng dòng gen tốt của hấn để cho ra đời thằng quý này không? Ồ... Nghi lắm. Trong đầu Thành Chu lập tức xuất hiện những suy nghĩ quái gở kỳ lạ, những câu chuyện ngựa thần lướt gió tung mây hoang đường.

Chỉ có thể mới giải thích được vì sao hấn lại có chung dòng gen với thằng nhỏ.

Nhưng hấn thề, những thói xấu be bét kia của nhóc quỷ không phải là từ gen của hấn truyền sang đâu. Một người phụ nữ lợi dụng gen tốt hay gen nước ngoài như thế thì tốt đẹp chỗ nào? Hừ, chẳng chịu xem xem hấn có đồng ý hay không nữa. Ít ra cũng phải hỏi hấn một tiếng chứ? Hấn cũng đâu bài xích tình một đêm đâu... Hự hự!

Chắc cô ấy quá xấu xí nên không có đủ tự tin để quyến rũ hấn đi nhỉ? Thành Chu ưỡn ngực. Tuy hấn không phải trai đẹp nhưng cũng có thể xem là “gần đẹp trai” đấy!

“Ba... Hu hu... Ba không muốn con thật sao? Hu hu hu...” Nhóc con khóc nức lên, thở không ra hơi.

“Ấy, ba... ba làm sao mà bỏ con được chứ... Ngoan nào!” Dưới sức ép của dư luận, một kẻ gió chiều nào theo chiều nấy như Thành Chu không thể không cúi đầu.

“Ba ba!” Nhóc con khóc oà, nhào đến ôm chặt lấy hấn.

Một màn trình diễn mới cảm động làm sao. Hai vợ chồng chủ biệt thự Yama Ongaky cũng hoe hoe vành mắt.

“À mà... Thằng nhỏ có thể đi máy bay với tôi được không? Hình như nó còn chưa có hộ chiếu mà?” Thành Chu vẫn cố nỗ lực giãy dụa.

“Anh hoàn toàn không cần lo lắng điều này. Hiện tại nhóc con đang mang quốc tịch Nhật Bản, mà quốc tịch Nhật Bản có hiệu lực trong vòng mười lăm ngày ở đất nước anh nên không cần đến hộ chiếu.

Nói cách khác, trong vòng mười lăm ngày sau khi anh về nước, anh phải trình ra hộ chiếu của mình, rồi nhập lại quốc tịch của nhóc nhỏ này là Trung Quốc.

Đương nhiên, khi bọn tôi xác định quan hệ cha con của hai người thì đã liên hệ với Cục xuất nhập cảnh Trung Quốc và đã trình tư liệu cho cảnh sát hải quan ở quý quốc bên ấy rồi. Nếu trong vòng mười lăm ngày mà anh chưa làm thủ tục nhập quốc tịch cho nhóc nhỏ thì cảnh sát nước anh sẽ tìm đến anh.

À, thiếu chút nữa đã quên, nhóc nhỏ vẫn có thể mang quốc tịch Nhật Bản song song, cho đến khi nó qua mười sáu tuổi mới thôi.”

Nanzan mặt lạnh lấy vé máy bay ra, cậu thật lòng lo lắng không biết thằng nhóc có được Thành Chu chăm sóc tốt khi ở cùng hẳn hay không.

Cũng vì lo lắng năng lực của người đàn ông này và sợ nhóc con bị bỏ rơi lần nữa nên cậu mới tận tâm chuẩn bị như vậy. Đây cũng là lời cảnh cáo với hẳn rằng cậu sẽ không rời mắt khỏi hẳn dù hẳn có mang nhóc nhỏ về nước đi chẳng nữa.

Thậm chí, cậu sẽ tận dụng ngày nghỉ để bay đến Trung Quốc thăm nó luôn.

Thành Chu chết lặng tiếp nhận vé máy bay.

Shumei đi lên ôm Thành Chu một cái thật chặt: “Anh luôn luôn được chào đón ở Nhật Bản. Tôi sẽ luôn đón tiếp anh.”

Thành Chu gật đầu cười miễn cưỡng.

Chào hỏi xong, dưới ánh mắt niềm nở và đe dọa của mọi người, Thành Chu nắm tay nhóc nhỏ, cúi người kéo chiếc vali không to lắm vào phòng chờ máy bay.

Xác định không ai nghe được giọng mình, Thành Chu quay đầu nhìn nhóc nhỏ ngồi cạnh mình.

Nhóc quỹ đang ngó nghiêng xung quanh, vẻ đắc ý hiện rõ mồn một trên gương mặt.

“Nè, tao là ba của nhóc mày đó, có biết không?”

“Vâng.” Nhóc con vẫn đang tò mò ngắm nghía cảnh vật, không để ý Thành Chu đang nhéo nó.

“Sau này mày phải nghe lời tao đó, có biết không?”

“...” Sắc mặt nhóc con dần chuyển thành màu đen. Nó hất đầu lên, né đi tay Thành Chu.

“Nếu mày không nghe lời là tao tát mông mày đó!”

“...” Nhóc con dẩu dẩu môi.

“Khi quay về tao sẽ cho mày đi nhà trẻ, mày phải chăm học, không được lãng phí tiền học của tao đó!”

Nhóc con thở hắt ra một hơi, tiếp tục quay đầu nhìn hướng khác. Con người này nghĩ hẳn là cha của nó thật hả? Đùa à?

Thành Chu cũng không vừa lòng với thái độ của nhóc con, bèn nhỏ giọng quát:

“Này, nhóc ranh, nghe kĩ đây! Ba mày nghèo lắm! Đừng hy vọng ba sẽ mua cho mày nhiều đồ chơi, quần áo. Thứ Bảy, Chủ nhật cũng đừng mong ba dắt mày đi chơi. Việc đó là không thể! Cũng đừng nghĩ tới việc ba cho mày ăn KFC hay Mc Donald’s đấy! Mấy món thức ăn nhanh nước ngoài đó không có rẻ đâu!”

Hắn xoa mặt nhóc con lại.

Nhóc con chớp chớp đôi mắt to, thoát trông rất ngây thơ.

“Còn nữa, không có sự cho phép của ba thì tuyệt đối không được vào phòng ba! Sáng sớm phải xếp chăn, đánh răng rửa mặt, thay quần áo cho đàng hoàng. Vớ và quần sịp không được mặc hai ngày, tự sắp xếp đồ đạc trong phòng. Không có ba ở nhà thì tuyệt đối không được mở bếp gas!

Còn nữa, mỗi tối chín giờ là phải lên giường, không được xem TV khuya! Cuối tuần cũng không được luôn! Phải tập dưỡng tính tình khi còn nhỏ! Tiếp nữa, không được dẫn bạn học về nhà! Không được tranh giành kênh truyền hình với ba! Ba nấu gì mày ăn đó! Tiếp nữa...”

Nhóc con ngoáy ngoáy lỗ tai trong lúc ngồi đợi anh nhà tụng kinh.

Thành Chu đại sư niệm một hơi trên khoang máy bay, năm phút sau khi máy bay cất cánh, hẳn mới chợt nhớ ra một chuyện.

“Nè, nhóc mày tên gì thế? Mẹ nhóc chắc phải đặt cho nhóc một cái tên chứ nhỉ? Vé máy bay đâu? Trên đó hẳn là có tên của nhóc đi...” Thành Chu quay vòng vòng tìm cuống vé máy bay.

“Khỏi cần!” Nhóc con dời ánh mắt khỏi cửa sổ, ngửa đầu nhìn Thành Chu, cười đáng yêu một cách rất đáng sợ và bí ẩn không kém, “Tôi là Hồng Diệp, quý mộ Hồng Diệp.”

Thành Chu giật giật khoé miệng, nhìn thẳng cu một hồi, sau đó.... cười hô hô thật lớn.

“Hồng Diệp? Há há há! Tên gì mà hường lựa vãi~! Thành Hồng Diệp? Oa ha ha ha! Khó nghe muốn chết! Há há há há há!”

Không biết có phải do Thành đại ca cười lợi hại quá hay không mà máy bay bỗng nhiên bị chao đảo.

“Á á !” Hết thắm một tiếng với tất cả sức lực từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Thành Chu ôm chặt lấy nhóc con Hắc không muốn chết hai lần chỉ trong một tuần đâu à! !

Hồng Diệp ngồi trong lòng Thành Chu, cười âm hiểm rồi tiếp tục nghiên cứu chiếc máy bay.

Ai bảo anh dám cười tôi! Tôi cho đường về Trung Quốc của anh tròn thành chông chênh luôn!

Còn những người trên máy bay thì... Mặc kệ đi!

Nhóc con lấy ra từ ba lô nhỏ quả táo mà vợ chồng biệt thự Yama Ongaky đã đưa trước đó, tiện tay lau lau trên quần áo, cắn rôm rốp một mảng lớn. Không được mang hoa quả lên máy bay sao? Chỉ cần những người kia và máy quét không phát hiện ra là được chứ gì?

Với tiếng “rôm rốp” này, máy bay lại chao đảo một cái, Thành Chu liên tục kêu lên sợ hãi. Mà bây giờ trong máy bay đã không chỉ có mỗi mình hắc kêu la thôi đâu.

Quý con ôm quả táo tiếp tục nhai rôm rốp rôm rốp, máy bay cũng đảo qua đảo lại, tiếng kêu sợ hãi của mọi người cũng dần dần hoà thành một bản giao hưởng mang tên “hú hồn chim én”.

Nhóc con ôm táo ngồi trên ghế đung đưa hai chân, vui sướng gật gù.

Trung Quốc ư? Hồng Diệp nó sắp đến rồi đây!

End

Vài lời của chị Dịch:

Đây cũng không hẳn là một tiểu thuyết BL chân chính, chỉ là một cuộc phiêu lưu của hai người đàn ông một lớn một nhỏ mà thôi.

Xin lỗi nhé, hôn tạ lỗi.

=====

Cập nhật:

Vài lời của chị Dịch ở bản mới: Rốt cuộc cũng sửa xong rồi! Mừng quá ^^

.

Vài lời của Hà Ngư sau khi sửa lại theo bản mới: Rốt cuộc cũng sửa xong rồi! Mừng quá :v :v :v

Hy vọng bớt sai sót hơn bản cũ :3

.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi bản dịch của Hà Ngư nhé. Ngày lành nha

~HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-diep>